C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 71 - Ohen v kapradi.PDB

PDB Name: Mark_Stone_71-Ohen_v_kapradi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.9.2004
Modification Date: 20.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

FRANTIŠKA VRBENSKÁ
MIROSLAV ZACHARIÁŠ

MARK
STONE

OHEŇ V KAPRADÍ

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislými a žebrali o techniku, kterou nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které byly pak umístěny do přírodní rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty. Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.
Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami, která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.
Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a z androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.
Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.
1.
Půvabná, vysoká blondýnka si přejela jazykem rty s rozkošnickým výrazem, její sytě modré oči se rozšířily touhou. "Tu komodu z moraliového dřeva musím mít!" vydechla a otočila se k operátorovi marketingu v nákupní pagodě "U štěstí dam". Zlatavé světlo zalévající prosklený prostor salonu s luxusním nábytkem decentně upozornilo na lehoučký stín vrásek v jemné pleti návštěvnice, ale zdůraznilo také její energické, byť líbezné rysy.
Mladý muž, kterému by se v pradávnu říkalo obchodní příručí a jehož současná průprava zahrnovala bakalářská studia z ekonomiky, dějin umění a psychologie, se starosvětsky uklonil a nabídl plavovlásce skleničku aromatické andromedky, určenou pro perspektivní zákazníky. S perfektní stylizací jeho role ladil historický smoking a kořenitě vonící kolínská podle receptu starého šest století.
"Máte pravdu, madam. Řada našich exponátů si zaslouží pozornost, například paravan z krokodýlích opuncií z Terranie XB1," máchl rukou k efektně nasvícené skládací stěně, složené z tisíců lesklých, vroubkovaných šupinek, "nebo stůl z krvinkového dubu z planety Oxis," pokynul směrem k rozměrnému předmětu se sloupovitýma nohama, které nesly hlazenou desku jakoby vytesanou ze šarlatového mramoru. "Ale to, že jste si zvolila právě dílo, k jehož zrodu posloužily pseudoplatany ze Sibiriady, prozrazuje váš vytříbený vkus. Autorem designu je mistr Romuald Woo, jak potvrzuje tento certifikát…"
Blondýnka jej zarazila netrpělivým gestem. "Beru ji." Komoda byla zhotovena s rafinovanou jednoduchostí tvarů, které dávaly vyniknout nádherné barvě dřeva. Zářivě oranžový základ protínaly široké ebenové paprsky původně cévních pletenců stromu, teď však je výtvarníkův záměr složil do abstraktního kaleidoskopu.
Tanja Khovová vůbec nelitovala, že si s manželem vybrali k dovolené právě Venusii, donedávna vyhlášený ráj smetánky gamblerů, sexuálních turistů a zájemců o neformální vzrušení. Pochybnou idylu narušil skandál s brutálními gladiátorskými zápasy, na jehož vyřešení se ostatně podílel agent SDPP Mark Stone, bezmála rodinný přítel manželů Khovových. Následoval propad tržeb, sice mírný, ale natolik alarmující, že akcionáři Joy Travel Company, jež planetu vlastnila, prosadili rozšíření zábavního průmyslu také o nové zájmové skupiny. V průběhu několika let se Venusie stala cílem pikantních výletů pro zámožnější partnerské dvojice, které si hodlaly vyrazit z kopýtka společensky přijatelným způsobem v kulisách přitažlivé nemravnosti.
Venusie nyní kromě prvotřídních nevěstinců, kasin a barů nabízela rekreaci v útulných lesoparcích, vynalézavé vodní

zábavy, pestrou paletu kosmetických, kadeřnických a modistických center, vizážisty, jasnovidce, mentální relaxaci, erotické poradny, tantrická studia, holotropní pocitové boxy a nákupní pavilony s přepychovým zbožím. Tento komplex fungoval s efektivností nejhazardnějších herních systémů: v každém případě dokonale rozptýlil a potěšil společnice pánů, kteří se zatím mohli věnovat třeba scrrablingu – variantě 3D pokeru nebo riskantnímu virtuálnímu kroketu.
Operátor marketingu nepatrně pozvedl obočí. "Budete si přát odvézt komodu s sebou? Nabízíme dopravu kargonefem naší společnosti – je zdarma, stejně jako odborný servis."
"To předpokládám, vzhledem k ceně," zasmála se Tanja. "Odhaduji, že za tuhle dřevěnou krasavici budete chtít nejméně pět tisíc dolsů. Nabízím čtyři tisíce šest set, ale zaplatíme hotově a postačí, když zboží dodáte na centrální astroport. Zítra totiž odlétáme zpět na Zemi."
"Jste velmi cílevědomá dáma," pravil zdvořile prodavač. "Obávám se, že můj zaměstnavatel mne nepochválí, ale unikátní moraliová komoda je vaše. Blahopřeji."
Oplatila mu zářivým úsměvem, zatímco vyťukávala na elegantním videofonu kontakt na svého muže. Připravila se na to, jak se na displeji vynoří široký obličej generála Khova. Při novince o koupi komody se jeho šikmé mongolské oči ještě zúží, pleš se zaleskne potem a pokožka nabere třešňový odstín. Ale nepochybovala, že pod záplavou přesvědčivých argumentů se její mohutný choť uklidní a nakonec spolu vychutnají blažený večer v některém z gastronomických klubů…
V té chvíli přístroj rozehrál ohlašovací melodii, která přešla do neurčitého hluku, na rozsvícené miniobrazovce se mihlo cosi temného. "…Ta… Tanjo…," chroptěl hluboký mužský hlas. Přes displej sklouzl obraz zkrvavené dlaně. Vzápětí mikrokamera Khovova videofonu poskočila, mžikla na průčelí budov pokrytých světelnými panely, aby v dlouhém statickém záběru spočinula na silkitové dlažbě s troskami evidentně pocházejícími z havárie transu. Mezi úlomky plastové kopule protékala rudá kaluž. V reproduktoru sílilo a blížilo se houkavé kvílení sanitky.
***
Prošedivělý vysoký muž se otočil po svém společníkovi, který opodál soustředěně mluvil s kýmsi ve videofonu. Úryvky vzrušeného hovoru zaznívaly sterilním prostorem nemocniční chodby.
"Mrzí mne, že dnešní schůzka… Ne, žádné zlepšení. Já vím, že to chápeš. Jistě, paní Tanje tvůj vzkaz vyřídím… nemyslím, že má mnoho rodinných přátel. Ale já se těšil, že spolu budeme už předvčerejší ráno! Kdepak, budu mít dovolenou. Zítra? Vsadím se, že tě zase čeká jednání správní rady… Elso… a co navečer?"
Dlouhán lehce pozvedl obočí a poodstoupil nazpět k prosklené stěně kabiny intenzivní péče. Brázdy v hubené, tvrdé tváři mu nevyryl jenom věk; vyzařovala z něj důstojná sebejistota člověka, zvyklého rozhodovat. Rty měl úsečně sevřené a svaly na čelistech se napínaly, kdykoliv zabloudil pohledem k lůžku za průzračnou přepážkou. Pacient vevnitř byl napojen na resuscitační robotickou jednotku a jeho lebku až k očím kryl bělostný obvaz z polystratové gázy. Ačkoliv byl při vědomí, úzké černé oči v bledém robustním obličeji zíraly bez výrazu. Jen neustálé těkání zornic je odlišovalo od obsidiánových střepin v očnicích pohřební masky.
"Omlouvám se, pane admirále," statný, energický chlapík v chodbě mezitím ukončil konverzaci a ještě v chůzi ukládal videofon do pouzdra z pravé kersačí kůže, "musel jsem…"
Admirál Neuman, šéf Vesmírné policie, jen odmítavě mávl rukou. "V pořádku. Kapitáne Stone, nechtěl jsem být indiskrétní, ale i tak mi neuniklo, že už jste zřejmě hovořil s ošetřujícím lékařem, doktorem Sayranem, a jste tedy plně obeznámen se situací."
"S diagnózou a s plánem léčby," kývl pochmurně Mark Stone. "Jsem rád, že fyzická zranění generála Khova naštěstí nejsou tak vážná, ale posttraumatická amnézie se zatím operovat nedá. Kdybych věděl, kdo tu havárii zavinil…!"
Nadporučice Churchová, v současné době ředitelka sekce public relations, podle předpisů předala SDPP zprávu o dosavadních výsledcích vyšetřování; mnohem podrobněji informovala Marka osobně. Obě varianty sdělení vyzněly stejně – a negativně. "Musíme oba věřit, synku, že generál se vrátí." Neuman se odmlčel, jeho strohé povaze byly cizí fráze z tridi filmů. "Mám pro vás ještě jednu nepříliš příznivou novinku," pokračoval formálněji. "Když před několika lety měl generál Khov podobnou nehodu…"
"Jasně. Šlo o Sodu… tedy o planetu Lykantů," přitakal Mark. Kdyby mu tehdy nepomohl jeho android Ray, pravděpodobně by ho ta špinavá záležitost stála život, a to dost ošklivým způsobem.
"…jeho zastupováním jsem vás z jistých důvodů pověřil sám a vy jste se i téhle části úkolu zhostil se ctí. Věřím, že o pozici náčelníka Bezpečnostní služby pro vnější planety nijak zvlášť nestojíte, přepustil byste ji třeba plukovníku Bentonovi… ale nejsem nadšen, že tentokrát senátor Crayton prosadil vlastního favorita…"
2.
"Strčila bych je do dezintegrační komory," sykla nenávistně Peggy. Jinak mírumilovná sekretářka generála Khova, šéfa Služby pro dohled nad primitivními planetami, doslova planula rozhořčením. Tyčila se za bariérou přístrojů a monitorů na svém pracovním stole podobná antické Fúrii: vrásčitá, kostnatá, zubatá, s rozcuchanými šedinami. Na nose jako vraní zobák jí bojovně jiskřily silné brýle. "Nechala bych je zaživa sežrat gratexům!"
"Gritexům," opravil ji Mark Stone. "Bohužel, Peggy, mizery, kteří zavinili tu srážku, se zatím policii nepodařilo vypátrat. Je možné, že byli zfetovaní lapisem oniris nebo tou novou drogou, kiskatem. V každém případě se budeme muset smířit s generálovou nepřítomností."
Stará panna na okamžik sundala své nemoderní okuláry, zaťala poněkud přečnívající řezáky do rtu a odvrátila se.
"Nemůžete mu pomoci, kapitáne?" řekla pak tiše. "Tenkrát, když to vypadalo, že generál umře a vy jste mu dal transfuzi, uzdravil se…"
Markovou ostře řezanou, ošlehanou tváří nečekaně přelétl soucit. Slečna Peggy svého šéfa zbožňovala. Bez ohledu na citové vazby šlo také o praktickou stránku věci, profesně neobyčejně schopnou, ale nepohlednou a obstarožní

sekretářku čekala velmi nejistá budoucnost.
Prudce potřásl hlavou, až mu hříva tmavých vlasů sklouzla k chladným, ocelově šedým očím.
"Milá Peggy, ujišťuji vás, že špičkoví neurologové nasadili opravdu účinnou terapii…"
"Náčelník Calhoon vás očekává, kapitáne," řekla Peggy odměřeně, ale zastřený hlas ji prozrazoval. "Nezdržujte se."
Mark si ještě stačil povšimnout, že má napůl vyklizené zásuvky pracovního stolu a vytřiďuje korespondenční složky k předání.
***
"Osm hodin a devadesát tři vteřiny," pronesl jeho nový nadřízený rezavým, komisním tónem, ještě než Mark stačil předpisově zasalutovat. "Byl jsem informován, kapitáne Stone, že přesnost a disciplinovanost nepatří k vašim silným stránkám. Jak dlouho sloužíte u SDPP? Dvanáct let?"
V Khovově křesle se usadil důstojník jen o málo starší než Mark, typ, který si vysloužil hvězdičky přísným dodržováním předpisů a bezchybným plněním úkolů povýtce kancelářského charakteru. Všechno na něm bylo jakoby narýsováno podle dokonale vypracovaného projektu, vypěstěná postava, pěšinka v řídkých světlých vlasech, parádní uniforma, hranatá brada, úzké oči, jako stylový doplněk působily i hranicky úhledně srovnaných spisů na vyleštěné desce pracovního stolu.
"Služební řády SDPP zdůrazňují, že agent nesmí marnit čas! Máme před sebou množství práce. Zjistil jsem, že kontroly planet obydlených primitivními humanoidními kulturami jsou trestuhodně zanedbávány. Vizity mají být uskutečňovány každých padesát let. Přitom třeba Terrania XXXII měla být podle harmonogramu navštívena už před osmnácti měsíci! Není divu, že nám pak Rada krátí dotace na provoz. Připravte se k odletu, kapitáne."
"Já vím, Vespa. Ale tamní osídlení si spokojeně vegetuje na úrovni střední doby kamenné, planeta je mimo dosah galaktických koridorů a geologické průzkumy odhalily naprosto zanedbatelné nerostné bohatství. Neřekl bych, že to spěchá. A mám potvrzenou specializaci na civilizace středověkého typu… "
"Neprodleně," ucedil plukovník Calhoon, "vzhledem k tomu, že se podle mimořádných informací Vesmírné policie velmi pravděpodobně stala útočištěm solanských kriminálních skupin. Akce je hodnocena jako velmi naléhavá. Takže… neprodleně. Počítejte s tím, že si pak nechám důkladně prověřit, jestli váš android zase nemanipuloval se záznamy z mise."
"Nahlásil jsem dovolenou," zaprotestoval Mark z posledních sil. Návštěvy v šéfově kanceláři nebyly nikdy příjemné, ale napříště si vyžádají duševní zocelení.
"Nepřichází v úvahu, z uvedených důvodů. Budete ji muset přesunout na jiný termín, kapitáne, pokud chcete dál působit v řadách SDPP. Nemáte-li další dotazy, uvolňuji vás ke splnění úkolu."
Dveře velitelovy pracovny se zabouchly, jako když dopadne úřední razítko.
"Z kurvy zmetek," konstatoval Mark v předpokoji. "Peggy, platí zákony o nevměšování i pro tuhle planetu? Právě bych s chutí zapracoval na jejím vylepšení."
Zvadlé, ustarané líce staré panny se pousmály. Nepochybovala, že kdyby Mark Stone, vytrénovaný v nejrůznějších drsných způsobech boje, stanul proti plukovníku Calhoonovi, bude mít oddělení intenzivní resuscitace v centrální nemocnici napilno.
"Už mne asi do restaurace nepozvete, kapitáne. On… " kývla hlavou ke dveřím šéfovské svatyně, "…úplně všechno překopal. Systém archivace, formuláře, hlášení. Dokonce smetl ze stolu všechny rozpracované kauzy, kterými se chudák generál zabýval!" Čočky tlustých brýlí sejí zamlžily. "A tohle bych vám ráda ukázala," prohlásila energicky a kostnatým prstem ťukla na jeden z fasciklů. "Šéf byl pověřen dodat za SDPP dobrozdání o stavu planety Terranie III pro účely soudního řízení, které bylo nedávno zahájeno. Odložil to, až se vrátí z Venusie…"
"Terrania III, známá jako Sibiriada. Ale ta přece nepatří mezi planety s ochranným režimem? Zvláštní. Nenechte to skartovat, Peggy," natáhl Mark paži a shrábl svazeček výstupů z počítače, optoelektronických kopií a vytištěných e-mailových zpráv. "Než se generál vrátí, podívám se na ten případ sám."
***
Relaxační dvojlůžko se dmulo jako vlny rozbouřeného jezera. Elastické matrace se speciálním povrchem z metagelového mechu jen zvyšovaly milostnou rozkoš páru zabraného do nejstarší hry světa. Nepřímé osvětlení simulovalo měsíční jas a z hexagonního akustického souvěží zaznívala tlumená meditační hudba, přerušovaná stále rychlejšími a prudšími vzdechy milenecké dvojice.
Oba dosáhli vrcholu takřka současně. Mladá žena v příjemné únavě klesla na široký hrudník svého partnera. Její kaštanově hnědé kadeře hřály mužovy plece jako měkký závoj a výrazné, nepatrně zešikmené oči barvy jarního listí se usmívaly, zatímco jeho dlaně se nemohly odloučit od vábných křivek krásné přítelkyně. Téměř sedm let, jež uplynulo od jejich seznámení, neubralo pružnost pěkně formovaným zádům ani ladnému pasu, pouze maličko zaoblilo atlasově hebké boky a přidalo plným ňadrům perleťový lesk zralosti.
"Škoda že z tvé dovolené sešlo, Marku," pronesla brunetka a škádlivě přejela prstem přes mužova ústa. "Můžeš tomu nadřízenému šaškovi vypálit rybník? Jako technickému řediteli ve Swensonově impériu by se ti otevřela slušná kariéra. Ve správní radě pojišťovací společnosti sis vedl docela dobře, nejsi už z těch dramatických výletů k primitivům znuděný? Měla bych komu ve firmě důvěřovat… Vídali bychom se častěji."
Cítila, jak ji k sobě těsně přitiskl. Na svých cestách kapitán Stone objímal nemálo krasavic. Částí jeho potěšení a hrdosti bylo najít takový způsob milování, aby přinesl požitek také jeho momentální společnici. Na Zemi se však vracel k Else Swensonové. A jeho setkávání s jedinou ženou bylo naplněno pokaždé jinou, novou – ale stejně silnou vášní a něhou.
"Proti teplému místečku nejsem," odpálil v žertu Mark, "až budu starší, až mi vymění artritické klouby a při šermu se začnu zadýchávat."
Vstal, aby z baru upraveného jako korálový útes vylovil láhev whisky William Lawson a dvě skleničky, načež se

zásobou osvěžujícího moku zamířil zpátky na dvojlůžko.
"A moje dovolená… Slyšela jsi o aféře Sibiriada? V tom prvním nadšení při dobývání kosmu ledacos zaskřípalo, no, a vinou okolností se na Terranii III zlikvidovalo domorodé osídlení až na pár desítek jedinců, které odšoupli do přírodní rezervace. Jenže osud Tarkiů nakonec vedl k vydání zákona o nevměšování a ke zrodu samotné SDPP, v níž mám tu čest účinkovat. Sibiriadě to už moc nepomohlo – zákon začal chránit jako první až planetu Psara."
Elsa sešpulila rty. "Nějaké informace jsem nedávno zaregistrovala. Radikální ekologicko-humanitární organizace Sluneční jas vznesla stížnost na porušení práva. Podle nich neměla být Terrania III ze zákona o nevměšování vyňata, protože stále náleží původním humanoidním obyvatelům," přiťukla si s Markem a labužnicky usrkla medově zlatý nápoj. "Mimoto podal Sluneční jas žalobu na průmyslový komplex Paradise pro poškozování původního Sibiriadského pralesa, vedeného jako přírodní rezervace galaktického významu, a navíc útočiště – jakže se jmenují? – ano, Tarkiů."
"Máš skvělou paměť," ocenil Mark a odměnil ji polibkem. "Khov byl do té věci zamíchaný. Jsem přesvědčený, že generálovu nehodu způsobili záměrně… Co když jsem tomu mohl zabránit?"
"Jasně. Taky jsi neměl nechat Evu s Adamem ožužlávat to zakázané jablko. Ale ztracená dovolená tě nemusí příliš mrzet," navázala změnou tématu. "Nestačila jsem ti říci, že jsem stejně přišla o volný čas, který bych raději strávila s tebou." Zkřížila dlouhé nohy modelky, objala je pažemi a povzdychla si. "Dělá mi starosti homologace nového hyperprocesoru… nechutné byrokratické tahanice. Kromě toho se minulý týden někdo vloupal do depozitu náhradních dílů v divizi výroby androidů."
Marka stále znovu fascinovalo, jak se v Elsině osobě skloubila neobyčejně estetická tělesná schránka s mozkem schopného organizátora a chladného manažera. Málokdy dávala znát, že ji něco trápí. Prozradily ji teď oči, jejichž jaspisová zeleň ztemněla, a ostré vrásky v koutcích úst.
"To určitě není všechno," pronesl jemně.
"Marku… Dolij mi." Pohodila vzdorovitě hlavou. Pak vysypala bezstarostným tónem: "Skenovací bezpečnostní systém zřejmě zachytil neregistrovaný vstup do digitálního archivu podnikového oddělení robotické vědy a vývoje – možná opakovaně, nejde to zjistit přesněji. Asi… hacker. Jistí makléři začali skupovat akcie naší průmyslové skupiny. A… Nějak došlo k poškození turbíny mého transu – před třemi dny. Včera odpoledne se objevila chyba na ovládacím panelu jeho řízení…" Usmála se na Marka: "Zdá se, že dopravní havárie přicházejí do módy."
3.
Ramenatý, sportovně vyhlížející mladý muž v černé kombinéze prošel chodbou administrativní budovy. Vůbec mu nevadilo, že teď v noci bylo z úsporných důvodů zhasnuto. Jako matné rubíny na temném sametu se vyjímala pravidelně rozmístěná oka termovize. Měla by zablikat a upozornit ostrahu areálu na vniknutí nepovolané osoby, ale nestalo se nic. Právě tak pozdního návštěvníka neregistrovaly ani kamery bezpečnostního systému – jako by byl oblečen do kouzelného pláště.
Jenom občas přes ten či onen z videopanelů ve strážním velínu nenápadně přeběhlo jemné zrnění, malá porucha elektromagnetického pole, která vzápětí pominula. Noční hlídač dopil syntetickou kávu a zívl si.
Muž v černém zastavil u vchodu do archivního střediska společnosti Swenson. Napřáhl paži a dotkl se elektronického zámku. Bez rozmýšlení navolil utajovaný vstupní kód a pronikl do labyrintu kójí. S toutéž jistotou potmě zamířil k centrálnímu počítači, aktivoval jej a počítač ho vpustil, jako by neobsahoval žádné zabezpečení. Vetřelcovy štíhlé prsty doslova tančily nad virtuální klávesnicí. Zelenavý svit monitoru vyhmátl ze tmy strohou, soustředěnou tvář. Chvílemi muž zvolnil a zaměřil pohled nikoliv na zobrazované údaje, zahrnující poslední výsledky robotického výzkumu, obchodní statistiky, přehledy e-mailů a výpis síťových interakcí, ale na kontejner s datovým jádrem počítače.
O čtvrt hodiny později se objevil v asepticky čisté, téměř matematicky uspořádané montážní hale, aniž by jej odhalilo kterékoliv z poplachových zařízení. Stejně tiše a suverénně pronikl do sekce rezervního materiálu. Dlouhé řady skříňových boxů s blikajícími kontrolkami skrývaly komponenty pro výrobu "kuchyňských" androidů určených na běžné domácí nebo provozní práce, specializovaných modelů podle konkrétních požadavků významných zákazníků i špičkových prototypů z minulé sezóny, také ovšem součástky k opravám starších nebo náročnějších malosériových řad. Muž v černém zvolna kráčel skladem dílů. Noc zastírala kódované popisky na boxech, které označovaly jednotlivé položky ze všech kategorií: hardwarové systémy, programové moduly, mechanické kostry z plastotitanu, syntetické pseudoorganické prvky. Prostor ústil do uličky uzavřené nízkými železnými vraty sběrové komory. Za nimi se nacházely závěsné konstrukce, na nichž byli v ochranných obalech umístěny zastaralé výběhové modely a vyřazení či poškození androidi, jejichž vady buď nešly odstranit, nebo by se oprava nevyplatila.
Zdálo se, že vrata komory upoutala vetřelcovu pozornost, několik minut se před nimi pozdržel – a znenadání se otočil nazpět v postoji člověka, který čeká známého.
V přítmí oslepivě zářila plazmová kapesní lucerna, jakou s oblibou užívají hlídači. Proti noktovizorům má nevýhody i přednosti. Třeba psychologický efekt…
"Tady nemáte co dělat!" houkl hrubě neviditelný za bariérou světla. "Koukejte výpad…"
"Vy taky ne," přerušil ho noční návštěvník, aniž by strážného nechal dokončit velkorysou nabídku k urychlenému opuštění zapovězeného prostoru.
Bělofialový kruh ostrého jasu se zakolébal. "Cože?" vyjel vztekle strážný. "Co si…"
"Máte v kapse uniformy magnetický paklíč," pokračoval vetřelec. "Ostraha může být ozbrojená, ale ne armádním viper-laserem 10-D." Hlas zněl měkce a s ironií zvýrazněnou jeho kovovým zabarvením. "Před malou chvílí jste vylezl z technické šachty, která vede ke kanalizační soustavě. Za hrazením továrny jste zaparkoval dodávkový trans značky Drabbar…"
"Svině špehounská!" zasyčel falešný strážný. "Jaks to vyčmuchal?"
Světlo lampy se odrazilo od bleskově tasené pistole. Tah na spoušť uvolnil energii ze zásobníku: prošla krystalem v

hlavni, změnila se ve světlo, paprsek laseru syčivě proťal tmu…
Zajiskřil a zapraskal těsně před cílem, jako by ho sfoukla neznámá síla.
Nešlo postřehnout, kdy vetřelec pohnul prsty. Rudá přímka na zlomek okamžiku spojila jeho ukazovák s paží útočníka. Hned za rukou dosud třímající zbraň dopadla na zem lampa a zhasla. Strážný vyrazil chraplavý vzlyk. Klesl na kolena, levičkou tiskl pahýl pravice hladce překrojené kousek pod ramenním kloubem.
Do tváře zkroucené šokem mu nemilosrdně udeřil kužel světla, vycházející z hrdla muže v černém.
"Pro koho pracuješ? Pospěš si: ještě toho můžu spoustu amputovat."
"Ty… seš zkurvenej android," zasípal ničema. "Mělo… mi to dojít. Skenery… posranej rentgen, co? Aby tě tak sešrotovali, parchante! Ááá!"
Vedle lampy a paže skončilo pravé ucho.
"Doprčic… Dobře. Dobře! Dej tu smrťáckou hnátu pryč!
Tak teda jo, máme podmáznutýho chlápka z ostrahy, kreje nás, a…"
Pozorně naslouchající android v tu chvíli zachytil svými detektory biologické vlny, které se blížily z ústí technické šachty v uličce. Výsuvný panel, který otvor zakrýval, se bezpochyby vbrzku nadzvedne…
Muž na zemi se vzepjal a otevřel k ústa k výkřiku. Ale rychlost jeho reakcí se nemohla měřit s androidovými elektronickými neurony. Úder malíkovou hranou pravičky na ohryzek nepravého strážného zlikvidoval poplach i jeho původce. O třicet čtyři sekundy později vystoupil první z lupičského týmu ze šachtového průlezu. V opuštěné chodbě u vstupu do sběrny vyřazených finálních produktů leželo tělo jejich komplice. V objektivu noktovizorů se nepohnul ani stín.
***
Android uvnitř sběrné komory registroval díky svému akustickému detekčnímu zařízení všechno, o čem hovořila čtveřice mužů venku v chodbičce. On sám by pravděpodobně dokázal celou skupinu bez větší námahy rozprášit, nechtěl však krvavým zásahem způsobit další potíže slečně Swensonové i svému majiteli – a příteli. Optimální varianta nabízela, že se lupiči po objevu mrtvoly z bezpečnostních důvodů stáhnou, protože ponurý nález prozrazuje, že mohli být odhaleni, a bylo by tedy rozumné co nejrychleji zmizet.
Avšak léta, která android Ray strávil na misích s agentem SDPP Markem Stonem, ho naučila, že organické myslící bytosti často reagují velmi nepromyšleně a nelogicky. Předpokládal, že touha po pomstě nebo snaha zneškodnit ohrožení může zloděje náhradních komponent vést k systematickému pátrání po neznámém útočníkovi. Kromě přístupové uličky, kterou měli pod kontrolou, jinudy nevedla úniková cesta: sběrna beznadějně nefunkčních androidů uzavírala slepý kout výrobní haly, nebyla tu transportní pasáž ani nouzový východ. Pokud jsou dost bystří, bezpochyby začnou prohlížet jednotlivé skladištní boxy. Ray za sebou zajistil vrata sběrny, ale bylo jen otázkou pravděpodobnosti a času, kdy se pokusí prozkoumat i tento prostor. Zvuky zvenčí jeho podezření potvrdily nečekaně brzy. Mezitím však Ray stačil shodit ze sebe šaty, zmuchlat je na dno bedny s robotickým odpadem, zamotat se do plastikové fólie a sám se uložit na konstrukci v nejvzdálenějším rohu místnosti. Navzdory jemnému šramotu před vraty sběrné komory uvnitř vládlo tíživé ticho, jaké panuje v málo užívaných prostorech.
"Márnice," ušklíbl se v duchu Ray s téměř lidským sarkasmem a čekal.
Cvaknutí elektronického zámku zaznělo jako tlumený výstřel, vrata se s jemným skřípotem otevřela. Dovnitř vstoupili dva vysocí, rozložití chlapi vybavení noktovizory a širokými popruhy. Jistota, s jakou obcházeli úložnou konstrukci a prohlíželi si její obsah i štítky s údaji o deponovaných exemplářích, prozrazovala, že v komoře nejsou poprvé.
"Asi přece jen vezmem pajduláka, co mu vobvody vyžral kulovej blesk. Musí to stačit. Dneska bych se tady fakt nerad motal jen vo vteřinku dýl, abysem neschytal taky nějaký to laserový pohlazení, a koukám, že jsme tohle vrakoviště už celkem slušně probrali," zahučel ten první.
Druhý pořízek si projel dlaní po krátce ostříhané šešuli. "Androidi jsou sakra drahej špás. Co jde nějak spravit, daj zas dohromady. Jinač je prostě sešrotujou. Ale tadle firma je nóbl. Nechávají si kybernetický mrzáky jako archivní materiál a pro případný bádání. Hele, vzadu je nějakej přírůstek."
Dorázoval k celistvě vyhlížejícímu exponátu. "Chybí tady cedulka, ale není spálenej ani rozmašírovanej. Bingo!" Vytáhl z kapsy overalu skalpel a prořízl plastový kokon v horní části.
"No, tak já teda nevím," pravil poté sklesle a svraštil huňaté brvy.
Jeho zavalitější společník se přiklátil, aby také prozkoumal slibný objev. "Ty brdo," pronesl s despektem, "tohle asi ne, s tím by nás šéf hnal. Já bych to vodhadnul na rozpad centrálního programu, něco jako když našinec zmagoří. Viděl jsem to u pár uměláků. Tfuj! Může za to nějakej rezistentní virus, říkají mu bílej mor a dostal se sem z Denebu. Celej softvér jde do kélu, komplet, a ještě to spálí procesory."
"Kripl plechovej," ucedil lupič s ježčím sestřihem. Odplivl si a oba kumpáni se odsunuli k předem vyhlédnuté trosce postižené bleskem. Otvorem v poloprůsvitném obalu za nimi zíral obličej, jenž se děsivě lišil od tuhých, poklidných rysů správně fungujícího androida. Zdál se jakoby roztříštěný strašlivou křečí, nad pokleslou bradou vyhřezával jazyk a v nepříčetných, vypoulených očích zůstalo zakódováno šílenství.
4.
"Měl jsem jen štěstí, Marku. Kdyby s nimi šel skutečný odborník, nepřevezl bych ho tak dětinským trikem. Ale lidé, jak jsem zjistil, obvykle raději staví na svých představách a dojmech, než aby důkladně analyzovali fakta. Budeš chtít k snídani ten sendvič s restovanými krevetami nebo s medianským sýrem?"
"S obojím. A tvoje analýza? Elsa byla přesvědčená, že se jedná o průmyslovou špionáž, ale jestliže mizely vyřazené exempláře androidů, tak bych teď spíš sázel na nějaký hodně špinavý obchodní trik – možná zfalšované důkazy o nedostatcích ve výrobním programu. Zkontaktoval jsem pár známých z Vesmírné policie, slíbili mi, že se na případ nenápadně podívají, ale nemohou zajistit naprostou diskrétnost, jakmile se otevře oficiálně vyšetřování. Elsa je na

robotickou sekci hodně hrdá, je to zlatý hřeb jejího průmyslového impéria. Dodává špičkové androidy do celé Galaxie. Mohlo by to rozvířit pořádný skandál – ta věc s akciemi páchne. Třeba právě takový krok někdo potřebuje do hry. Štěstí že si pobertové odnesli kromě lupu taky tvého nebožtíka."
"Nepodceňoval bych, co se děje," řekl skepticky Ray. "Moje neohlášená návštěva u Swensonů přinesla dost zajímavých otázek a pár odpovědí," dodal a na talíři obratně vytvořil z nakládané zeleniny barevně sladěnou mozaiku. "V každém případě jde o život slečně Swensonové a zřejmě i tobě."
V útulném prostředí luxusně vybaveného Stoneova bytu, z jehož visuté lodžie se prostíral pohled na prastarý Central Park, něco takového působilo neuvěřitelně: jako by to byl pouhý živý výjev z akčního trojrozměrného tridifilmu. "Já vím, něco jsi naznačil už v noci v továrně, když jsem telepaticky zachytil tvůj dotaz – chtěl jsi slyšet můj názor na některé Elsiny spolupracovníky, ale o tohle se moc nestarám. Nechci strkat nos do Elsiných pracovních záležitostí."
"Spíš jsi na podnikové řízení trošičku pohodlný," štípl Ray a odbočil, "investuj už konečně do nové vakuové mikrovlnky – ale prosím tě, bez hlasového komunikátoru. Nechci se vybavovat s kastroly. Takže… Slečnu Swensonovou bys měl upozornit, aby prověřila výkonné vedení firmy. Prošel jsem databázi personálního oddělení a všiml jsem si náměstka pro administrativní záležitosti, jmenuje se Pirri Wilcox, má v kompetenci také bezpečnostní složku a je prasynovcem vynikajícího odborníka na robotiku, profesora Glena Rainera; ověřil jsem si to. Jak ti chutnají krevety? Inovoval jsem recept."
"Skvělé, ale jindy by chutnaly víc. Pozítří vyrážíme na Vespu a Elsu tu nechávám samotnou… ani ten nevyřízený posudek na Terranii III by mě tolik netrápil. Co když Else někdo ublíží? Dal bych okamžitou výpověď, ale podle služebních řádů mi ji ten bídák Calhoon může zarazit, dokud nebudou splněny aktuální úkoly, tedy revize stavu planety Terranie XXXII. Snad kdybych se obrátil soukromě na admirála Neumana, vysvětlil mu situaci a poprosil ho, jestli by mě z úřední moci nepověřil pátráním…
Proč tě napadlo, že ohrožení se týká taky mne? Že by se Velké bratrstvo pokusilo spojit ekonomický nátlak s nezákonným terorem, aby se nám pomstilo? Ten Wilcox – vzpomínám si, příjemný mladý muž s hudebními ambicemi, jinak všední typ. A profesor Rainer se už dávno stáhl z aktivního působení. Nepředpokládáš, že chtěl synoveček pro strýčínka opatřit jako vánoční dárek zdarma nějaké to harampádí na kutilské experimenty?"
Ray zamyšleně chroupal topinku s oranžovým medianským sýrem. "Někdo chce levně získat androidy – třebaže by bylo pohodlnější odkoupit repasované jedince nebo starší typy. Do datového archivu proniklo několik ilegálních subjektů. Mohly to být individuální akce, ale mezi nimi se našly tři vstupy od senátora Craytona, další má na kontě Galaktická těžební společnost, po jednom hackerském průniku pochází z průmyslového komplexu Paradise, pak Cosmos Jet Company, také se tam mihla koncesionářská společnost Varity…"
"Doporučím Else, aby vyměnila správce počítačové sítě. Craytona můžeš vyškrtnout, čmuchal už jako mimino v inkubátoru. Mimochodem – měl jsem za to, že jíš z důvodů kamufláže nebo pro doplnění energie?"
Ray provinile zašilhal na drobky od sýra. "Zvyk, Marku. Tolikrát jsem se na našich výpravách musel krmit… Nepostrádá to příjemné stránky," pousmál se. "Analýza potravy je pokaždé zajímavá, a pak… víš, jídlo uklidňuje. Pravděpodobně tu hraje roli doplňování silových zdrojů."
Jeho příteli se rozšířily zorničky. Nejspíše všechno zavinil psychický zesilovač, kterým byly opatřeny exempláře z Rayovy výrobní minisérie, ale v každém případě se Markův osobní android nevyvíjel standardně. Navíc neopominul žádnou příležitost, kdy mohl zapracovat na svém technologickém i programovém vybavení. Také jejich vzájemný vztah zřejmě přispěl ke změně parametrů Rayovy původní pseudopsychiky do té míry, že android projevoval emoce, komunikoval s Markem prostřednictvím telepatického spojení a dokázal se – dokonce se skutečným prožitkem – docela pozemsky pomilovat.
"Mám o tebe strach, Marku. Neměl jsi Elsu navštívit už před několika dny? Volal jsi jí videofonem, a odložil schůzku, protože paní Tanja byla zoufalá a potřebovala si promluvit s někým, kdo generála znal a měl rád. Taky podruhé ses zdržel kvůli Khovově nehodě, byl jsi za ním v nemocnici…"
"Chceš naznačit, že někdo počítal s tím, že v Elsině transu pojedu já? Že to byl ten, kdo odstranil Khova? Trochu nápadná smrt, ne?"
Ray pokrčil rameny naprosto lidským způsobem. "Proč? Byl to její trans, ne tvůj. Přes všechnu automatickou navigaci a zajišťovací elektroniku k haváriím stále dochází. Vada materiálu, výpadek systému nebo selhání stroje – dneska se něco takového dá dokonale analyzovat, a stejně dokonale také nasimulovat. Ale právě proto bych se zaměřil přednostně na problém Terranie III."
"Nemáme žádný důkaz, že ty dva případy, vloupání v Elsině továrně a jednání o Sibiriadě spolu souvisejí," namítl Mark.
"Důkazy sice ne, zato pár indicií," začal vypočítávat Ray. "Ještě když jsem se v noci vrátil k nám domů…" Mark se při tom slovním obratu neubránil úsměvu, protože android ho mínil zcela vážně… "napojil jsem se na některé informační zdroje…"
"Řekněme, že jsi provedl totéž, co šikulové, kteří se u Swensonů navezli do robotické knihovny," uchechtl se nevesele Mark.
"Tohle bylo pro dobrou věc," odsekl Ray. "Především jsem si zjistil, jestli, kde a kdy došlo ve vnitřní Galaxii k neobjasněným ztrátám nebo zcizením androidů. Skutečně se během posledních měsíců statistiky zvýšily o celých šedesát pět procent. I s dysfunkčním materiálem, který zmizel ze sběrové komory, by tento řízený úbytek představoval nejméně čtyři desítky jedinců, je však možné, že celý komplot probíhá už déle."
"Co mají krádeže androidů společného se Sibiriadou?" podivil se Mark. "Počkej… Zmínil ses, že se mezi hackerskými stopami objevil komplex Paradise!"
Ray místo odpovědi aktivoval multivizi. Na holografické fólii se začaly přehrávat digitální záznamy, které android stačil

do snídaně stáhnout z různých datových tezaurů na intergalaktické počítačové síti a zkomponovat je tak, aby logicky navazovaly…
***
V multifunkčním komunikátoru zapraskalo čísi řízné sdělení.
"Ještě se nehnuli," informoval rozmrzele zavalitý chlapík, který ten chytrý přístroj třímal v široké tlapě. "Normálně toudle dobou vyrážejí, ten zazobanej frája a jeho zabijáckej robot."
"Mně je to jedno, jak dlouho tu budu čekat," zahuhlal vazbič s rozježeným obočím a s kratičkým sestřihem. "Mají na svědomí mý kámoše Karla a Borise. Jednou ze svýho mastňáckýho hnízda budou muset vylízt tak jako tak, že jo."
"Nedělej z toho komiks, kámo. Znáš příkazy, ne?" uchechtl se drobný mladík s jemnými orientálními rysy. "Všechno je zařízený. Dlouho v týdle díře tvrdnout nebudeš."
Čtvrtý z mužů usazených v nákladovém prostoru kombi-transu jen mlčky přejel zrohovatělým palcem po hlavni hranaté, humpolácky vyhlížející pistole. Bez debat… není nad dobrý plánování…
5.
Terranii III objevila čerstvě založená Služba pro průzkum Galaxie jako jednu z prvních planet teramorfního typu. Pohybovala se na čtvrté oběžné dráze kolem velkého, jantarově zbarveného slunce magnitudy F v systému RX-15-66-93.
"Představuje 101,48% hmotnosti Země, atmosféra se skládá ze 75% dusíku a 22,4% kyslíku. Zbývající obsah plynných složek: množství CO2 přesahuje současnou pozemskou normu o 1,3 procenta. Přítomnost ozonu, argonu, xenonu, hélia, vodíku a kryptonu. Zejména ve spodních vrstvách atmosféry velké množství prachových částic organického původu, toxické látky neidentifikovány. Planeta se otáčí kolem osy za 23 hodin 17 minut, kolem ústřední hvězdy za 331 dní. Úhel osy rotace o 4,73 stupně větší než u Země," sděloval energický mužský hlas na pozadí koláže dokumentárních záběrů pořízených z vesmíru.
Snímaly temně zelenou a safírově modrou planetu s dobře znatelnými sněžnými plochami. Ledová pole přesahovala hluboko z pólů a vyskytovala se také v půlměsíci uprostřed rozsáhlého hlavního kontinentu, zabírajícího většinu jihozápadní polokoule mimo rovníkové pásmo. V ostrém střihu se na panelu objevila za doprovodu šťavnaté orientální hudby baculatá břišní tanečnice, oděná do náhrdelníků, náušnic a smaragdu zasazeného do pupeční jamky: její boky a ňadra opisovaly spirály rozkoše.
"Hned upravím datový řetěz," utrousil Ray ledabyle, "stopová infiltrace – měl jsem chvilku nazbyt, když jsem stahoval klimatologické soubory."
"Dva měsíce: střední vzdálenost M1, nazvaného Angara, je 314 650 km, rovníkový poloměr 1844 km, pravděpodobný vznik odtržením," zašvitořila sladce komentátorka, zatímco na holofólii plula slézově růžová koule posetá bělavými a sytě azurovými skvrnami. "Střední vzdálenost M2, nazývaného Kama," romantický souputník Sibiriady se rozplynul a předal pozici stříbřitě zelenému terči, který žíhaly temné stíny bizarních geologických útvarů, "je 496 637 km, rovníkový poloměr 1306 km, pravděpodobný vznik společnou akrecí. Silný slapový efekt, vysoké příboje rozrušují okraje pevniny. Dochází k cyklickému kolísání hladiny velkých řek a jezer."
"Výrazné rozdíly mezi ročními obdobími určované především místními geografickými podmínkami, na pevnině nazvané Charbin převládá mírné podnebí kontinentálního typu," navázal zase mužský hlas.
Obraz se zastavil nad bílými štíty velehor, břitkými a rozeklanými jako gigantické šrotoviště. Přetínaly v šikmém oblouku jediný, zhruba obdélníkový světadíl se zvrásněným členitým pobřežím, od kterého jako by odletovaly útržky ostrovů a ostrůvků.
"Dominantním faktorem ve tvorbě a změnách klimatu se staly mořské proudy, které se spolupodílejí na prudkých posunech vzdušných vrstev, a dále rovněž horstvo Kamčadanga s průměrnou výší osm tisíc metrů, které po svém vzniku zborcením pevninských ker změnilo planetární cirkulaci atmosféry a působí jako předěl v koloběhu srážek…"
"Proboha, Rayi, to stačí. Nejsem rosnička ani profesor," zahučel Mark. "To už by snad bylo praktičtější ke vstřebání té fůry informací použít induktory."
"Nemáme dost času, tak budeme spoléhat na tvé mimořádné psychické schopnosti… A můžu ti pro povzbuzení nabídnout doušek sternu. Prokyon vyváží prvotřídní alkohol."
Z holofólie se linul zasvěcený výklad. Kulisu tvořila sférická hudba a malebné přírodní scenerie, jež zachycovaly divokou tajgu protkanou vodními zrcadly, sychravou tundru, sněžnou vánici a dravé záplavy, pokud možno dramaticky nasvícené sluncem, případně oběma měsíci.
"…exogenní klimaticky podmíněné procesy… terestrické geologické procesy… extraterestrické příčiny… solární konstanta… dlouhovlnné záření planety… atmosférické okno… radiační a energetická bilance… rovnice statiky atmosfér… barometrická formule výšky… vertikální a horizontální barický gradient… geostrofický a gradientovy vítr… místní cirkulační systémy… vzduchové hmoty… atmosférické fronty… teplotní a vlhkostní režim… intertropická zóna konvergence… amimotropické cyklony… klimatická rizika…"
"Je to úplně jednoduché," vysvětlil s ironickou shovívavostí Ray a navolil zrychlené přehrávání, "krátká léta s náhlými výkyvy počasí, palčivá vedra, přívalové deště, blizardy i na začátku a konci teplého období, drtivé a časné nástupy zim, stále vanoucí vichry, časté bouře, atmosféra prosycená elektrickými výboji."
"Pak ovšem nechápu tohle," zašklebil se Mark a ukázal palcem na holopanel, kde už zase zklidněný obraz předváděl kulturní antropologii pravěké tlupy.
"Terrania III jako jediná ze sedmi planet měla podmínky vhodné pro vznik a rozvoj pokročilejší formy života, jejíž poslední článek představovali humanoidé vzhledově blízcí rase Homo sapines sapiens…," přednášel komentátor.
"Já bych bouřky a mráz jako ideální podmínky k přežívání inteligentních bytostí neviděl."
"Zřejmě byli houževnatí," poznamenal Ray. "Přežili jen schopní, ale drsné přírodní podmínky jim nedovolily překonat

primitivní způsob života. Tím hůř, když prospektoři Meziplanetárního sdružení pro průmyslovou těžbu, pozdější Galaktické těžební společnosti, na severním okraji kontinentu objevili ložiska asturitu 21."
"…izotopu, který se původně používal k výrobě hypervysílačů," doplnil Mark. "Narium ho vytlačilo v dost krátké době, má daleko lepší vlastnosti a získává se přece jenom snáz."
Holofólie s mírnou morbidností nabízela reportáže o dolech a hornických osadách zničených tornády, záplavami, sesuvy půdy, nedisciplinovaností, haváriemi, černými mračny krvelačného bodavého hmyzu a domorodci, kteří se pokoušeli získat různé výdobytky civilizace, nebo se naopak snažili vypudit vetřelce ze svých lovišť.
"Nevsadil bych si na ně ani půl dolsu," povzdychl Mark, "s jejich kamennými nástroji a zvýšenou citlivostí vůči pozemským infekcím." Za svého dlouhého působení u SDPP měl možnost něco o tomhle tématu poznat v praxi. "Než Pozemská unie zasáhla, Tarkiů moc nezbylo."
"Kolonistů taky ne."
Černá kronika Sibiriady chrlila záběry obličejů do ruda oteklých nebo osypaných fialovou vyrážkou, hnisajících, zanícených očí, dusících se pacientů pod kyslíkovými stany, postav svíjejících se v záchvatech šílené euforie, obydlí pečlivě utěsněných a vybavených pračkami vzduchu, horníků, kteří se pohybovali v těžařských centrech zabalení v izolačních kombinézách a přílbách s respiračními maskami.
"Vážné zdravotní komplikace působily pyly smíšeného Sibiriadského pralesa: flóra na Terranii III využila převažujícího větrného proudění a rozmnožuje se s jeho pomocí. Atmosféra planety s příchodem jara doslova zhoustne mračny pylových zrnek, které vzdušné proudy zanesou dál do tundry, nad moře nebo do těch oblastí, z nichž prales vymizel. Pozemšťané na jejich biochemické účinky nebyli zvyklí a trpěli alergiemi, i když u někoho vdechnutí určitých druhů pylu vyvolávalo extatické halucinogenní stavy. Jemný oranžový pyl pseudoplatanů neboli moralií pronikal i do nitra budov přes filtry vzduchotechniky. Těžké alergické reakce vyvolávala v chronickém stavu i stopová množství pylů, takže absolutní dekontaminace byla technicky i finančně nesmírně náročná.
Přírodní podmínky, kdy se přes kontinent Charbin přesouvala teplotní rozhraní a vyvolávala prudké vichry s nečekanými ataky smrští, nesnáze s domorodci a pylové nebezpečí neúměrně prodražily produkci asturitu a uvolnily tak cestu komerčnímu nástupu naria.
S technologií na bázi naria ustala extenzivní, chaotická těžba asturitu, která zničila velkou část Sibiriadského pralesa, zbývající ucelené rostlinné společenství ve střední a jižní části Charbinu bylo výnosem valného shromáždění reprezentantů Pozemské unie prohlášeno za chráněnou rezervaci. Tak rychle, jak byla Terrania III osídlena, byla i opuštěna.
Meziplanetární sdružení pro průmyslovou těžbu utrpělo těžké ztráty, prodalo práva na exploataci přírodního bohatství Terranie III a následně transformovalo do Galaktické těžební společnosti. Na Terranii III zůstalo jen několik nejodolnějších jedinců, jejichž silný imunitní systém se dokázal adaptovat na pylové alergeny."
6.
Ray se ušklíbl a nastavil pauzu v přehrávání. "A tady předpokládám řešení našich záhad, Marku. Chodíš někdy sám do obchodů?"
"Jenom občas doprovázím Elsu," usmál se Mark. "Přiznávám, že poslední dobou nechávám běžné zásobování na interservisu a na tvé iniciativě. Určitě bych nedokázal pořídit nákup tak levně a výhodně jako ty, Rayi." Prolétlo mu hlavou, že z jeho přítele by byl skvělý ředitel ekonomického odboru, schopný navíc hravě zvládnout celou džungli vyhlášek a zákonů.
"Chyba. Pak by sis možná všiml, že se do módy dostaly přírodní materiály. Je to hit – dřevěný nábytek, rohože z exotických rostlin a bylinkové přípravky na kdeco: těch je teď strašně moc, také jako polotovarů… Jak ti chutná stern? Podle mé analýzy taky není špatný. Mimochodem, přidávají do něj nepatrné množství výtažku z pakosatcového kořene."
Mark zpozorněl. Od Raye se nedalo přepokládat, že bude nezávazně tlachat. Vždycky měl co sdělit.
"Chceš říct, že značná část produktů pochází ze Sibiriady? A kdo je tam těží?" Zarazil se. Tohle byla odpověď na první část otázek.
"Člověka pořídíš levněji," prohodil Ray. "Android má nižší provozní náklady a nevyžaduje rizikové příplatky ke mzdě."
Spustil další záznamy na multivizi, letěly bláznivým tempem. V nepravidelných intervalech je Ray s matematickou přesností zastavoval na důležitějších faktech – a znovu odstartoval…
"…největší přírůstek kurzu zaznamenaly akcie Random Beauty Association… zpevnily o 6,1% a míří k hranici 2570 dolsů… pan Galexos Smith, viceprezident holdingu Random Beauty Association, potvrdil dohodu se skupinou AMG Orlen na podání společné nabídky na odkoupení vlastnických práv Meziplanetárního sdružení pro průmyslovou těžbu… Poziční dokumenty… Nový subjekt Paradise vzniká sloučením dceřiných firem… diverzifikace podnikání… Výkonným ředitelem provozní divize byl podle očekávání jmenován Narabham Qweel, dosavadní šéf Balanced Scorecard… zodpovědný za strategické nasměrování a ekonomické výsledky organizace… Aktivita trhu… investoři se výrazně zajímali o tituly komplexu Paradise, jejichž podíl na objemech obchodů stoupl… Odborný poradce pro realizační optimalizaci v AMG Orlen, profesor Glen Rainer, zhodnotil své mnohaleté zkušenosti… Vynikající účinky lékařsky ověřeného elixíru na posílení obranyschopnosti organismu… omamná vůně parfému Angara… firma Hébé… Společnost Varity… Celá skupina Random Beauty minulý rok zakončila ziskem 193 milionů dolsů při tržbách kolem 18 miliard dolsů…"
K ekonomické statistice prokládané sugestivními reklamami se připojila melodie prastarého ragtimů.
"Vyzvání ti videofon," řekl suše Ray a přistrčil ho Markovi, zabranému do záplavy informací, které byly vzápětí umlčeny.
Sledoval kapitánův znepokojený výraz a sdílel s ním veškeré obavy, které vyvolávala slova mladé ženy na displeji

videofonu.
"Jsem Monsie Weldonová, asistentka doktora Sayrana. Jako ošetřující lékař pana generála Khova mě pověřil, abych vás zkontaktovala. Generálův stav se zhoršil, je třeba, abyste neprodleně přijel do nemocnice…"
"Proč mi nezavolal sám?" zeptal se Mark věcně.
"Operuje," jemným, profesionálně zvládnutým hlasem proběhlo zachvění.
"Děkuji, slečno. Na generálu Khovovi mi nesmírně záleží, ale vyřizuji ještě velmi neodkladnou úřední záležitost. Pokusím se dorazit co nejdříve, nevím ale, jak rychle to zvládnu." Mark ukončil hovor a pro změnu podal přístroj Rayovi.
Android vyvolal na displeji videofonu diagnostiku a prověřil záznamy spojení. "Skutečně volala z čísla doktora Sayrana, ovšem…"
"To ještě nic nedokazuje," doplnil Mark.
V tichu, které zavládlo pokojem, muži pohlédli jeden druhému do očí.
"Vezmi si ochranný opasek," řekl Ray.
***
"Vypadá to, že už vypadl," nadějně poreferoval pořízek s multikomunikátorem. "A hrne se sám. Takže si střihnem, jak se rozdělíme."
Jeho sršatý společník radostně zbystřil. "Aspoň bych mu mohl rozmlátit hubu, ne?" zaprosil. "Co když ten Rickův bazmek nebude fungovat? A kdo pude pro uměláka?"
"Sto-o-op!" zamával muž, který ještě diskutoval s komunikátorem. "Je to jinač – málem jsme si je spletli. Mary Loo tvrdí, že jsou si přej dost podobný, ale že to musí bejt ten robot."
"Android," pronesl mlčenlivý pořízek v koutě.
"To je fuk. Uměláci nestárnou. Tendle chlápek vypadá moc mladě na to, že mu má bejt čtyrycet, povídá Mary Loo, a ta už poznala hezkejch pár mužskejch. Navíc jí tvrdil, že bude vyrážet až za chvíli."
"Pak je to ale hodně jednoduché," mlaskl mládenec s olivovou pletí. "Všechno klape! Rozumíš? Kapitán Stone má nějakou pověst! Prostě si myslí, že na nás vyzraje, sám pojede za chvíli jinudy. Ale my jsme lepší."
***
Mark navolil na ovládacím panelu svého transu výchozí bod a cíl cesty – nemocniční komplex s vynikající odbornou pověstí, který vznikl na místě historického objektu Holy Name Hospital. Počítač podle aktuálních dopravních informací vybral nejvhodnější trasu, ale Mark nezapojil automatické ovládání. Rád řídil sám. Dnes navíc potřeboval mít kontrolu nad každým okamžikem cesty. "Rayi…," oslovil telepaticky svého přítele, zatímco vozidlo klouzalo po vzduchovém polštáři mezi moderní přepychovou zástavbou z plastexu a keramooceli "…zatím všechno bez problémů, mířím přes Harlem k severu na Commercial Avenue. Nečekal bych nějaké problémy, dokud se nedostanu na Fort Lee Road."
Věděl, že android zachytí mentální vlnu a odpoví. Usmál se, když se mu v mysli ozvala odpověď:
"Mám o tebe starost, Marku. Měl jsi mne nechat, abych tě doprovodil."
"Já vím, Rayi, že ve dvou máme o hodně větší šanci vyváznout z kaše, ale co kdyby se nám to přece jenom nepodařilo? Khov už to odnesl, a kdo by chránil Elsu? Kdyby Swensonova výroba androidů dostala méně schopného a neústupného majitele, mohla by Random Beauty Association silou svého vlivu vydupat kontrakt na nevkusně výhodné dodávky pod cenou, nebo ještě líp, prostě by tuhle divizi slupla pro sebe."
Děje se tu pěkná špína, a jestli do ní s Rayem nerýpnou, neopatří důkazy pro Vesmírnou polici… Všechny indicie do sebe zapadají, útoky cílené na Khova a na něj samého, či na Elsu, loupeže androidů, nemorální, i když prozatím zákonem tolerované drancování Terranie III, spojení mezi aktivitami Paradise a profesorem Rainerem…
"Nevíš, kdo proti tobě stojí," připomněl vážně Ray.
"Proti nám," opravil ho Mark. "A mám skvělý ochranný pás na atomový generátor a psychické ovládání." Neubránil se vděčné vzpomínce na bytosti z jiné části vesmíru, díky nimž získal tenhle technický klenot a další zázrak, perfektně vybavený astronef Merkur.
Scenerie kolem průzračné kopule transu se až dosud měnila snovou rychlostí, teď však musel Mark zpomalit. Dostal se do oblasti Palisades Park, jedné ze zanedbaných oblastí, jejichž lesk z doby před bezmála půl druhým stoletím čekal na své znovuzrození. Správa New Yorku plánovala ambiciózní novou výstavbu, ale zatím se kolem prostíraly bezútěšné osleplé, zaprášené domy a prázdná obchodní centra, vše v extravagantním neokubistickém stylu.
Pokračoval po málo frekventované, omšelé a kdysi tak pyšné Commercial Avenue k Fort Lee Road, přes mezery zbořenisek ve frontě budov se míhaly břehy Overpeck Creeku. Pokrývaly je skládky s přidruženými recyklačními jednotkami a druhořadé skladištní haly. O něco dál se nad vodní hladinou vzpínal visutý propletenec tranzitních rychlodálnic Jade Way, podle přírodních parků, které se kdysi v této oblasti nacházely.
Přiblížil se k nájezdu na starou, ale dopravou nezahlcenou Fort Lee Road, když mu se skřípáním brzd zkřížil cestu dodávkový trans a šikmo zablokoval vozovku.
Z vozidla se vyřítil křehký černovlasý mládenec, zoufale gestikuloval a křičel: "Pomoc! Loupež! Pomozte mi!"
Mark nastavil regulátor silového pole v ozdobné přezce opasku tak, aby mu poskytoval maximální ochranu, protože počítal s palnými zbraněmi. Sám také rychle vyskočil z transu, svoji laserovou 10-D s energetickým zásobníkem odjištěnou. Z levé strany ulice, o nějakých pět šest metrů dál proti němu vykročil hranatý, podmračený chlap. Napřahoval pistoli s delší, neobvykle objemnou hlavní, nevypadala na termickou zbraň. Stiskl spoušť.
Mark věděl, že mu neublíží. Mnohem nebezpečnější byly primitivní čepele a tupé nástroje, zejména dřevěné kyje. Přesto jej zarazilo, že nepostřehl rudý záblesk laserového paprsku a typické zajiskření a praskot, když jej zastaví ochranné pole, ani zahvízdnutí kdovíkam odražené kovové střely… Nestalo se vlastně vůbec nic.
Zbraň připravená k palbě Markovi na zlomek času znehybněla v pěsti. Slyšel, jak ten asijský kluk řve: "Ricku, nefachá

to!", když se rozbíhá dopředu a v ruce se mu jako kouzlem objevuje něco, co připomíná dětskou kachničku do vany.
Mark bleskově zamířil chlapci na nohy, lehké zranění ho zastaví. Tohle přece není hra! Mladík jediným neuvěřitelně mrštným pohybem škubl paží a zmáčkl tu baňatou tretku mezi prsty. S pronikavým zasyčením z jejích útrob do vzduchu vyšplíchla průsvitná vlna jedovatě zelené hmoty a v širokém oblouku se zprudka snášela k zemi.
Laserový paprsek z Markovy pistole měl zasáhnout úl, ale zbraň vůbec nevystřelila. V té chvíli už zelený závoj dopadl. Ještě dřív než klesl Markovi na ramena, rozčlenil se na tlusté provazce polotuhé vazké hmoty. Bylo to, jako by se kolem něj omotala síť z lepkavé pavučiny, uvízla na oděvu i na kůži. Jak tuhla, stahovala se jako lana z polysilikonu, zařezávala se do masa. Pistole vypadla z nepřirozeně zkroucené ruky přitištěné k trupu, laserový nůž zůstal na opasku zcela mimo kapitánův dosah.
"Ochranný pás…," prolétlo Stoneovi myslí, "…proč nefunguje…" Pokusil se ho reaktivovat psychickou silou… Nadarmo. Už se neudržel na nohou a zhroutil se k zemi. Síť se přilepila k vozovce a zbavila ho i té nejmenší možnosti pohybu. Bylo to skoro horší než smrtonosné pavučiny, z nichž kdysi při jedné z výprav vymotával Raye.
"Marku!" Androidovo znepokojené volání mu znělo v mozku, zatímco se k němu blížili oba útočníci. Se vztekem a beznadějí přelétl očima prostor kolem sebe, hledal cokoliv, sebemenší šanci. Kapitánův pohled se zastavil u náramkového thumbtopu. Malý počítač s časomírou nefungoval a Mark Stone náhle pochopil.
7.
Museli použít emitor vysokofrekvenčního elektromagnetického pole, nejspíše nastaveného na frekvenci křemíku. Člověku nemohlo v nejmenším uškodit. Ale kdyby byl androidem, jeho funkce by se na přechodnou dobu zastavily, podobně, jako by byl zásahem elektrického obušku paralyzován člověk. Tak jako se zastavily ostatní elektronické systémy, které se ocitly v omezeném, ale dostatečně účinném elektromagnetickém poli. A jestliže útočníci nasadili frekvenční emitor, pak počítali s tím, že proti nim stojí android.
Mohli ho zlikvidovat… Nastražit výbušninu nebo použít plazmomet. Kdo si dokáže mezi zákony najít cestu pro větší akce, tak pro něj není problém obstarat si menší technickou výbavu.
Zavřel oči a uvolnil se, síť mu zajišťovala absolutní nehybnost.
"Marku…!"
"Jsem v pořádku, Rayi… Sbalili mě místo tebe. Příjemné s užitečným. Osobní strážce povýší na dřevorubce na Terranii III. Nedivil bych se, kdyby měl tvůj trans problém nebo kdyby na tebe…"
Dupot nohou: tři, ne, čtyři páry. Vzápětí se dostaly Markovi do proužku zorného pole, stíněného sklopenými řasami.
"Jsem to říkal, Ricku – tyhle nóbl hračky nejsou spolehlivý. Jenže co teď? Jak se k němu dostanu, abych ho přeprogramoval, když je zabalenej?"
Oslovený hranáč s emitorem zamručel. Zdálo se, že mladý Asiat diriguje celou tlupu:
"Být tebou, tak na něj moc nešahám, Petey. Nevíš, co má v obvodech. Co když se sám odpálí, sotva se mu začneš rejpat v inteligenci? Tohle není krotkej domácí šmudla. Já bych to nechal až na Dědkovi, ať se na něj jukne sám."
"Sakra, dyť se v androidech vyznám, ne? Kolik už jsem jich ukrad? To ho máme nechat zapakovanýho až na konečnou stanici?"
",Uvidíme, řek' ten slepec.' Ricku, Gasco, vezměte ho!"
Mark cítil, jak se ho chápou cizí ruce. Ze všech sil se snažil dát svému tělu mrtvou tíži, aby alespoň částečně setřel rozdíl mezi váhou androida a člověka.
"Trochu moc zmrzlej, hele, nemoh se nějak poškodit nebo vypnout? Petey, restartuje se sám, nebo se musí nakopnout? A neházejte s ním moc zprudka! Gasco, já vím, že na něj máš pifku, ale je to jenom stroj a musíme ho dovézt celýho, jasný?"
Přistání na podlážku transu nebylo zrovna měkké, ale nevypadalo to, že by drsná přepravní manipulace nějak změnila kamennou ztuhlost muže v síti.
"Aspoň nebude vyvádět, co? Člun stejně za chvilku vyplouvá!"
Dodávkový trans vyrazil k Armstrongovu astroportu na severovýchodním okruhu.
***
"Riskuješ, strašně riskuješ, Marku! Jdu k tobě!"
"Především musíme myslet na Elsu… Chci si být jistý, že se jí nic nestane. Za druhé, máme jedinečnou příležitost získat nějaké přímé důkazy. Kromě toho k astroportu dorazíme dřív, než se z Manhattanu dostaneš sem. Právě mě pakují do nějaké velké přepravní krabice."
"Můžeš dýchat?"
"Klid! Je z porézního vylehčeného plastu. Zvládnu to, Rayi."
"Jsi z biomateriálu, člověče! Odhalí tě. Brzy si budeš muset poradit s křečemi – a pokud tě uvolní, pořád zbývá vyřešit vstupy a výstupy organického systému. Napadlo tě, že třeba nechají vybalení zásilky až na Sibiriadu?"
"To by nebylo moc příjemné… Dobře, rozjedeme hru hned! Angažuju tě jako poradce."
Androidovy elektronické obvody se ocitly pod zvláštním napětím a začaly mu nabízet zkratová řešení problému: proklínat, rozbít židli nebo se zhroutit do křesla. Ale to všechno nemělo žádný praktický smysl.
Oba věděli, že jedinou Markovou šancí, jak zabránit únosu mimo Zemi, bylo prozradit svou totožnost. A jeho protivníci by nejspíš odpověděli okamžitou likvidací.
"Zkus to. Uvědomím admirála Neumana a vydám se za tebou. Zlom vaz, Marku!" V té chvíli se rozezněla zvonkohra návštěvnického panelu u dveří bytu. Ray zmáčkl tlačítko: na obrazovce se objevil robotický vrátný a vzápětí povědomý, půvabný obličej mladé dámy… Monsie Weldonové, asistentky Khovova ošetřujícího lékaře.
***
"Omlouvám se za vyrušení, kapitáne Stone. Mám na vás vážnou prosbu, která se týká vašeho nadřízeného, generála

Khova. Když jste se neobjevil, navrhl doktor Sayran, abych vás kontaktovala sama. Zákrok zatím probíhá dobře, ale… doktor Sayran se domnívá, že generálův zdravotní stav negativně ovlivňuje nějaké starší trauma nebo úraz, k němuž pravděpodobně došlo na některé z intergalaktických misí… Mohu se posadit? Domnívám se, že vy jediný můžete pomoci…"
Zalovila prstíky s bronzově nalakovanými nehty v brašně z rudého rákosu, aby vylovila miniaturní perleťovou databanku na poznámky. Ray elegantní dámské zavazadlo bleskově zrentgenoval – mohlo skrývat malou laserovou pistoli s omezeným dostřelem a nepříjemně přesnou muškou, ale neobjevil nic takového. Slečna Weldonová disponovala lepšími zbraněmi.
Vlny rusých kadeří jí spadaly do tváře oním svůdným způsobem jako hvězdám z Rayových oblíbených 2D retrofilmů. Vlahé oříškové oči zářily touhou. Když se vláčným pohybem skládala do flexibilního křesla, předklonila se. Podélně zřasený, široký výstřih bělostné halenky vyzýval k osvěžující turistické výpravě. Pohodlně se opřela, přehodila útlé koleno levé nohy přes pravé stehno. Její končetiny byly prací božského designéra.
Ray opětoval její úsměv, jenž vůkol šířil dojem pohody spolu s Monsiiným omamně vonícím parfémem s příměsí feromonů, provedl jejich analýzu spíše jen tak. Vůbec, nebýt situace tak vážná, docela by se v následující půlhodině bavil. Střídal interview se slečnou Weldonovou, přecházející od psychologického dotazníku k nepokrytě erotickému flirtu, s bleskovými konzultacemi Markovi.
***
"Kdyby se hýbal sám, ušetřil by nám při nakládání zbytečnou práci. Hele, neměl by se už sám od sebe spustit? Petey? Třeba je porouchanej?"
Tři muži se skláněli v nákladovém prostoru jedoucího transu, v horní průsvitné kabině se řízení ujal nemluvný Ricky.
"No – třeba má nějaký vylepšení, pro které elektromagnetický pole zabralo se zpožděním, a teď taky se zpožděním zase naskočí… Ale máš pravdu, je to divný. On by měl vnímat pořád, jenom se nemůže hejbat. Jako při mrtvičce, no. Tenhle teda vypadá hodně mrtvě. Nejspíš vypad energetickej zdroj a budu ho muset nahodit ručně. To znamená vymotat ho z toho zelenýho svinstva. Podejte mi lejzrovej nůž!"
"Škoda," zavrčel chlap řečený Gasco. "S chutí bych tou kudlou zajel hloubš."
"Dej si zajít… Bacha! Otevřel oči, Kijongu, von kouká na mě!"
"RZ 7 žádá o přidělení pokynů. Poškození paměťových obvodů, zahájen nouzový chod. Nutno korigovat lokaci, časové nastavení a subordinaci, postačí hlasový vstup ve verbálním formátu." Mark napodobil a ještě zvýraznil Rayovo kovové zabarvení hlasu.
"Rok, měsíc a den nezměněný, je přesně třináct nula vosm. Jsme půl druhýho kiláku před astroportem Armstrong. Od teďka posloucháš příkazy kapitána Kijonga Newtona. Forma oslovení pane. Jasný?" Hromotluka Peteyho potěšilo, že není nucen hmoždit se s přípravou programovací destičky, jejíž sestavení by nejspíš nezvládl, nebo čekat na přílet na Sibiriadu a dokázat tak limity svých schopností. Takhle pro své parťáky dál funguje jako technický suverén.
"Potřebuji upřesnění povinností pro příštích osmačtyřicet hodin. Žádám o možnost průběžné autonomní údržby a kontroly svých systémů."
"Hned tě pustíme. Budeš reagovat na méno Felix. Odlítá se na planetu Terrania III. Úkoly: úklidový práce a drobný opravy. Tak. Koho posloucháš? Kdo seš?"
"Plním pokyny kapitána Newtona. Jsem Felix a po dobu letu na Terranii III vykonávám přidělené činnosti doplňkového charakteru," odrecitoval Mark. Teď už mu dalo námahu, aby dodal hlasu odosobněnou vyrovnanost. Jeho svaly a šlachy naléhavě protestovaly proti způsobu, jakým s nimi bylo nakládáno. Zatínal zuby, až se mu zdálo, že slyší praskat své čelisti.
Trpělivě čekal, dokud ho Petey neosvobodí ze sítě; nezkazilo mu náladu, že na něj celou dobu míří Kijong elektromagnetickým emitorem a ježatý Gasco dokonce těžkým plazmometem. A jestliže se Mark rozhýbával a vstával zvolna a velmi opatrně, pak to nezpůsobila jen úcta k této ničivé, ilegálně držené zbrani.
"Vaše rozkazy, pane kapitáne?"
"Může zatím sebrat ten zelený odpad."
Petey nenápadně pokynul svým společníkům, aby odložili zbraně. Stejně teď musí všechno připravit, aby prošli nezbytnými kontrolami bez problémů až k pronajatému astronefu. Androidovi můžou věřit, umělci si neumějí vymýšlet a přetvařovat se, leda by je někdo nejdřív přesně naprogramoval. Jenže tuhle situaci Stone prostě nemohl dopředu předpokládat…
***
Krásná rusovláska hlasitě vzdechla, prohnula se v kyčlích a zasténala rozkoší. Nečekala, že její poslání jí vynese tak příjemný bonus. Rozhodně si nemohla stěžovat na nedostatek zkušeností, ale ještě se nesetkala s opravdu ideálním milencem. Muži si obvykle hlídají vlastní potěšení, a ti, kteří byli výjimkami, se zase projevili jako neobratní a nevýkonní, přinejmenším vzhledem k jejím nárokům.
Kapitánu Stoneovi nescházel ani pohledný obličej, byť s trochu hranatějšími rysy, ani vypracované, ocelově pevné a nádherně neúnavné svaly, ani mimořádná schopnost vcítit se a vstřícně reagovat na každé zachvění jejího rozdychtěného těla. Byl něžný, byl pozorný, byl roztomile vynalézavý, byla ho škoda.
Monsie Weldonová si v oparu vášně zachovala střízlivý rozum Mary Loo, které platí za solidně odvedenou zakázku. Ještě jednou stiskla stehny úzké boky svého milence, vychutnala si příliv jeho neochabující síly, vzepjala se a s výkřikem, v křečovitém poryvu vyvrcholení, mu zaťala své pěstěné nehty hluboko do kůže plecí.
8.
Leželi vedle sebe na pokrývkách ze syntetického damašku s termoregulačním mikrovláknem. Lehce se dotkla snědé pleti jeho ramene, zvlhlé potem.

"Promiň, lásko," zašeptala zkroušeně. "Nechala jsem se unést."
"To nic," pravil zvesela. "Taková drobnost, ani to nekrvácí. Jsem rád, že se ti to líbilo, miláčku."
Přitulila se k němu a velmi něžně, dlouze a vroucně ho políbila na rty. Sbohem… Inu, člověk nemůže mít všechno. Buďto dobře honorovaný džob, nebo rozptýlení.
"Osprchovala bych se, kocourku. Nevadí ti, když půjdu první?"
V jeho zelenošedých očích bylo opravdu něco trochu kocouřího, když se tak na ni upřeně díval a tiše se usmíval. Kývl, složil se zpátky na polštář, rozcuchané tmavé vlasy shrnuté do čela.
Neobtěžovala se s oblékáním a zamířila rovnou k hygienické buňce. Tedy – žil si! Až dosud…
Kromě toalety ji tvořila útulně velká obdélníková koupelna v lehce starobylém stylu. Napříč od jedné boční stěny ke druhé jí vévodila veliká anatomicky tvarovaná vana z tepelně interaktivního keramoplastu. Zrcadlo, vlastně dynamická obrazovka, lemovalo prostor ze tří stran a překrývalo strop. Uprostřed místnosti umyvadlo fontánového typu. Sonická sprcha, termické vířivé trysky, duhové peřeje revitalizační lázně. Moderní depilační krém na vousy, šampony, přírodní voňavá mýdla. Skříňka s ručníky masážními anebo pěnově měkkými, vše na jedno použití…
Pečlivě si elektrickým kartáčkem očistila nehty a pro jistou je opilovala, prášek z rohoviny a laku spláchla proudem vody. Až pak se rozkošnicky ponořila do vany plné okysličené vody. Měla čas…
Krevní oběh je po milování ještě zrychlený, giruliová šťáva ze škrábanců rychle doputuje k srdci. Taková malá zástavička; stane se, smůla. Hysterický záchvat nevinné partnerky, šok z hrůzného zakončení milostné schůzky s příjemným pánem. Policejní expertizy proti diagnóze náhlé srdeční příhody nic nenamítají. Když v organismu poklesne obsah kyslíku, droga se rozpadne beze stop.
Je nemilé, že při navigaci k bránám smrti si giruliový jed se svou obětí trošičku zašpásuje, jak se hbitě rozlézá po těle: mučivá slabost, třes, dusnost a ďábelské halucinace…
Ne, dnes to opravdu nemusela vidět. Asi se bude koupat hodně dlouho.
***
"Miláčku, není voda moc horká?" ozval se za vstupní, posuvnou stěnou koupelny trochu ironický mužský hlas, jako by líně máchl ocelovým lanem, až zavibroval vzduch.
Bleskem se probrala z vláčných dřímot. Neměl tu být. Touhle dobou už tu vlastně vůbec neměl být…
"A není ti chladno?" zajímal se dál. "Aby na tebe pod dveřmi netáhlo, klimatizace je někdy špatně nastavená."
Ozvalo se syčení, mladá žena ucítila puch spáleného plastiku…
"Nerad bych, aby ses cítila nepohodlně, miláčku," ujišťoval muž na druhé straně posuvné stěny, nyní napevno přitavené k nosným zdím. "Trochu spěchám, tak tě nebudu trápit otázkami. Myslím, že policejní psychosonda tohle malé nedopatření napraví. Mám záznam hovorů z tvého videotelefonu a z komunikátoru: není moc opatrné brát si takové tretky na rande."
"Mizero!" zaječela. "Proč nejseš mrtvěj!"
"Můžeš hádat třikrát, lásko," pravil mile.
Dveřmi bytu určitě práskl naschvál.
***
Chladné, ostré rysy admirála Neumana zvlídněly, ale stín starostí nezmizel.
"To jsou zásadní informace, Rayi. Díky. Samozřejmě i naše pátrání nezůstalo na slepém bodě, celá záležitost je ovšem velmi delikátní. Stopy vedou do nejvyšších kruhů, mezi vlivné osoby. V těchto případech probíhá důkazní řízení obtížně. Někdy nezbývá než číhat na chybu, které se zločinec dopustí… Předpokládal jsem, že kapitán Stone, nebo ty, se ozvete na automaticky rušeném kanálu 357."
"Už jsme ho v minulosti měli možnost využít," pousmál se android, který stál před pracovním stolem šéfa Vesmírné policie.
Vzápětí vážně pokračoval: "Pochybuji, že zadržení údajné asistentky doktora Sayrana přinese do věci zásadní obrat, a to ani kvůli zachycené komunikaci nebo mikroskopickým vzorkům umělé pokožky se stopami giruliové šťávy a tkáně pachatelky. Ten, kdo má odvahu použít tak riskantní způsob vraždy, bude mít dost chladnokrevnosti, aby za sebou zametal stopy, a někdo jiný mu zajistí vynikajícího obhájce. Mám ale velké obavy o život kapitána Stonea."
"Vesmírná policie nemůže bohužel zasáhnout na cizí planetě bez povolení tamějších úřadů, v tomto případě designovaného guvernéra Carlose van Silvy, a třebaže je to při daných souvislostech velmi nešťastné, bez schválení společnosti Paradise, která má na část Terranie III majetková práva. Dosavadní šetření nás stále neopravňuje k razantnějším krokům…"
Ray se prudce napřímil.
"Nepochybuji, pane admirále, že dokážete zajistit bezpečnost slečny Swensonové, a vím, že vám bude kapitán Stone velmi vděčen. Dovolte mi, abych se vzdálil." Znělo to zdvořile, ale mnohem rozhodněji, než by se na androida slušelo.
Admirálovo šedé obočí se stáhlo, v temném pohledu zablýsklo. "Domnívám se," prohodil Neuman lehce, "že astronef Merkur je připraven k odletu, že? Androidi se obvykle pohybují, řekněme – v předem vymezeném rozsahu vzdálenosti od svých pánů, případně jiných zodpovědných osob. Nemohou se vzdálit bez příkazu nebo povolení, je to tak, Rayi?"
Opřel se lokty o desku stolu, zaklesl prsty do stříšky a zaclonil jimi přísnou linku úst. "Identifikační kartu ti sekretářka vyřídí okamžitě."
"Toho chlapíka by zadržel leda dezintegrátor," prohodil o pár minut později admirál Neuman ke svému podřízenému, baculatému a skeptickému plukovníku Stillovi. "Nemyslete si, já nejsem sentimentální, vysíláme na Terranii III vysoce účinný nástroj. A ještě něco – ihned pošlete hlídku pro slečnu zavřenou ve Stoneově bytě."
***
Mary Loo zuřivě prozkoumávala náhle tak neútulnou koupelnu. Zvažovala jednotlivé možnosti úniku: jak dostat vanu

do pohybu a prorazit s ní stěnu, vytvořit z elektrického vedení za zrcadlovými panely něco jako autogen, smíchat z depilačního krému a hořcového ionizačního šamponu detonační směs nebo využít k provrtání zábrany sadu manikúrních fidlátek – a zavrhla je. Po nekonečných pár hodinách téměř uvítala dva policisty, kteří si ji přišli vyzvednout a laserovým paprskem, jenž jí uzavřel bránu ke svobodě, uvolnili nájemné vražedkyni cestu za mříže. Byla tak rozkošná, bezbranná a dojemná se svými oblými rameny a dlouhýma nohama – a dvěma ručníky těsně obtočenými mezi výchozími orientačními body, že muži zákona jí povolili diskrétní chvilku k oblečení a úpravě, než jí nasadí magnetické náramky. Z okna skákat nemohla a utéct neměla kam.
To opravdu neměla. A také neměla v úmyslu někde krkolomně prchat nebo se dokonce prát se dvěma ozbrojenými pořízky, kteří jsou k drsnějším zákrokům pověřeni úředně. Jsou jiné, efektivnější, a hlavně legálnější způsoby úniku. Ale protože byla především profesionálka, musela informovat svého zaměstnavatele. Uvědomovala si, že selhala, že došlo k velmi nemilému nedopatření, a to ji hnětlo víc než nadcházející – jak doufala přechodná – ztráta volnosti.
Mary Loo postačilo jen několik okamžiků. Na dně rákosové brašny ležela masivní starožitná pudřenka potažená vrstvičkou stříbra. Malý klenot kosmetické výbavy se otevřel jako lastura: obě vyklenuté misky byly ulity ze silné vrstvy olova. Uvnitř spočívá miniaturizovaná, ale mimořádně silná vysílačka, prototyp poslední generace, díky níž se spojila s intergalaktickým vysílačem na oběžné dráze.
O deset minut později slečna Weldonová upravená, svěží, půvabná a zatčená sjížděla antigravitační šachtou ve společnosti policejního doprovodu. Alespoň částečně napravila svoji chybu a šéf jí odpustil, ani se příliš nerozčiloval, naopak, zdálo se, že přehmat mu nenarušil plány. Mohla být klidná…
***
Po nočním nebi putovaly dva třpytivé střepy, fialově růžový a stříbřitě zelený měsíc. Tejave z rodu Větrné řeky ležel ve vysoké voňavé trávě, bzukot nočního hmyzu splýval s hukotem síly, která probíhala kovovými liánami omotanými kolem kůlů. Tuhle překážku znal; byly jiné, mocnější a nebezpečnější. Neviditelné stěny lovce rozdrtily uvnitř jako měkké ovoce, až mu z úst a očí tekla krev a on zemřel. Chodící balvany kovu, které vysílaly paprsky, po nichž se všechno v širokém okruhu proměnilo ve vzduch.
Ale na živé Bytosti stačilo nastražit hnízdo s hladovým rojem sršňů pirii, na Bytosti, které jen vypadaly jako lidé, měly však mrtvé oči a kamenné srdce, bylo zapotřebí zápalných lázní nebo střel uhnětených z pylu moralií a šťávy bahtu. Když se rozbily o zem u jejich nohou, zvedl se pylový oblak, vítr jej roznášel a zvedal do výše, pronikal do jejich neživých útrob a rozhlodal je, pomalu, ale jistě.
Cizinci tu neměli co dělat. Ubírali loviště Dětem stromů. Zemi, Matce všech, dali divné, cizí jméno. Zabíjeli rostliny a kradli zvěř. Nestáli za nic. Byli směšní a škodili. Překáželi – už dlouho. Je na čase, aby si Děti stromů vzaly zpátky své dědictví.
Tejave si přichystal chumáč lišejníků prosycených krví stromů bongoo a práškem ze žlutého kamene, upevněný na konci dlouhého šípu. Hbitě se vymrštil a v jediném pohybu zacílil a povolil tětivu luku. V okamžiku, kdy zápalná střela udeřila do střechy montovaného přístavku, střecha pokrytá izolační fólií vzplála bílým žárem.
Tejave vítězně zaječel, zamával lukem a v příští vteřině zmizel v přízračných stínech lesa, ozářeného dvojím měsícem.
9.
Nedá se říci, že by RZ 7 strávil příliš příjemnou cestu, i když si ji zpestřoval testováním svých kombinačních a improvizačních schopností. Řešené úkoly spočívaly v zdánlivě jednoduchém zadání, kterak se nepovšimnut dostat do zásobního boxu, jak přesvědčivě vyložit, proč se poměrně často pohybuje v blízkosti nápojového automatu, a jak zdůvodnit návštěvu sanitárního bloku v případě, že ho někdo z posádky zpozoroval.
Těžkou zkoušku sebeovládání představoval už jenom pobyt ve společnosti čtyř loupeživých kumpánů, zejména pokud se nudili. Nesmysly si přestali vymýšlet ve chvíli, kdy předstíral, že jeho elektronické obvody se přetížily, až došlo k přechodné poruše a RZ 7 nacpal zavilému Gascovi hlavu do odpadního kontejneru.
Nejvíc však trpěl, když sledoval jejich diletantskou navigaci. Pak už se nepodivoval, proč nikomu z nich ani nepřišlo divné, že má na ruce náramkový počítač – který ihned, jak to bylo možné, ukryl. Neměli šanci odhalit ho, poměrně inteligentní Kijong neovládal kybernetiku a odborník Petey byl technický hochštapler. Nemohli Marka ani vážněji ohrozit fyzicky, protože ochranný opasek zanedlouho zase začal fungovat. Stačilo jej psychicky aktivovat a mohl by se díky němu dostat z pout ještě během cesty na astroport, aby zkusil čelit jen s laserovým nožem třem darebákům v nákladovém prostoru.
Měl dobrých devadesát procent naděje, že by, s využitím momentu překvapení, zvítězil. Pokud by se ovšem chtěl vzdát příležitosti poodhalit zákulisí aktivit společnosti Paradise. A ty čtyři dny letu se daly přestát. Navíc ho za vytrvalost čekala odměna.
***
"Vítejte v hlavním městě Sibiriady, průmyslovém centru Silverbowl," hlásal zářící nápis na astroportu. RZ 7, kapitán Stone, zkušeným pohledem přelétl přistávací plochu, několik zaparkovaných kargonefů, které patřily zavedeným transportním a komisionářským firmám, a překvapivě velký počet vesmírných člunů. Letištní prostory byly dobře udržované, budovy nové a vybavené moderní technologií, jak dosvědčovaly vížky a talířové antény, které patřily satelitním, bezpečnostním, komunikačním a navigačním systémům.
Rozsáhlé sklady a ruch kolem nich dotvářely obraz prosperity a optimismu. Mark nemohl přehlédnout, že většina z místního personálu nepotřebuje respirátory. Z party mizerů, kteří ho unesli, se před vdechnutím pylů chránil jen nemluvný Ricky.
Do utěšené atmosféry z ukončeného letu vstoupil další pozitivní faktor – natolik překvapivý, že Marka Stonea stál veškeré sebeovládání, aby dokázal zachovat kožený výraz androida RZ.
***

"V pořádku. Zásilku převezmu sama. Funkční android mne bude doprovázet. Přepokládám, že zadaný program u tohoto prototypu dovoluje změnu úkolů bez zásahu do výchozí kódové struktury. Polotovary odevzdáte na základně Running Deal, kde vám jako obvykle vyplatí odměnu v hotovosti. Podrobné hlášení tentokrát nevyžaduji. Propozice k další zakázce si vyžádejte v mém sekretariátě u pana Hansotta."
Strohý tón vrcholového řídicího pracovníka kontrastoval s melodickým, sametovým ženským hlasem. Hovořila vysoká a štíhlá, překrásná tmavovláska s bledou pletí a očima barvy horské bystřiny. Takhle by si možná dávní Kelti před pár tisíci let představovali vílu. Byla nalíčená s rafinovanou, o to atraktivnější jednoduchostí, a oblečená do kombinézy z černé matové kůže ozdobené ornamentálními nášivkami ze smetanově plavého semiše. Dokonalý střih oděvu zdůrazňoval dívčiny vzrušivé formy, harmonie mezi oblým a útlým, plným a křehkým vyvolávala sladké trnutí.
Kijong se uklonil se znatelnou dávkou respektu. "Jistě, madam," otočil se k Markovi a prohlásil obřadně: "Felixi, převádím vlastnictví tvý osoby na slečnu Dellu Streatovou, asistentku pana Narabhama Qweela, výkonnýho ředitele ve společnosti Paradise. Budeš ji bez výhrady respektovat. Počínaje tímdle okamžikem dosadíš její jméno do všech programů, který se vztahujou k tvýmu pánovi. Petey, stačí to tak?"
Tělnatý specialista na loupeže androidů poněkud roztěkaně kývl. Markovi neušlo, že před chviličkou nenápadně vyměnil s jedním mechanikem z astroportu dvě zlaté mince za poškrábanou plastikou krabici, o hodně těžší, než kolik napovídal její zhruba půllitrový objem. Petey v ní hned zalovil, aby uďobl kousek mastně vyhlížející šedohnědé hmoty, kterou požitkářsky žvýkal. Markův čich, vycvičený misemi na primitivní planety, ucítil trpké, pryskyřičnaté aroma ještě dřív, než byl závan neznámé drogy pohlcen omamným parfémem slečny Streatové.
Jako android si takový dotaz nemohl dovolit, přesto mu vrtalo hlavou, jestli je úchvatně nádherná Della asistentkou pana Qweela do pracovny nebo do ložnice. Možná obojí – obyčejná kancelářská síla, třebaže odborně vyškolená a organizačně schopná, by si stěží pořídila vysoké boty z kůže arkturské červené ještěrky a drahou voňavku L'Orchide.
"Felixi, to je hloupé jméno! Felixi, umíš řídit, ne? Pojedeme dodávkovým transem s oranžově natřeným úložným prostorem. Stojí tamhle vedle vstupní haly. Pomůžeš s nakládkou. Tohle je průkopnické území, tady si všechno zařizujeme sami."
Vytáhla z kapsy přiléhavé kombinézy videofon a začala se s kýmsi, podle zabarvení hlasu v reproduktoru šlo o staršího muže, dohadovat o výsledcích dolování, převedených na statistické "koláčové" grafy.
***
Mark uložil poslední přidělený kontejner do útrob transu a ukázněně ztuhl v postoji "čekám a jsem připraven plnit rozkazy". O to rychleji kmitaly jeho myšlenky. Zdálo se, že dávno uzavřená těžba asturitu pokračuje. Proč? K čemu? Kvůli svému vztahu k Else byl kapitán Stone nucen postupně pronikat do sféry podnikání a ekonomických informací. Pokud si vzpomínal, tuto komoditu nikdo na pangalaktickém trhu nenabízel.
Dalším oříškem bylo očividné porušení federálních zákonů. Dokázal pochopit, že asistentka výkonného provozního ředitele na nevýznamné, provinciální planetě osobně přebírá zboží ze Země… Ale kradené?! Neví o tom, nebo nechce vědět, nebo dokonce zná jeho původ? Jak to, že si nevyžádala dokumenty o nabytí dodávaného materiálu? Tenhle přestupek však nebyl jediný.
Ačkoliv Pozemská unie vyznávala demokracii a liberalismus, přece jen bylo nutné v zájmu hladkého chodu celého společenstva dodržovat určitá pravidla jak sociální, tak technologická. Nejsložitější zařízení, mezi než patřili také androidi, podléhala přísným požadavkům na homologaci podle intergalaktických standardů a rovněž atestům technického stavu a bezpečnosti provozu.
Pro androidy vyšších kategorií existoval speciální registr a po příletu na jinou planetu Unie byl majitel nebo dovozce povinen zajistit všechna osvědčení a vyplnit příslušnou dokumentaci. Mark si nesčetněkrát liboval, že při výpravách na primitivní planety tahle úmorná úřední otrava odpadá. I v případě, že se jednalo o semiprodukty, náhradní díly nebo vyřazené a nefunkční kompletní výrobky, byrokratický mechanismus byl neúprosný.
A tady nic. Jako by Sibiriada neměla své zastoupení, kdyby tu nefungoval institut guvernéra a nebyl tu zvolen policejní šéf. Počáteční příznivý dojem byl ten tam.
Nenápadně se rozhlédl. Kolem spěchali, loudali se a pojížděli na posuvných vozících zaměstnanci astroportu a různých zdejších firem.
Nejméně u třetiny pracovníků bylo zřejmé, že se jedná o androidy. Objevovali se tu hřmotní Denebané s nazelenale šedou pokožkou a Solanci, kteří vypadali, jako by jejich ostré profily vytesali do modravé břidlice. Obě mimozemské rasy sice postrádaly alergické reakce většiny pozemšťanů, zato se naneštěstí velmi často zapojovaly do jejich do kriminálních aktivit. Když věnoval vzhledu, výrazům a chování kolemjdoucích bedlivější pozornost, dospěl Stone k přesvědčení, že i lidé, kteří nalezli na Sibiriadě nový domov nebo přechodné uplatnění, vyměnili citlivost vůči alergiím za imunitu vůči jakékoliv legislativě.
Pak by ovšem bylo lépe, kdyby Ray zachoval maximální opatrnost…
Čtyři lupiči stěhovali poslední úlovek, androida poškozeného bleskem. Della stačila velmi důkladně prověřit jakost každé dodané položky; teď znovu hovořila do videotelefonu.
Neztrácel čas, zavřel oči a telepaticky zavolal Raye. Musel ho varovat.
"Poslechnu tě, Marku. Během několika hodin bych se měl dostat na orbitální dráhu Terranie III. Víš, že mohu využít subprostor ke krkolomným manévrům, člověk by je nepřežil, mně neuškodí, a dnes nemám spolucestujícího." Stone cítil Rayův úsměv i přes mrazivý vesmírný prostor, který je dělil.
"Pokusím se přiblížit nenápadně, nasadím maskování a deflektory," pokračoval android, "víš, že Merkur jako člun SDPP je má ve výbavě. Můžu je zapnout hned po vstupu do soustavy, takže mě nezachytí."
"Rayi, ať už se tu děje cokoliv, nešetřili na obraně. Vybavení astroportu je na úrovni. To ti zabrání přistát s modulem bez povšimnutí!"

"Pokud bych byl opravdu hodně rychlý a vybral si za cíl odlehlejší oblast na okraji rezervace…"
Náhle měl Mark Stone podivný, tíživý pocit, jako by se někdo dotýkal jeho obnaženého mozku, či neviditelné pavouci nožičky šimraly jeho neurony. Bylo to, jako by se ocitl pod průzračným a dusivým zvonem.
Něco ho přimělo, aby přerušil spojení.
"Máš nějaký problém?" Kapitán vedle sebe uslyšel hebký alt. "Nerada bych, aby špičkový robot musel putovat do opravny hned první den."
"Android, paní," neodpustil si Mark. Připadalo mu, že je Rayovi povinován dodržováním správné terminologie.
Čtyři lupiči se uvelebili v nákladovém prostoru. Della usedla do kabiny transu vedle Marka. Vnímal sytý, kořenitě ovocný parfém a při každém nádechu jemný pohyb vysokých, tuhých ňader v pootevřeném výstřihu kombinézy.
"Kam a kudy?" zeptal se věcně a zapomněl na povinné zdvořilostní oslovení.
Obrátila k němu ledovcové oči s ještě chladnějším pohrdáním. "Nekomunikuješ bezkontaktně s palubním počítačem?"
"Jsem z trochu starší výrobní série – paní," pronesl omluvně.
"Stejně bude lépe, když se na tebe podívá profesor Rainer," prohodila a ze skříňky pod ovládacím panelem vylovila destičku s interaktivní holografickou mapou. Pak, jako by RZ 7 nebyl víc než maskot zavěšený nad čelním sklem, pustila se do studia provozních záznamů ve svém thumbtopu.
10.
Tíže, kterou Mark cítil, nepocházela čistě fyzicky jen ze zesíleného účinku gravitace na této planetě, ale útočila na jeho psychiku: obával se o Elsino bezpečí, o svůj a Rayův osud. Prožil už desítky kritických situací na pomezí života a smrti, ale dosud nikdy ho neovládl takový pocit ohrožení, osamělosti a beznaděje.
Možná za to mohl výhled, který mu přes tvrzená okenní skla transu Sibiriada nabízela.
Jak opouštěli Silverbowl, nešlo přehlédnout, že město směrem z průmyslové oblasti kolem astroportu a centra velmi rychle chudne a chřadne. Moderní zástavba a infrastruktura se v zásadě nelišily od jiných civilizovaných planet Pozemské unie, až na to, že byly architektonicky robustnější, využívaly jako stavební a izolační materiál ušlechtilé dřevo a zřetelně respektovaly místní drsné klimatické podmínky s bouřemi, vichřicemi a prudkými změnami teplot.
Téměř bez přechodu nahradily moderní zástavbu řídké shluky patrových montovaných domků, v nichž téměř nikdo nebydlel, a opuštěných průmyslových středisek se zrezivělými ohradami technického odpadu. Připomínaly mrtvá zlatokopecká městečka z pozemské historie. Jenom podél hlavní komunikace stály skladištní haly, často s logy firem, které zásobovaly výrobce kosmetiky a farmaceutického sortimentu nebo nábytkářské a dřevozpracující podniky.
Plochá krajina fádně ubíhala do dáli, tu a tam ji špikovala energetická sila; až na obzoru se zvedaly strmé svahy holých kopců se zbytky těžebních věží a ještě dál, jen jako nezřetelná modravá mračna, zřejmě vyvstávaly pásy hustých lesů.
Podle osamělých dřevin na planině, jejichž koruny se rozehrávaly pestrými barvami, nastupoval sibiriadský podzim.
Obloha visela nad zemí jako olověné víko.
V té chvíli se rozezněl Dellin videofon. Muž, který se jí ozval už na astroportu, chrlil vzrušený příval slov v dialektu, kterému kapitán Stone nerozuměl. Mít tady Raye s jeho nevyčerpatelnými encyklopedickými vědomostmi a schopností lingvistické analýzy…
"Marku, slyším tě," ozval se v jeho mysli Ray, "myslím, že budeš potřebovat ještě nějaká fakta o Terranii III, která jsem ti doma nestačil předat – jazyky, přírodní bohatství, flóra a fauna. Mohl bych ti je telepaticky zafixovat do neuronů, ještě dřív, než zahájím operace spojené s přistáním."
Kapitán na kratičký okamžik zavřel oči. "Teď řídím," odpověděl spěšně, "nemohu se soustředit na přenos informací. Později… Hodně štěstí!"
"Máš něco se sluchovými segmenty?" zaregistroval RZ 7 zvýšený hlas své krásné majitelky. "Opakuji, musíme odbočit k dolu Akar B, to je tam v podhůří." Gesto její půvabné ruky mohlo obnášet nějakých čtyřicet kilometrů na východ.
"Navol si cestu na mapě, a dávej pozor, terén je náročnější. Obvykle sem zprostředkují dopravu helijety."
Dokázal se ovládnout, aby neprojevil zvědavost, která se nehodila k jeho roli.
"Došlo k malé důlní nehodě," řekla suše.
***
Země vypadala jako tvář člověka, který utrpěl vážná zranění při požáru: samá jizva a brázda, zmrzačené kusy zkorodované, neplodné půdy, trosky neidentifikovatelných zařízení. Zpola olysalé kamenité pahorky působily takřka osvěživě. V údolní plošině mezi dvěma z nich se rozkládal Akar B, šachta s věží, těžební mechanismy, radarová kopule na jedné ze tří zpracovatelských hal, samostatná buňka velínu, elektrorozvody, ubikace dělníků a pár dalších, nevelkých budov a zařízení, jejichž účel bylo těžké odhadnout.
Bylo teprve odpoledne, ale vládlo dusivé šero s náhlými nápory studeného větru, který rozháněl po ohrazeném těžebním pozemku narudlý prach.
Doly na těžbu asturitu, pokud si Mark pamatoval ze vzpomínek zasutých časem a z přednášky, kterou mu Ray před pouhými pěti dny uspořádal, bývaly jakýmsi hybridem mezi povrchovou a hlubinnou těžbou. Využívaly klasické postupy s aplikací technologických vymožeností, a jak bylo vidět, po desítkách let se k tomuto způsobu skutečně vrátily. Podle různých známek, včetně komentáře slečny Streatové na astroportu a úctyhodných hald hlušiny na okraji údolíčka, kapitán Stone odhadl, že produkce se slibně rozbíhá.
Totiž… rozbíhala se zřejmě až do tohoto okamžiku. Ve shluku povykujících osob mohl rozeznat robotického zdravotníka a čísi nehybné tělo, spočívající na nosítkách se vzduchovým polštářem.
"Táhnou sem," pokřikoval postarší chlapík s velkou pleší a kulatým obličejem lemovaným řídkým černým vousem, který nadnášely závany větru. "Úplně zničily výztuže v prvním podlaží. Sežraly Morriese a Zhabishku ohlodaly! Hádám, že nepřežije… Stěna v sekci Gama se sesunula."
"Proč jste nenasadili obranné roboty?" zeptala se ostře. "Máme přece na Akaru dva ovoidy!"

"Ehm… Možná to nevíte, slečno, ale pan ředitel nechal oba před třemi dny převézt na jih k rezervaci… eh, mají posílit ochranu skupiny Vitalis. Agrese Modrých hlav v poslední době nabývá na intenzitě…"
Země se otřásla a část svahu v pravém spodním okraji důlního areálu se začala hroutit a sypat jako v katastrofickém filmu. Zemina se dovalila k plotu, přelila se přes něj v jiskřivých výšlezích elektrických výbojů. Vzápětí vytryskl gejzír rudo-šedé hlíny těsně vedle zaparkovaného transu.
Pár lidí začalo ječet, v rukou několika mužů, podle výstroje nepochybně strážců, se objevily palné zbraně. Čtveřice pozemských výtečníků se odvážně připojila k obraně, ačkoliv netušili, jaké nebezpečí zem vydá. Nechtěli si zadat. Mark si povšiml, že nikdo z horníků není ozbrojen, a nedivil se jim, když ucouvli do bezpečnějších pozic.
"Všichni civilní zaměstnanci se přesunou na kótu Delta 4!" zvolala Della. "Zachovejte kázeň!"
Většina osazenstva opravdu vystartovala z areálu a jala se kvapně šplhat na protější vrcholek. Až teď měl Mark možnost povšimnout si blíže, jak velký počet horníků jsou androidi. Nebylo tak jednoduché rozeznat je zpovzdáli pod maskami prachu, i když rozhodně nepatřili mezi dokonalejší sériové typy. Na rozdíl od některých lidských zaměstnanců však nepotřebovali respirátory a vzdalovali se sice účelným tempem, nicméně ukázněně a bez emocí.
Pravidelné otřesy pokračovaly, půda se zachvívala, někdo upadl. Poslední opozdilci zmateně pobíhali mezi budovami, vousatý důlní inženýr mával pažemi jako signalizační robot. Uprostřed plochy kypěl do výše kráter vyvržené zeminy: při základně měřil nejméně šest metrů v průměru. Mark zalitoval, že Ray neměl příležitost předat mu zbylou dávku informací, teď by se víc než hodily.
"Co je to?" vykřikl na slečnu Streatovou.
Obrátila k němu bledou, odhodlanou tvář s nefritovýma očima a řekla: "Gryllotalpa maxima Sibiriadis." Když postřehla jeho nechápavý výraz, dodala: "Krtonožky."
V prvním popudu měl chuť se rozchechtat.
V dalším okamžiku se v ústí hliněného kužele vynořila dlouhá hlavohruď nestvůry, tykadla švihla vzduchem jako titanová lana.
Jen o zlomek času později Gasco namířil plazmomet. Obrovský zemní hmyz měl bleskové reakce. Ze složitého ústního ústrojí vystříkla žlutavá tekutina a zasáhla cíl. Gasco se v šoku rozeřval až pár vteřin poté, co trávicí šťávy obludy před jeho očima rozežraly konstrukci zbraně. Nestvůra v té chvíli už polykala kombinézu a zakousla se do kůže i svalů.
"Hasicí přístroj!" křikla slečna Streatová. "Pohyb!"
Tvor zacvakal hrozivými kusadly, mohutná, široká hlava se pohnula a velké temné oči se upřely na dívku. Jejich výraz byl nečekaně inteligentní.
Mark sebou škubl. Instinkt bojovníka ho hnal do akce. Nevěděl však, jestli ho Della koupila pro Paradise jako Raye nebo jako úplně jiného androida, a co tedy ví o jeho předpokládané výzbroji. Nemůže tušit, že Rayovi zůstal v levém předloktí zabudovaný dezintegrátor, ale pokud ví, že je Felix standardně vyzbrojen laserem…
"Felixi, stát!" sekla hlasem Della. Z koženého pouzdra na svém opasku nacvičeným pohybem vytáhla malou, ale účinnou laserovou pistoli.
Mezitím už ochranka spustila palbu z termických pušek.
Obří krtonožka se opřela o drápaté lopaty předních tlap a vymrštila se do vzduchu k nepostřehnutí rychle. Mocná krátká křídla vynesla její sametově hnědé tělo ve strmém skoku nad energetickou vlnu, která se hnala ke kuželu zeminy a rozmetala jej. Ale hmyz už se ocitl za zády strážců. Dalším přízračně mrštným útokem uchvátila prvního z ozbrojenců. Muž zavřeštěl, ozvalo se hlučné chrupnutí, jak se kusadla lovící obludy sevřela na kořisti. Nízkým, přískokovým letem krtonožka překonala bariéru kolem dolu a zmizela mezi pahrbky hlušinového pole.
Na zemi se svíjel sténající Gasco, kterému proud chemicky upravené vody z hasicího přístroje sice spláchl krtonožčí žíravinu, ale také část narušených tkání. Jeho obličej se změnil v rybízový koláč. Půda, na níž ležel, prosákla krví.
"Dopravte ho do sanitárního bloku," přikázala chladně Della a obrátila se k vousatému inženýrovi. "Informujte centrálu v Running Deal. Dejte opravit poškozené vybavení, do vyhrabané nory nalijte Sapirotex, snad ji to odradí – nezapomeňte dodržet bezpečnostní předpisy a jámu pak zasypte. Doplňte stav zásahové jednotky. Splnění úkolů mi nahlaste. Ať všichni pokračují v denních povinnostech podle harmonogramu. Příčinu přerušení uveďte do služebního deníku. Sdělte dělníkům, že zpoždění napracují, ale za tento čas budou zaplaceni podle sjednaných tarifů. Odchod."
"Tohle se tu stává často?" nedalo to Markovi. "Snad by neměl být takový problém tuhle nestvůru zlikvidovat?"
"Nepocházíš náhodou ze série vybavené psychickým zesilovačem?" opáčila slečna Streatová. "Na androida nejsi příliš ukázněný. Obří krtonožky tu žily odedávna. Mají odolnou vnější chitinovou kostru s vnitřními výztuhami a zdá se, že jsou schopné za určitých okolností generovat si ochranné pole. Živily se kořenovým systémem, půdním humusem, mršinami, často lovily menší živé organismy – přesněji, menší vzhledem k rozměrům krtonožek. V poslední době se přesouvají k obydleným místům… za krmivem."
Její půvabná tvář nezměnila lhostejný výraz, když dodala: "Zmizeli jim přirození nepřátelé a potravní zdroje. Tak. Myslím, že je na čase přemístit se na základnu! Profesora Raine-ra budeš určitě velmi zajímat."
11.
RZ 7 mírně ztuhl.
Zatímco Della Streatová se ještě s jedním z techniků dohadovala o stavu důlních robotů a o nutné úpravě logistického programu, získal Mark pár minut na rozmyšlenou. Mozek mu pracoval třetí kosmickou rychlostí. Potřeboval mít jasno, na čem vlastně je, a zatím to z běhu událostí nebylo vůbec zřejmé.
Jako nejprostší vysvětlení se nabízelo, že parta ničemů, kteří potají dodávali roboty a androidy pro Paradise, uloupila náhodou, nebo na základě tipu, který pravděpodobně zajistila ona slečna asistentka z nemocnice, prvotřídního androida, tedy Raye, přičemž odběrateli neposkytla podrobnější informace o potenciálu zakoupeného výrobku.
Na Terranii III fungovali pochopitelně roboti nižších vývojových kategorií a také lidí tu žilo více, než by Mark očekával:

zřejmě tu zapůsobila nová antialergika a snížení plochy lesů. Přesto byla koncentrace androidů na této planetě srovnatelná jenom s jejich početním zastoupením na Venusii. Tam šly ovšem vysoké náklady na jejich pořízení z tučných výnosů zábavního megaprůmyslu a pro jeho účely.
Mark nepochyboval, že legální cestou tak úctyhodný zástup androidů nebylo možné získat. Nestačilo ani, že jejich přírůstek byl do značné míry složen z repasovaných a upgradovaných exemplářů, které byly původně vyřazeny a určeny k sešrotování. Proto byl angažován profesor Rainer, jenž se těšil pověsti téměř geniálního kybernetika.
Druhá verze Rayova únosu by předpokládala, že kdosi, velmi pravděpodobně někdo z představitelů Paradise či mateřského komplexu Random Beauty Association chtěl odstranit jistého kapitána Stonea, aby nemohl zasáhnout do soudní expertizy o stavu Terranie III. Přitom musel nejdříve nechat zneškodnit androida, o němž se vědělo, že Marka chrání. Pokud spojili najatí pachatelé splnění úkolu s přivýdělkem, je možné, že mohli prozrazením Rayových kvalit navýšit požadovanou cenu za zboží.
Do třetice ve variantě na variantu číslo dvě mohl neznámý zastupitel společnosti Paradise a jejích zájmů sám spojit dvě objednávky v jednu, tak jak si Mark zažertoval při svém přepadení. Ray se měl ze strážce kapitána SDPP změnit v anonymní, technologicky vynikající pracovní sílu. Tahle hypotéza Markovi připadala nejreálnější.
Pak ovšem musí Della vědět, o koho jde. Marka zamrazilo: profesor Rainer může mít vědecký zájem na pozoruhodném materiálu, jaký Ray nepochybně představuje. To by potvrzovalo, že korektně odtažitá Della se k němu jako k androidu RZ 7 chová s lehounkou, ale víceznačnou ironií; asi nesnáší umělé humanoidy, ušklíbl se v duchu.
"Toho Gasca, až ho vytáhnete z nejhoršího, ihned pošlete helijetem na Running Deal, rozumíte?" končila slečna Streatová svůj řízný proslov a vyhoupla se do kokpitu transu. Tři zkřislí bandité si znovu vylezli do nákladové části. RZ 7 spořádaně nastoupil a znovu se ujal řízení. Skutečnost, že něžná Della neokázale drží v pěsti sice zajištěnou, ale střelby schopnou pistoli, posouvala řešení hádanky někam k variantě jedna, zároveň však vylučovala, aby Mark přerušil svůj experiment a vzdal se setkání s profesorem kybernetiky.
***
Elsa Swensonová se nudila. Ne, bylo to horší: měla vztek.
Ačkoliv si admirála Neumana velmi vážila a odhodlala se dát na jeho doporučení a uchýlit se na místo, kde by ji neměl nikdo hledat, připadalo jí, že tentokrát nezvolila vhodné řešení. Vyklidila bitevní pole bez boje. Zatímco Mark je kdesi ve vesmíru v ohrožení života, ona si sedí v klimatizovaném pokoji luxusního soukromého penzionu na vrcholku jedné z jihobrooklynských umělých teras. Ještě ke všemu dole ve vestibulu vily sedí dva tajní agenti, kteří ji mají chránit. Dokonce pro ni zařídili kromě odrušeného pohotovostního spojení k Neumanovi také utajenou multifunkční linku, aby mohla kdykoliv kontaktovat Paula Steemana, ředitele jednoho ze svých podniků. Byl natolik důvěryhodnou, odborně zdatnou, diskrétní a především nezištnou osobou, že na něj mohla přechodně delegovat dozor nad svým impériem a nemusela se obávat intrik za svými zády. Nejbohatší žena Galaxie si ponechala pravomoci centrálního řízení, o všech důležitých záležitostech ji Steeman informoval, přesto bylo obtížné neztrácet přehled a správně se rozhodovat.
Kvůli podnikání, své práci se nejednou vzdávala společných chvil s Markem; jen zřídka si připouštěla, jak snadno je může ztratit navždy. Co když se její přítel nevrátí? Po zklamání z dávného milostného vztahu byl jediným mužem, jemuž hluboce důvěřovala. Zbavil ji citové samoty a nenávistného strachu, který ji zaplavoval při představě, že by se měla s někým pomilovat.
Násilím zahnala tísnivé myšlenky. Ostatně ji čekalo řešení několika naléhavých úkolů. Otevřela ve svém ultralehkém přenosném počítači dokumenty, které jí před chvílí Steeman odeslal… Na dveře pokoje někdo zaklepal, znělo to zdvořile a uhlazeně. Mohla to být stará dáma, která penzion spravovala, uvolila se ho celý pronajmout Else jako útočiště a zachovat absolutní diskrétnost. Ale bylo domluveno, že vždy předem zavolá na pokojový videofon. Tohle pravidlo měli dodržovat i strážní; ledaže by zapomněli?
Elsa zaváhala. Zůstala tiše sedět u svého počítače. Cítila náhlý příliv adrenalinu, brněl jí v prstech…
Dveře se rozlétly a oslepivý záblesk zbavil Elsu vědomí.
***
Výsadkový modul se vznášel nad zelenou střechou stromoví. Pohyboval se rychlostí 1,8 Machova čísla s přihlédnutím k nadmořské výšce a teplotě okolního prostředí, ale Ray si díky technickým parametrům modulu, skvělého jako ostatní vybavení Stoneova astronefu Merkur, mohl dovolit závodit se zvukem. Nehrozilo ani nebezpečí, že by došlo ke kolizi s jiným strojem nebo že by mu strážce dopravního pořádku udělil pokutu. A Ray sám, aniž by měl pocit nadřazenosti, si byl vědom, že reaguje spolehlivěji a pohotověji než kterýkoliv lidský pilot.
Předpokládal, že při takové letové hladině a tak proměnlivé poloze jej radiolokátory zaregistrují obtížněji a on bude mít čas nepozorovaně přistát. Během příletu k Sibiriadě provedl několik riskantních manévrů, jimiž obelstil bezpečnostní satelity a mohl se s modulem dostat až téměř ke zvolenému cíli, první zóně přírodního parku v centrální oblasti pevniny Charbin, na jihozápad od úpatí horstva Kamčadanga. Přesto, když zhodnotil koeficient rizikových faktorů, musel připustit, že mu pomohly nespecifikované a neprognózovatelné pozitivní okolnosti, lidmi označované jako štěstěna.
Počátkem odpoledne Ray odeslal modul s automatickým řízením zpět na Merkur a podal Markovi mentální zprávu o úspěšném přistání. Nechal si černou uniformu příslušníka Vesmírné policie a neopomněl doplnit zásobu léčiv, energetických tablet a miniaturních anestetických a výbušných granátů v podobě kuliček, které uchovával ve stehenních dutinách. Víc nepotřeboval; protože vyrazil nalehko a jeho technické schopnosti přesahovaly fyzický potenciál drtivé většiny pozemšťanů, pohyboval se pralesem mírného pásma s mimořádnou hbitostí a rychlostí.
Ray byl výborně vyzbrojen a díky několika vylepšením, která si sám implantoval a která pracovníci v opravárenských dílnách tiše tolerovali, mohl rušit rádiové vlny nebo čelit bezpečnostním robotům. Přesto dodržoval maximální opatrnost. Podle topografických údajů uložených ve své paměti android směřoval ochrannou vnější zónou po tangenciále mezi severozápadním okrajem rezervace a jihozápadním cípem kolonizované oblasti.

Android nepoužívá estetická měřítka, ledaže je potřebuje k výkonu činnosti, pro niž byl projektován a naprogramován. Možná za to mohl jeho psychický zesilovač nebo dlouhodobé přátelství s Markem, ale Ray si postupem doby ověřoval, že některé prostředí a některé prvky aktivně působí na jeho elektronické neurony… Sibiriadský prales patřil mezi nejpozoruhodnější místa, která kdy navštívil.
Obrovité stromy, jejichž koruny se zdály ztrácet až v oblacích, průzračné bystřiny protékající mezi vysokými smaragdovými polštáři mechů, zářivá tráva a všude kolem pyšné, pestré trsy kapradí. Na vzdálených útesech Kamčadangy ležel sníh a opadavé jehličnany při jejich úpatí nabyly zlatorudé barvy.
Ray předpokládal, že po návratu na Zem budou jeho paměťové záznamy sloužit jako důkazní materiál v případě soudního jednání o statutu Sibiriady. Než s Merkurem odletěl, aby pomohl Markovi, absorboval značný objem dat včetně vědeckých studií o přírodě a původní kultuře na Terranii III. Dokonce kvůli tomu vymazal podružnější soubory o středověkých civilizacích.
Mohl identifikovat ptáky podle zpěvu, skenovat stopy zvěře, analyzovat změny, k nimž od posledních výzkumů došlo v biostruktuře lesa a ve složení půdy. Zachycené ukazatele nabývaly kritických hodnot, pokud je porovnal s podklady z dřívějších měření. Na řadě míst postřehl pozůstatky lidské přítomnosti.
Kmeny stromů rozežíraly nové mutace ničivých plísní, ubylo rostlinných druhů a zvěř opouštěla okrajové pásmo. Mělo to své příjemné stránky, protože jej neohrožovaly agresivní organické formy. Během své cesty Ray narazil na zdechliny větších obratlovců, kteří uhynuli na následky nemocí, dřeviny odumíraly. Přibývalo vývratišť. Teď nepochyboval, že Khovova havárie byla ve skutečnosti pokusem o vraždu, která měla zabránit nezávislému šetření.
Ray nebyl uzpůsoben na senzitivní hodnocení situací, ale jeho ekonomicky kalibrované neurony signalizovaly stav nepříjemného rozrušení: z hlediska dlouhodobé hospodářské strategie se tu neodpustitelně plýtvalo a škodilo.
Přesto neobjevil uvnitř chráněné zóny stopy po těžbě, zato podél vnějšího kruhu ochranného pásu se prostíraly vymýcené holiny. Raye ani nepřekvapilo, když jej po čtyřech hodinách pochodu kybernetické smysly informovaly, že se blíží k mobilnímu stanovišti lesních dělníků na samém okraji první zóny.
Zastavil se; začalo se šeřit, obloha získala rudofialový nádech. Ještě chvíli a za tmy může nepozorovaně proklouznout dál. Nestálo za to budit zbytečnou pozornost.
Jediné, co mu dělalo starost, byla příliš dlouhá Markova odmlka v jejich mentální komunikaci…
12.
Rayova zpráva o přistání zastihla Marka během cesty poničenou planinou, rozoranou starými těžebním jamami, které za celé desítky let pořádně nezarostly vegetací. Probrali spolu situaci a shodli se, že za daných okolností by prozrazení Markovy pravé identity nemuselo být tragickým zvratem, naopak, přítomnost profesora Rainera by měla Markovi zajistit, že jeho život nebude ohrožen.
Je ovšem pravděpodobné, že průběh následných událostí nemusí být příliš příjemný. Přinejmenším se dá počítat s internací, ale Marka stále ještě ochraňuje funkční bezpečnostní opasek. Ray se bude snažit postupovat co nejrychleji na sever k základně Running Deal. I kdyby se mu nepodařilo cestou si "vypůjčit" dopravní prostředek, zhruba dvě stě kilometrů, které je dělí, Ray zvládne i v náročném terénu do čtyřiadvaceti hodin.
Vůbec to nebylo racionální, ale i když zatím nebylo možné přesněji stanovit další plány, Markova naděje stoupla a Ray přiřadil prognóze dalšího vývoje plusovou hodnotu.
***
Jak se trans blížil k osadě Running Deal, mizel intenzivně nepříjemný pocit, který Marka provázel od vylodění v Silverbowl.
Dostat se na základnu je nejlepší, třebaže riskantní způsob, jak si opatřit potřebné informace pro vyšetřování na Zemi. Interakce s Rayem zajistí, aby splnil i složitější úkoly. Pokud by nastaly komplikace, kapitán Stone měl slušné znalosti z oboru kybernetiky. Pro omezení funkčnosti RZ 7 najde věrohodné zdůvodnění. Jediný skutečný problém by přinesla fyzická kontrola, ale k té nemusí dojít tak brzy. Stačí vydržet do příštího dne a pak se vypaří i s důkazy o dodávkách androidů pro Sibiriadu.
Na západě se ukázal sírově žlutý pruh sklonku odpoledne. Vážná tvář mladé ženy vedle Marka se rozjasnila. Slečna Streatová uschovala svoji pistoli a dokonce sdělila androidovi Felixovi základní údaje o jeho novém bydlišti. Podle Delly se jednalo o prestižní výzkumnou laboratoř v terénu. Asturit 21 vykazuje pozoruhodné výsledky při aplikaci do programových modulů a rozšiřuje možnosti využití androidů. Proto byla obnovena těžba tohoto kovu a společnost Paradise investovala do laboratoří. Guvernér se netají svou podporou vědeckému projektu…
Působilo to naprosto idylicky.
O to odpudivěji vypadala základna Running Deal. Jako obludní obři ji střežily masivní pilíře větrných elektráren, uzpůsobené zdejším divokým bouřím. Bylo možné bleskurychle složit jejich ramena, pokud prudkost vichru stoupla ke kritické hranici. I z této příčiny využívala základna jako rezervní zdroj energie malou atomovou elektrárnu. Sama o sobě by nemusela postačovat, protože jenom silové pole, jímž byl Running Deal obehnán, mělo citelnou spotřebu.
Uvnitř rozměrného, neviditelného kruhu se tísnil shluk šedivých budov, překladišť, technických provozů, výroben a ubikací. Na polovině staveb se rozlézaly antény a terminály jako spleť křovin. Nescházela polokrytá parkovací plocha s několika helijety a nejméně tuctem transů, většinou nákladních. Vstup střežili dva mohutní chlapíci, žlutooký Albirenec s namodralou pletí a velkými čelistmi, ozbrojený ultrazvukovou houfnicí, a Deneban třímající termický samopal. Další pár vazbičů s laserovými puškami rázoval napříč sem a tam od jednoho konce silového plotu k druhému. Vypadali náramně důležitě, a také tak skutečně fungovali, protože se jim každý klidil z trasy.
Mark zkušeným pohledem ocenil zajištění celého objektu, třebaže nebylo jasné, před kým, kromě hladových obřích krtonožek, mají tihle borci hlídat základnu. Zřejmé však bylo, že tu žádné zaměstnanecké odbory nedocílily úpravy pracovní doby. Osazenstvo Running Dealu, a byla tu zaručeně více než stovka pozemšťanů, humanoidů z různých

koutů Galaxie a robotů všech typů, čile kmitalo.
Stone si uvědomil, že Running Deal slouží nejen jako výzkumná instituce, ale zastává i roli obchodního střediska pro celou jihozápadní oblast kolonizovaného území. Markův odhad dokazoval postarší trans, který ten jejich předjel kousek před branou; utahaný hubeňour ve farmářské košili pak z korby skládal balík sušených bylin v průsvitné plastikové fólii.
"Jsme doma, vystupovat!" řekla lehce slečna Streatová. Po náročném dni působila stejně svěže a výkonně jako ráno na astroportu. "Jak sis mohl všimnout, všichni naši zaměstnanci nosí uniformy s logem společnosti Paradise, což je zelený strom v oranžovém poli." Půvabným pohybem mávla kolem sebe.
"Takže, Felixi, zajdeš si do bloku G5, kde je hygienické středisko, odevzdáš svůj obalový materiál, projdeš dezinfekcí a protipylovou dekontaminací a oblékneš si uniformu. Pak se ohlásíš v bloku A3, kde tě budu čekat. Jasné?"
"Podávám doplňující informaci k zadání: potřebuji si ponechat svůj opasek. Je v něm umístěno periferní zařízení, které potřebuji k optimálnímu plnění svých funkcí," prohlásil Mark.
Slečna Streatová jemně skousla svůj dolní ret. "Ale… to je poněkud nestandardní opatření," prohodila pak. "Obávám se, že u androidů nemůžeme připouštět výjimky, bylo by to nesystémové."
"Paní, víte, že nestandardní byl také způsob, jakým mě společnost Paradise získala. Opasek je vlastnictvím mého původního majitele, a tento rozpor v povinnostech působí mým elektronickým obvodům přetížení," zaútočil Mark.
Dívčiny průzračné oči lemované dlouhými černými řasami se na něj upíraly s nezastíraným pobavením. "V pořádku. Dáš mi nyní opasek a já ho uložím do trezorového boxu, kde bude v bezpečí, dokud neuvážíme, jakým způsobem bude věc vyřešena."
Mark se úkosem rozhlédl kolem sebe. Tři výtečníci, kteří ho provázeli ze Země až sem, se zájmem sledovali rozhovor a vypadalo to, že by jim nebylo proti mysli vložit se s pádnějším argumentem do debaty. Pak tu byli bouchači s laserovými puškami, gorily ve vchodu a pár desítek dalších možných protivníků… A hlavně, přišel by o svůj image androida. Androidi nediskutují, tedy obvykle ne…
***
Elsa Swensonová plula ve vlahém, zeleně fosforeskujícím moři plném duhových ryb. Klesala stále hlouběji a hlouběji, tmělo se a zmatené ryby kroužily kolem, jedna z nich jí studenou ploutví narazila do čela…
Mladá žena poznala pokoj, v němž během posledních dní našla ubytování, prosklený strop s růžovými holografickými květy a ještě nevkusnějšími záclonkami na okně, které při doteku hrály Mozartův Turecký pochod. Poznala i obličej, jenž se nad ní se širokým úsměvem skláněl. Byl hezký a příjemný, ale přesto Elsa vykřikla.
"Wilcoxi!"
Světlovlasý mládenec, který jí právě něžně přikládal na čelo mokrý náčinek, zamrkal vlahýma, blankytnýma očima.
"Moc se omlouvám, slečno Swensonová. Jsem rád, že už jste se probrala," pravil rozpačitě.
Elsa sebou zaškubla. Zároveň s probuzením z mrákot si uvědomila, že sice leží na relaxačním lůžku, podušku pohodlně pod temenem, ale že její paže jsou nataženy někam dozadu, každá na jinou stranu, a jak to vypadá, poměrně pevně přivázány k čemusi tenkým kabelem. Lůžko nemělo nohy, stálo na vibračním polštáři. Ale v každém případě ukotvení jejích pout drželo zatraceně pevně.
Zkusila nadzdvihnout hlavu a podívat se dopředu, protože cítila chlad nad koleny a bolest kolem kotníků. Neblahé tušení se potvrdilo: podobně byly zajištěny také její nohy, nepříjemně se zařezávající kabel běžel kamsi dolů mimo její zorné pole. Třešňově červené šaty z flexní bavlny v sarafánovém střihu měla vyhrnuté až téměř k bokům. Za svá stehna se nemusela stydět, byla pevná, opálená a štíhlá, ale bylo to nepohodlné a pokořující.
"Wilcoxi?"
Jestli je její bývalý náměstek pro personální administrativu tady a nechávají v téhle neelegantní situaci, byť jí oťupkává promáčeným kapesníkem spánky, pak je původcem nebo spolupachatelem. Byl to ňouma, což přispělo k rozhodnutí okamžitě ho propustit, když Markův android Ray odhalil jeho podíl na loupežné akci v továrně. Ale nemohl být tak pitomý, aby nedokázal najít něco, čím by ty mizerné kabely přepižlal.
Semkla víčka a přejela si špičkou jazyka přes vyschlé rty.
"Pirri, máte možná dojem, že jsem k vám nebyla spravedlivá, ale uznejte, že kdyby se do věci vložila policie, odsoudili by vás…"
Vůbec ji nevnímal. "Nečekal jsem, že ten elektrický náboj bude mít takovou sílu," špitl a pohladil ji po vlasech. "Víte, že máte úžasný vkus, když jste si vybrala dům s tak hudebními motivy? Mozarta už dnes skoro nikdo nezná. A dole v hale je busta Mendelssohna!" zajásal.
Neptala se, jak ji tu objevil. Ani admirál Neuman nemohl zaručit, že utajení bude stoprocentní pro někoho, kdo by si dal dostatečnou námahu s pátráním a měl štěstí na náhody. Proto také byli dole ti dva policisté… Byli…
"Zabils je!" vykřikla.
Usmál se na ni jako jezulátko na starých barvotiscích. "Spinkají," řekl něžně. "Já přece nikomu nechci ublížit, slečno Elso. Já vám jen chtěl povědět, že když už u vás nebudu zaměstnaný a nebudu vás vídat, tak pro mě nemá život smysl, chápete? Nesmíte se na mě zlobit, ale já jsem jim jen dal nadýchnout blasmerie, to je rostlinka z Terranie III, víte… Moc nevoní, ale jsou po ní krásné sny."
A jako by četl její myšlenky, vysvětlil ještě: "Ta paní je v kuchyni. Dal jsem jí kiskat – ten je taky ze Sibiriady, to jste nevěděla? A ona si teď myslí, že je pastička na myši a čeká, čeká…"
Dětsky se rozesmál a Elsa si s ledovou jistotou uvědomila, že nějakou tu účinnou bylinku nechal taky pro sebe.
13.
Při podmračené obloze padal soumrak pomalu. Mezi hustým stromovím stále zůstávalo rozptýlené šedofialové světlo, které zachovávalo obrysy tvarů. Ray si krátil čekání analýzami vzorků lesního vzduchu a určováním rostlin, které se

podílely na pachových stopách. Jeho přítel by řekl, že tu hrozí akutní otrava chlorofylem…
"Marku… Marku!"
Konečně se ozval a neznělo to příliš optimisticky.
"Rayi… Sebrala mi ochranný pás. Nejspíš je to jen náhoda, prostě obvyklé opatření, protože jinak by musela vědět, kdo jsem, a nenechala by mě volně se pohybovat po základně. Tedy, volně – motají se tu černí šerifové a nasadila na mne ty pacholky ze Země. Za chvíli jdu k profesoru Rainerovi. To víš, budu opatrný."
"Jestli dolují asturit a provádějí robotický výzkum, pak zřejmě dbají na bezpečnostní opatření kvůli Galaktické důlní společnosti. Ve hře jsou nějaké starší spory o těžební práva spory a konkurence, která je nového data."
"To mě taky napadlo, vzpomínáš si na ty údaje o nelegálních vstupech do Swensonovy databáze?"
Ray se chystal odpovědět, ale jeho skenery zachytily pohyb směrem od lesního tábora. Byla to skupina mužů v ochranných kombinézách s přílbami. Nesli si tytéž přístroje, které použili v New Yorku proti Markovi, sítě a elektromagnetické emitory. Postupovali v široké rojnici k místu, kde stál.
Nebylo pochyb, že se řídí přesnými údaji kam jít a koho přivést.
Kolem se prostíraly hektary zelené plochy, moře hlubokého lesa brázděné vodními plochami, třebaže směrem na severozápad porost výrazně prořídl. Jakmile přistál a pohyboval se vlastními silami, lokátory už ho nemohly zachytit. Neexistovalo ani zařízení, které by tak jednoznačně odhalilo jeho konkrétní polohu v členité krajině…
"Marku, někdo se napojil na tvé myšlenky. Někdo v tvém okolí ovládá mentální přenos. Dávej si pozor! Teď ruším spojení."
Ucouvl dál mezi stromy. Jeho protivníků bylo deset či dvanáct, a kdyby Ray použil dezintegrátor, mohl by jim čelit. Potřebovali ho s nedotčenými funkcemi, o tom nebylo sporu, zatímco android by neváhal zabíjet, protože na jeho volnosti záviselo Markovo přežití. I tak by Rayovy šance nestály příliš vysoko. A neměl informace, jestli by jeho tvrdá obrana nepoškodila Markovu situaci. Zbraně k jeho odchytu, jimiž byli útočníci vybaveni, účinkovaly na menší vzdálenost. Pak by stačilo ztratit se jim v pralese.
Z houstnoucí tmy vyrazily dva nehlučné, bleskurychlé stíny.
Ray zaregistroval, že na něj poštvali oceloty, inteligentní senzorické stopovací jednotky s neomezenou mobilitou a hloubkovým skenerem. Měly atomový generátor tak jako on, byly neúnavné a chránilo je silové pole. Dokázal by je zničit, ale pak by nejspíš ohrozil Marka.
Jeho ústup se proměnil v útěk. Skenery, rentgenové paprsky a schopnost reagovat v setinách vteřiny mu dovolily pádit téměř neprostupným terénem. Kde bylo třeba, antigrav ho přenesl přes rokliny nebo říčky, laser proklestil cestu spletí houštin. Rayovy elektronické neurony pracovaly na nejvyšší výkon.
Oceloti mu neúhybně dusali v patách na svých pružných, členitých pavoucích nohách a vysílali údaje o jeho poloze. Bylo jen otázkou času, kdy se na některém otevřeném prostranství, na loučce nebo u jezera, ve výšce nad Rayovu hlavou vynoří helijet a svrhne dolů některý z prostředků, jimiž ho vzdor ochrannému poli znehybní.
Zbytečně plýtval energií, kterou bude potřeboval na záchranu Marka… Změnil taktiku. Vyvolal si v paměťové sekci mapu oblasti, jíž se tak chvatně pohyboval, určil vhodnou lokaci a vyrazil ještě vyšším tempem. Přidali také oba stopovací roboti. Ray se řítil tmou plnou černých obrysů kmenů a skalisek. Vysoko nad ním hučel vichr v korunách, větve sténaly. Blížila se další z nesčetných bouří Sibiriady.
A pak se v hloubce před ním zaleskla vodní hladina. Ray bez sebemenšího zaváhání skočil dolů. Propočtená pravděpodobnost úspěchu se pohybovala v nízkých hodnotách, ale to nic neznamenalo proti Markovu ohrožení. Ray se prudkostí pádu a vlastní tíží propadl až téměř k bahnitému říčnímu dnu, ale vztlak a silný proud ho vzápětí na chvíli vynesly na povrch.
Nízko na nebi se valila mračna a vítr čeřil už tak zpěněný veletok. Ačkoliv je zastírala oblačnost, oba měsíce byly v úplňku, průtoky vodních cest nabyly na objemu a tím i na rychlosti. Kvůli konstrukci měl menší šanci udržet se na hladině než průměrný neplavec. Svůj handicap vyrovnával mocnými tempy paží a prorážel rozbouřené vlny stylem plavidla na mechanický pohon.
Oceloti zůstali daleko vzadu, potrvá, než je stihači zase navedou na jeho stopu. Mohl by plout dál, do většího bezpečí, ale příliš by se zdržel a Mark ho potřeboval… Skenovací analýza reliéfu pobřeží, intenzity a směru říčního proudu určila nejvhodnější místo k výstupu. Ray se vymanil z vodního objetí a použil antigrav, aby se vyhnul bahnitým nánosům a vrstvě řídkého písku na okraji břehu.
Stanul na pevné zemi. Uvolnil se a odebral vzorek vzduchu k analýze prostředí, zatímco ostatní umělé smysly prověřovaly nejbližší okolí. Říční niva se pomalu zvedala k temné linii lesa, jehož vrcholky se pohybovaly ve vichru vanoucím od řeky. Cesta byla volná a Rayovy elektronické neurony simulovaly pocit uspokojení.
"Nehejbat! Držim těžkej dezintegrátor. Nebo tě sejmu a bude mi fuk, že přídu vo prémie," houkla ještě temnější postava ve svahu nad Rayem a vystoupila z úkrytu za prastarým pseudoplatanem. Zbraň, kterou na něj jeho protivník mířil pravou rukou, potvrzovala, že nepřehání. V levici měl připravený emitor elektromagnetického pole. Stačilo mu udělat delší krok či dva a může přístroj spustit. "Máš smůlu, že chlapče, sem tě tady vočekával," utrousil a šinul se dopředu. "Dneska mám štístkovej den!"
Ray zaťal levou pěst, posun zápěstí byl takřka nepostřehnutelný. Oslnivý fialový záblesk z androidova dezitegrátoru se mihl nad břehem. Další výšleh, a místo ozbrojence se v poryvech větru rozplývala tepelná a světelná stopa.
"Máš pravdu, kámo," ušklíbl se Ray.
Chystal se vyrazit dál za Markem, když čichová analýza upřela jeho pozornost ke kapradí vedle obrovského pseudoplatanu.
***
Mark prolétl dezinfekční a dekontaminační očistou málem rychlostí zvuku a stejně spěšně se navlékl do nevkusné

kombinézy Paradise. Vystřelil z bloku G5 a pak už volným krokem zamířil ke skupince chlapíků, kteří postávali před nízkou budovou. Šířila kolem sebe absolutně nezaměnitelnou zvukovou a pachovou stopu kantýny, typickou pro pohostinská zařízení ve všech světech, jež kdy Mark navštívil.
"Nazdárek, mládenci," zahlaholil, "jsem tu novej a plonkovej, pučí mi někdo na frťánka? Zejtra mu to splatím."
Jeden z umouněných a očividně unavených mužů se otočil: "Vypadáš na pozemšťana. Co ty tady?"
Mark se podrbal za uchem. "No… co se asi tak stane, když si člověk vsadí v 3D pokeru a ujede mu karta, no? Tady je klid a práce. Až si vydělám, vrátím se vyrovnat dlužky."
"Klid?? Tý brďo, je vidět, že seš fakt novej. Dáš si visku? Hele, ale je to totálně syntetický blivno, nebo něco domácího? Mužem ti nabídnout parádní chlast, kořaličku z moraliovejch kvítků. Ta tě veme! Nebo todle, pálí to jeden koumák v okolí, lepší než stern, taky z pakosatců, čuchni!"
"Já risknu to poslední," děl kapitán Stone s vědomím, že se pouští do hazardu se svou střízlivostí.
Opálově zbarvený nápoj ve skleničce aromaticky voněl, chutnal sladkohořce, a kdyby Mark neměl trénink ze svých misí, pravděpodobně by s ním první doušek uhodil o podlahu.
"Síla," zhodnotil diplomaticky.
"Viď?!" zaradoval se zrzavý vousáč, který za něj zaplatil. "Nebejt toho, tak tu není žádnej život."
"ŠSS – dávej bacha," upozornil mluvčího holohlavý, tmavooký muž středních let. "Ta bestyje má ušiska všude."
"Kdože?"
"Vona. Slečinka Streatová, to je mrcha k pohledání. Přej začínala v obveselovně na Venusii."
"Depak, přivez ji Dědek, teda starej profesor. Ale že se umí votáčet, to teda jo. Napřed si vomotala kolem podolku šéfa vod Paradýzu a pak se navezla pod peřinu ke guvernérovi. Totálně ho zblbla, prej už to vůbec není von, a hnedky ho zas pustila k vodě. Ale už se nevylepšil, pořád je jak uminutej, a stačí, aby luskla vona nebo ten panák z vedení Paradýzu… Jooo, já vim, jak von se… Ahá, Qweel, to je ale blbý méno! Teda ti když mrknou, tak pan guvernér skáče jako solagelovej míček. Jo." Hovorný vousáč do sebe kopl další pohárek utrejchu z pakosatců.
"Se taky říká, že mu provedla něco z myslivnou, teda jako s mozkem, víme? Von ten její dědek profesorská umí všelijaký kouzlíčka s mikročipama a tak…"
"Brácho, kušuj, nebo na tu svou hubu dojedeš," upozornil plešoun.
"Každýho ta děvka zblbne," pokračoval zrzavec čím dál těžším jazykem. "Nikdá nespí a furt jen šmíruje…"
Mark se nenápadně odpoutal a pro změnu zase odměřeným, pravidelným krokem androida došel k administrativní budově, v níž měla kancelář slečna Streatová, a pokračoval dál k bloku A3. Jak předpokládal, byla tu umístěna centrála výzkumného programu, a půvabná Della mu na vteřinu přesně vyšla vstříc.
Dědek, tedy profesor Glen Rainer, nositel úctyhodných akademických hodností a řady pozemských i galaktických ocenění, kapacita v oblasti kyberbetiky, automatizace řízení a komunikačních systémů, seděl na laciné plastokovové židli za úředním stolem. Pracovní deska byla zavalena kupou papírů a nejméně třemi počítači v mírně rozloženém stavu, které dokládaly, že jejich uživatel má neutuchající sklony k experimentování.
Sám profesor byl pečlivě oholený, šedivé vlasy měl hladce sčesány, navzdory zdejším průkopnickým podmínkám nosil decentní, ale moderní oblek, který slušel jeho aristokratické, hubené postavě. Vůbec připomínal spíše odměřeného, lehce neurotického byrokrata než avantgardního badatele. Tón jeho hlasu patřil k projevu suchopárného, pedantického starce přesahujícího věkem skutečné profesorovy roky.
"Jsem přesvědčen," prohlásil Glen Rainer bez jakéhokoliv oslovení a úvodu, "že vývojová linie života v nejširším významu patří umělým humanoidům. Je naší povinností, abychom dějinám pomohli ubírat se tím jedině správným směrem."
14.
V houští vedle obrovského moraliového kmene slabounce zapraštělo, ne silněji, než jako by se do něj opřel vítr.
Před Rayem se vynořila dívka, či spíše mladá žena, pomenší, štíhlá, ale její boky zahalené koženou suknicí měly oblejší formu, než bylo na Zemi módní. Úhledná hrotitá ňadra zakrýval jen široký náhrdelník z ostnů a mušliček. V rukou svírala krátký oštěp s dlouhým kostěným hrotem, jehož ostří bylo zvrásněné dozadu ohnutými zuby jako harpuna. Hrozivě vyhlížející zbraní mířila na androidovu hruď a dívčina podmanivá tvář, dětsky kulatá, něžná a současně divoká, byla stažená hněvem. Mandlové černé oči se pod hřívou modrých vlasů třpytily jako zrak dravého zvířete. Promluvila v řeči Tarkiů, ale Ray, který se na výpravu připravil důkladně jako vždy, jí rozuměl.
"Připravil jsi mne o pomstu. Dlouho jsem toho muže sledovala a čekala jsem, abych jej probodla. Teď musím zabít tebe, i když jsi bůh, nebo ti musím sloužit… Jinak ztratím duši."
"Duše se neztrácí tak snadno," opáčil Ray stejným jazykem. "Ještě obtížnější by bylo připravit mne o život, to mi můžeš věřit. Ani nestojím o to, abys mi sloužila. Hledám svého přítele, kterému musím pomoci, a spěchám."
"Ten, kterého jsi svým bleskem rozmetal," nedala se odbýt dívka, "přivedl mého manžela k jeskyním smrti. Až zemře, jeho duch mi bude vyčítat, že jsem nesmyla krev krví."
"Já nemám krev, kterou bych mohl zaplatit," namítl popravdě Ray, "ale šel bych s tebou a podíval se, jestli bych tvého muže neuzdravil. Ty mi pak poradíš, jak se nejrychleji dostanu ven z pralesa," navrhl prakticky.
Dívka sklonila harpunu a chviličku uvažovala. "Jsi bůh," pravila potom. "Z tvých rukou vychází blesk a vznášíš se nad vodou. Mrkáš zřídka, tak jako noční ptáci, a nevypadáš unavený, i když jsi putoval dlouho. Věřím ti. Nejsi jako naši nepřátelé, kteří obírají kosti Matky země za živa jako masožraví mravenci. Následuj mne."
Vrátila se ještě k místu, kde před několika okamžiky naposled stál muž, kterého nenáviděla, a obřadně čtyřikrát plivla na zem. Sliny rozmázla bosou patou. Vzápětí se rozběhla do hlubin lesa a postupovala jimi tak obratně, že Ray, který měl odůvodněný přehled o svých nemalých schopnostech, dívce stačil jen s aktivací všech podpůrných systémů.
S takovým tempem se ještě před svítáním dostali na mýtinu, kde se choulila zemnice z chvojí a drnů. Otvorem v horní

části primitivního obydlí stoupal tenký pramínek dýmu.
"Ještě žije," řekla zdánlivě klidně, ale vnímavému Rayovi neušlo, jakou úzkost přitom dívka cítí.
Odhrnula zvířecí kůži, která zastírala vchod, a vklouzla dovnitř.
"Nyele… už jsem nevěřil, že tě ještě spatřím."
Na lůžku ze suchého listí a kožešin ležel vysoký, statný muž. Mohlo mu být něco přes třicet, ale tak jako jeho mladičká partnerka, tak i on díky namáhavému životu, který vedli, vypadal starší. Měl tvrdé, rozhodné rysy a inteligentní pohled, který by mnohý z pozemšťanů nečekal u zaostalého divocha. Ray však věděl, jak pošetilé jsou podobné předsudky.
Lovcova ořechově hnědá pleť zesinala, pokrýval ji studený pot. Dech nemocného byl rychlý, mělký a přerývaný. Pokusil se zvednout na lokti, ale ihned se zvrátil nazpět. Vystýlka lože i půda vedle něj prosákly krví z rány v pravém podkolení, ačkoliv byla stažena pevným obvazem z měkké kůry.
"Tejave! Nesu dobré zprávy. Živá Bytost, která tě zasáhla rudým paprskem, je mrtvá, a ty budeš žít! Přivedla jsem boha, jenž vykonal spravedlnost, aby tě uzdravil."
Mužovy temné oči, lesklé horečkou, se zabodly do Rayovy tváře.
"Nebojím se zemřít. Bojoval jsem proti Živým i Skoroživým Bytostem a odejdu k duchům předků se ctí."
"Není důvod, proč bys proti nim nemohl válčit dál," prohodil Ray a poklekl u nemocného. "Nyele, máš tady v chýši med a sůl? Budeme je potřebovat."
"Donesu je z osady rodu Větrné řeky," řekla dívka. "Není to daleko, budu brzy zpátky!"
Android osaměl se zraněným lovcem. Nebylo pochyby, že umírá šokem a ztrátou krve. Téměř okamžitě zase upadl do mdlobného spánku. Rayovi to ušetřilo nesnáze s vysvětlováním: musel otevřít schránku ve své stehenní dutině a vybrat odtud všechno potřebné k lékařskému zásahu.
Jak Ray předpokládal a chirurgická sonda potvrdila, při střetu s ozbrojeným kolonistou byl Tejave zasažen laserovým paprskem, který poškodil podkolenní tepnu. Námahou a tlakem krve došlo k jejímu otevření, a ani tlakový obvaz, ačkoliv byl dobře vyroben a správně přiložen, nemohl zabránit opakovanému silnému krvácení. Jediným řešením bylo cévu zašít a podat protišokový preparát TX 23 se zvýšeným obsahem adrenalinu na povzbuzení srdeční činnosti.
Pro Rayovy obratné prsty to nebyl zvlášť složitý úkol. Když se po půldruhé hodině vrátila udýchaná Nyele, její muž byl vzhůru a stín smrti mu zmizel z tváře.
"Ještě je velmi slabý," vysvětloval Ray, "musíš mu dávat hodně pít a do vody míchat sůl a med, aby mu dodaly síly."
"Mohu připravit odvar z kořene tahrigsatu," navrhla dívka, "ten křísí vyčerpané a choré."
Ray docela lidsky pokrčil rameny. Osvědčená domácí terapie snad nemůže uškodit. Kdyby měl dost času, zkusí odebrat vzorek pro pozdější expertizu. Jak bylo vidět, mohla se Sibiriada pochlubit nejen pořádně drsným klimatem, ale také velkým počtem rostlinných drog. Přetlumočil svou úvahu Nyele na úvod ke zdvořilému rozloučení. Chtěl jí také připomenout, aby mu poradila s výběrem zpáteční trasy.
"Dobré byliny ubývají," odpověděla dívka smutně na jeho ocenění Sibiriadské zelené lékárny. "Sběrači Bytostí přicházejí do lesa a odnášejí příliš mnoho rostlin, a ony pak před nimi utíkají do světa stínů. Bytosti s hučícími nástroji zabíjejí stromy kolem Matky lesů, v níž přebýváme. Její ochrana se ztenčuje, vichřice a bouře ji pak ničí a duchové nemocí jí ubírají život. Tak voda odplavuje písek z břehů ostrova, až nezůstane nic… Zachránil jsi Tejaveho, ale musíme bojovat dál, jinak zahyneme."
Raye napadlo, že by jí mohl zkusit vysvětlit, jak právě probíhá galaktický soud o statut Terranie III. Nezavrhl ten podnět proto, že by Nyele třeba obtížně chápala. Ani jeho elektronické neurony totiž nedokázaly posoudit, jestli způsob Tarkiů nebude smysluplnější než zdlouhavé a nejisté legislativní řízení.
Nyele se obrátila ke svému muži a polohlasně s ním hovořila. Ray díky svému citlivému sluchovému zařízení jejich dialog zachytil a pro jistotu si ještě jednou přehrál překlad, aby vyloučil chybu. Nezmýlil se…
"Můj manžel si přeje," pronesla vážně, "abys mne přijal a ulehl se mnou."
Tejave upíral na hosta pozorný, důstojný pohled. Bylo znát, že mu na odpovědi velmi záleží.
Mimika androidů má svá omezení, avšak Ray patřil po této stránce k nejdokonalejším výrobním typům. Jeho výraz byl v té chvíli naprosto výmluvný.
Dívka pochopila, že její návrh potřebuje objasnění.
"Jsi mocný, silný a moudrý. Tvé dary vstoupí do mne a já je předám zase svému manželovi. Pak i Tejave bude silnější a mocnější a bude lépe válčit s našimi nepřáteli." Trochu nachýlila útlou šíji a zarděla se pod temně snědou hebkou pletí, když dodala tišeji: "A také ti chci poděkovat, jak jenom žena může vzdát bojovníku dík."
Ray je nechtěl urazit, nechtěl ublížit žádnému z manželů, to by se stalo, kdyby odmítl. A Nyele byla tak milá a okouzlující, Rayovy elektronické obvody signalizovaly ono zvláštní, tíživé napětí, které už pocítil vícekrát…
Jemně uchopil dívčinu ruku a mlčky ji odvedl z chýše.
***
Mark Stone se cítil neskutečně vyčerpaný, jako by mu cosi odsávalo energii. Po náročném dni jej doslova dorazila audience u profesora Rainera. Vyslechl si křížence mezi vysokoškolskou přednáškou a meetingovým proslovem na téma umělá inteligence – vrchol vývojové pyramidy. Naštěstí se dokázal ovládnout a s profesorem nediskutoval, ale náročné sebezapření jej připravilo o zbytek sil. Přesto se marně pokoušel usnout.
Měl hlad, protože posledním přísunem potravy byla dávka tuhé sendvičové housky ještě ráno na palubě astronefu, pokud ovšem nepočítal skleničku domácího pakosatcového dryáku. V přízemním pokojíku profukovalo, věčný sibiriadský vítr hučel za stěnami ubikace a postel šetrný zásobovač odkoupil v sekáčovém výprodeji. To však kapitánu Stoneovi nevadilo, byl zvyklý na mnohem nevlídnější podmínky.
Musel se vzdát další telepatické komunikace s Rayem, protože se obával mentálního odposlechu. Byl si jist, že v jeho organismu nebo na jeho pokožce neparazituje žádný psychoinduktor, který by mohl přenášet myšlenkové vzruchy.

Muselo jít o neznámou osobu, jejíž schopnosti se vyrovnají Markovým. Proto cítil to stálé tísnivé napětí…
Bylo Markovou chybou, že se příliš soustředil na vyřešení úkolu, který se tak úzce dotýkal Elsy, a nevěnoval dost pozornosti nenápadným známkám cizího vlivu. Prozradil tak, kde se Ray nachází, upozornil na jejich záměry a teď ani netušil, co se s jeho přítelem stalo.
Napadlo ho, že by si mohl zaskočit do kantýny a opatřit si pod záminkou nabídky úklidových prací nějaký ten drobek k jídlu, ale na základně nedlouho po nástupu noci vyhlásili večerku, všechno ztichlo a potemnělo. Ne… vůbec nevládlo absolutní ticho.
Mark se nemohl chlubit tak dokonalým sluchovým aparátem jako Ray, ale v lidské kategorii by našel málo konkurentů. Rozeznal fičení vichru, skřípot střešní krytiny, hukot jakéhosi agregátu – a pak ještě něco. Hněvivý hovor. Muž se dohadoval se ženou, a ona odpovídala pořádně rozhořčeně, přešla do vyšší tóniny, příkaz, panika, úzkost, strach…
Ten hlas za stěnou patřil Delle.
15.
Nebyl snad pro ni pouhý android, kterému se nedostane víc pozornosti než mechanickému smetáku? Nemusí spát, odpočívat ani jíst. Strčí ho do studeného kumbálu, jen aby byl někde po ruce, až ho zas budou potřebovat, nešmejdil nikde a zbytečně neplýtval energií. Markovi vůbec přišlo divné, že ho nedeaktivovali a nešoupli do kouta, ale nechali mu dokonce samostatný prostor. Buď je to projev profesorova podivínství, nebo se slečna Streatová rozhodla, že postel pro androida je úplatkem jeho lidskému vzhledu…
Jeho paní teď nevolala inteligentní stroj s idiotskou přezdívkou Felix. Nevolala ničí jméno, ale v jejím melodickém hlase nevyslovena zaznívala odvěká, naléhavá prosba žen, které se dostaly do nebezpečí.
Mark Stone vyrazil do noci.
Dvěma skoky se ocitl u dveří pokoje. K oběma prvním hlasům se přidalo několik dalších, hodně vzrušených. Proběhl chodbou do úzké vstupní haly. Venku se rozpoutal hluk, výkřiky, zmatek. Vyřítil se na prostranství mezi domy. Jekot, řev, rudý záblesk laseru, prásknutí výstřelu z klasické kulovnice.
Rozrazil poskakující a povykující houfec a ocitl se v kruhu, jenž zvědavci vytvořili. V přelévajícím se bílomodrém jasu závěsné lampy, rozhoupané silným větrem, ležel na zemi chlap, kterého zvečera zahlédl mašírovat s laserovou puškou. Ta se teď válela vedle něj a muže i poničenou zbraň potřísnila kaluž krve z roztříštěného temene strážcovy hlavy. Druhý ozbrojenec nebyl v dohledu.
Zato Mark v poryvech světla viděl do tváře Delle, jež stála s pozdviženými dlaněmi čelem proti obrovskému chlapisku v tmavočervené blůze. Jeho širokánská ramena a kulatá palice se černě rýsovaly na podkladu neklidného nebe s divokými mračny, jako by byl nějakou nestvůrnou sochou z barbarských dob.
Kapitán Stone pochopil, že mezi slečnou Streatovou a tímhle surovcem došlo ke sporu, v němž chtěl mrtvý strážce Dellu ochránit, a že druhý z vnitřní hlídky utekl. Z jakéhosi důvodu mu prolétlo hlavou: Mříže jsou od toho, aby tygra nepustily ven. V té chvíli se muž v kruhu otočil.
Mark se už nepotřeboval dohadovat, proč taková ochrana Running Dealu. Možná proti záškodnictví z vnějšku, ale ještě spíš proti útoku zevnitř a útěku do civilizace.
Ten, kdo ohrožoval Dellu a rozlouskl strážci lebku jako pingpongový míček, nebyl člověk, ať pozemšťan nebo humanoid lidského vzhledu. Nebyl to ani android, protože ti byli vyráběni podle pozemských předloh. Nebyl to robot, protože robot by nekňučel jako vzteklý pes a neslintal by zpěněnou krev. A to, co vypadalo jako oděv, oděvem nebylo…
Tohle stvoření, protože to bylo až příliš živé, pohybovalo hřmotným trupem sestrojeným z plastotitanu. Mezi kosticemi lesklé hmoty bobtnalo a škubalo sebou rudé, kouřící maso. Lidské ruce se svíraly a rozevíraly jako klepeta korýše vystaveného výbojům elektrického proudu. Na zápěstích se shrnovala bledá kůže jako příliš volné rukavice.
Skutečně holá hlava se leskla nahými lebečními kostmi, na nichž krystalizovala třpytivá zrnka kovu a slévala se v krusty na bezuchých skráních. Ze spánků a čela plandaly k čelistem kusy tuhé, mdlé pokožky, prorostlé drátky a silnými svorkami. Mělo to ústní otvor s naběhlými, rozpraskanými lidskými rty, ze kterých vycházelo zvířecí úpění. Oči zasazené v té směšné a příšerné masce byly jen hroudami šedorůžového rosolu, v němž blikaly kontrolky čidel jako signalizační světla v mlze.
Kyborg. Nebo spíš pokus o zrození kyborga. Mark si ve zlomku času vzpomněl na pokyny, které Della udělovala na dole Akaru B. Gasco ve funkci výzkumného materiálu. Příjemné s užitečným. Paradise potřeboval Rainera, profesor využil vliv Paradise.
Tvor znovu zaskučel. Zástup couvl a kyborg se vrhl za siluetami postav, slepá, strašlivá hmota ovládaná zmrzačeným mozkem.
"Pusťte mě, pusťte mě!" monotónní, chraplavý mužský hlas připomínal zaseklý záznam z přehrávače.
Slečna Streatová vyběhla tvoru do cesty, ale Mark byl blíž. V té temnorudé mase nebylo možné odhadnout zranitelné místo, proto Stone zahájil ostrým direktem na bradu a svižně odskočil. Kyborg se trochu zapotácel a valil se dál rychlostí sněhové laviny. Mark si tak ověřil, že tvora nechrání energetické pole, a pokračoval v útocích. Někdy zasáhl, jindy jen naznačil výpad, a vedl ho za sebou.
Poloumělé bytosti nescházela pohyblivost a přebývala jí síla. Zrakové senzory ji účelně navigovaly. Několikrát inkasoval úder Mark, jako by narazil do rozjetého transu. Krvácel z rozseknutého obočí, ruce měl podrásané od kovových štětin na kyborgově obličeji. V jednu chvíli ho stvoření zuřivě nabralo do žaludku a náraz na stěnu ubikace mu vyrazil dech. Vyškrábal se na nohy a skrčen do klubíčka couval mezi domky. Nesměl dopustit, aby jej stvoření chytilo, rozsápalo by ho.
V jiný okamžik se bojující pohnuli prudčeji a téměř se převalili přes kruh povykujících chlapů. Mark zahlédl šarlatovou clonou krve, jak obludná bytost vyjíždí po vousáčovi, který sklouzl na kolena a snaží se vstát, viděl, jak se v mrštném

pohybu mihly Delliny dlouhé černé vlasy…
To už Mark držel široké prkno ze skládky, k níž cíleně manévroval. Bez skrupulí nabral supící bytost fošnou naplocho přes obličej. Zavřeštěla a převážila se dopředu, využil příležitost, pootočil prkno a ze všech sil ji sekl dřevěnou hranou mezi týl a krk.
Zhroutila se bez hlesu a Mark se složil vedle ní. Seděl, popadal dech a mlčky sledoval, jak ji několik mužů odnáší do střediska výzkumných laboratoří.
Della pustila vousáče, kterého dostala mimo nebezpečnou zónu rvačky, a s tím lehkým, trochu výsměšným výrazem v nefritových očích přistoupila k Markovi.
"Bylo to od vás laskavé, kapitáne Stone, ale věřte mi, že bych si poradila sama."
Vzhlédl k ní ze své pohodlné pozice na zemi.
"Všichni se báli zasáhnout, co?" ušklíbl se hořce. "Je to přece vývojový exponát a mohli by ho poškodit."
"Nemějte obavy, že bychom vám opravu připsali k tíži," přisedla k němu a do chřípí mu pronikla opojná, sladce kořenitá vůně Dellina parfému. Její pleť měla hebkou, jemňounce chmýřitou strukturu jako pokožka broskve. "Můžeme ten incident pokládat za další fázi experimentu."
"A co teď bude se mnou?" zeptal se věcně. "Počítám, že s kariérou androida je konec."
"No… je to tak trochu na vás," zasmála se. "Nejdříve vám ošetřím šrámy, a pak… Pokud vím, máte slušné znalosti z kybernetiky a cenné praktické zkušenosti. Můžete se rozhodnout pro spolupráci."
"Budu o tom uvažovat," prohlásil s přesvědčením.
Rozhodně, spoustu věcí si bude muset řádně promyslet.
"Tak pojďte," pomohla mu vstát, její štíhlá paže byla pevná a překvapivě silná. "Doprovodím vás a podívám se na to roztržené obočí, vůbec to nevypadá pěkně… Chudáčku Marku…"
Její vůně ho objímala jako horká lázeň. Delliny nádherné rty se ocitly blízko jeho úst, cítil dotek jejích pevných ňader na své hrudi a její dokonale vykrouženou kyčli přitisknutou ke své slabině. Bolestná touha mu pronikala až mozku…
Elsa se stala součástí jeho samotného a spát s ní znamenalo víc než jeden blažený zážitek. Jenže Della Streatová byla nejkrásnější a nejžádoucnější ženou, kterou kdy potkal. Byla omamně dokonalá… a nebyla pro něho.
"To je v pořádku," řekl mile. "Jsem na podobné zážitky zvyklý z misí. Dobrou noc, slečno Streatová."
***
Elsa Swensonová zatínala zuby do rtu, aby přemohla sténání. Přestala cítit paže a lýtka jí kroutila křeč. Když se pokoušela toho šíleného Wilcoxe přesvědčit, aby ji pustil – alespoň na chviličku, vůbec ji nevnímal. Seděl vedle jejího lůžka, natahoval si prsty, až se hlučné praskání kloubů ozývalo po celém pokoji, a vyprávěl jí o svém životě a o své lásce k ní a hudbě.
Chvílemi vyskakoval k miniaturním elektronickým varhánkům spojeným s audiorekordérem, které si přivlekl s sebou, a střídavě přehrával své vlastní skladby nebo vkládal do mechaniky disky s nahrávkami klasicistních anebo alternativních opusů. Tu a tam si uždíbl kus sladké tyčinky z moraliových oříšků a příměsí kiskatu. Snažil se tuhle lahůdku pašovanou z Terranie III vnutit Else, ale naštěstí byl drogou tak roztěkaný, že se vzápětí zase věnoval varhánkům a sladkobolné serenádě.
Je to moje chyba, říkala si zoufale Elsa. Od jisté doby nosila ochranný opasek a několikrát se jí toto preventivní opatření vyplatilo. Vzala si pás do svého přechodného – a velmi nuceného – útulku, ale proč ho na sobě neměla, když Wilcox zaútočil? Jasně, chvíli předtím se koupala a pak myslela na to, že má neprodleně dodat Steemanovi nové instrukce. Musela pečlivě hlídat jeho řídící rozhodnutí, protože byl sice skvělý specialista na elektrotechniku, ale mizerný manažer.
Kdyby určila náměstka Seidmana, zvládl by líp organizační řízení, ale neměl by Steemanovu tvůrčí nápaditost a jeho odborné znalosti, které teď při složitém homologačním procesu byly tak důležité… A pak také končila lhůta pro podání vývojových záměrů ke Galaktické vědeckovýzkumné grantové komisi, jestli Steeman neopomene nějakou formální náležitost, stačí…
"A taky se mi strašně líbí tvoje bříško, Elso," zacvrlikal něžně Wilcox. "Složím fugu na tvé rozkošné, sladké bříško, ale potřebuji se inspirovat."
Vylovil z kapsy kalhot elektrické nůžtičky na manikúru, nasadil je k lemu Elsina výstřihu a začal klikatě stříhat rudý sarafán vedví.
16.
Vál sibiriadský chladný vítr a větve stromů nad jejich hlavami se prudce kývaly, jako by byly zeleným příbojem lesa. Nebe se zatáhlo těžkými, temnými mračny, ale dvojici milenců pod provizorní stříškou z chvojí to nevadilo.
Temnooká dívka se na Raye tiše, zářivě usmívala, hlavu položenou na jeho pokrčené paži jako na polštáři. Okamžiky, které spolu strávili, ještě naplňovaly nouzový příbytek hlubokým štěstím a zároveň příjemnou, slavnostní obřadností. Bylo to tak mimořádné, že Ray hluboce litoval, jak by se dal přeložit do lidského chápání stav jeho elektronických obvodů, že jejich spojení už skončilo, a vychutnával alespoň poklidné, teplé Nyelino objetí.
Pokud bude moci, uchová si v paměťové sekci doteky jejích jemných prstů, neobratné polibky, pachový a chuťový vzorec Nyeliny kůže, sametovou hebkost jejích pružných prsů, její vzdechy a kočičí sténání, když ji uspokojil.
Ray osobně se cítil, jako by mu násilím odebrali nějakou energii nesmírně důležitou pro jeho další existenci. Kategoricky však potlačil veškeré impulzy, které ho podněcovaly, aby se nad Nyele sklonil znovu, znovu vnímal záchvěvy jejího drobného měkkého těla a viděl, jak se její dlouhé řasy přivírají slastí. Tady nešlo o zdvořilost pána domu nebo erotickou zvídavost domorodek, na primitivních planetách poměrně časté jevy. Tohle byl posvátný, jedinečný rituál, a ten se neopakuje, i kdyby byl sebeúspěšnější.
"Bylo mi s tebou dobře," špitla Nyele, jako by se omlouvala. "Teď ale musíš odejít."

"Můj přítel je v nesnázích," řekl Ray, "zahyne, když ho opustím. Poraď mi, jak se nejrychleji dostanu z lesa?"
"Je potřeba," řekla dívka a posadila se vedle něj, "abychom vystoupili na vrcholek kopce. Spatříš les, jako by ses díval na svoji dlaň, a já ti ukážu, kudy sledovat řeku, aby tě vyvedla ven, a kterým místům se vyhnout, protože je hlídají Živé a Skoroživé Bytosti."
Přejela mu štíhlým ukazovákem po levé straně hrudi, po zádech a po krku. "Vím, že jsi statečný bojovník, protože nosíš na těle ošklivé jizvy, ale dobrý válečník nedělá zbytečné chyby."
Byla první z jeho partnerek, která si všimla drobných úchytů krytek na prsu a na lopatce, vstupních bran do jeho elektronických vnitřností. Záleželo sice na způsobu, jakým se na pojistky zatlačilo, ale pravděpodobnost nedopatření se nedala vyloučit, to teď zaznamenal. Vysunutí elektrické svítilny v krku naštěstí nebylo možné ovlivnit mechanicky, ale bylo by nepříjemné, kdyby se mu při vášnivém milování odklopila lopatka.
Protože Ray při kontaktu s Tarkíji aktivoval simulaci dýchání, zároveň také nastavil průběžnou analýzu vzduchu. Energeticky nenáročný proces nevyžadoval aktivní kontrolu a občas přinášel užitečné výsledky, podobné nasazení cvičeného policejního psa. V jeho neuronech se teď spustil poplach.
"Nyele, cítím kouř!"
Zatím to byla jenom stopová množství, ale dala se snadno identifikovat. Vodní pára, téměř čistý uhlík ve formě sazí, hořící organická hmota – buničina a živočišné tkáně.
Obrátila k němu tvář zešedlou děsem.
"Lesní požár…"
***
Pod svahem, na jehož vrcholu stáli, se od severozápadu k jihu táhly desítky kilometrů nachově zbarveného porostu v oparu kouře a mlhy, jímž prostupovaly žíhící rudé nitky. Ray jen odhadoval, že ohnisko katastrofy se šíří od tábora, který včera zahlédl a u něhož jej začali pronásledovat oceloti.
"Tejave!" vykřikla dívka a oba se dali do běhu.
Vzduch zhoustl do škaredé šedé hnědi a propouštěl jen matné obrysy předmětů. Nad krajinou se rozestírala hutná oblaka dýmu a světlo, které tou clonou prorazilo, bylo příšeřím. Odhalovalo pouze vládu tmy, z níž se neslo neustávající dunění, jako by se kdesi v dálce převalovalo stádo hromů.
Napůl omámeni kouřem dorazili k zemnici, v níž ležel zraněný lovec. Nad jejich hlavami se rozlehlo burácení. Obrovská ohnivá smršť nesená vichřicí se převalila jako mračno plamenů a s praskotem zažehla koruny stromů, letěla dál a narazila do protější stráně, aby ji také v jediném okamžiku zahalila do ohnivého víru.
Stromy sténaly, posety zlatorůžovými živými ranami, které je stravovaly, kalným vzduchem vířily jiskry jak bodavý hmyz a křoviny v podrostu vzplály žárem, ačkoliv hlavní fronta ohně byla ještě na deset kilometrů daleko. Hořící vrcholky stromů se s hučivým kvílením řítily k zemi, roje žhavých oharků útočily na dosud nezasažený les.
"Nemohu chodit," řekl těžce Tejave. "Válečník ví, kdy zemřít. Zachraň Nyele, cizince, a podej mi můj nůž."
Chvojový kryt chýše doutnal a tence praštěl v rodícím se plameni. Kouř klesal do nitra obydlí, štípal do očí a dráždil ke kašli.
"Tvoji duchové mě sem poslali, abych pomohl vám oběma," prohlásil Ray. Komunikovat s jinými rasami neznamenalo jen ovládat slovník, ale také způsob uvažování. "Musíš je poslechnout! Takže teď tě zvedneme a ty se mě chytíš kolem krku."
Ray bez dalších komentářů vzal na záda Tejaveho, který dosud nebyl schopen ani větší námahy, a následován Nyele vyrazil po údolní stezce. Všechny jeho detektory byly v činnosti, naopak utlumil programy, které by zbytečně zatěžovaly elektronické obvody. Zatím mu příliš nevadil kouř a omezená viditelnost. Problémy však mohla přinést stoupající teplota prostředí.
Kolem nich proběhlo několik lesních tvorů, pak další a další jako živý proud. Jak je hnala hrůza z letícího požáru, běželi tiše, byl jen slyšet šustot tlap a dusot kopyt, slévali se do jediného zoufalého zástupu. V hnědavé tmě se za nimi hnala příšerná zlatorudá záře a clona hluku: jekot požáru, praskání padajících stromů, hukot ohnivé vichřice a nářek těch, které už pohltila.
Ohlušující praskot se přibližoval děsivou, nezadržitelnou rychlostí…
Všechno kolem se ocitlo v burácejícím ohni, v oslepivě bílém, žhnoucím, nepolevujícím jasu. Plameny vyrůstaly k nebi jako gigantické gejzíry.
Ray nezastavoval, v běhu strhl pravičkou do svého náručí Nyele, ocelovým stiskem levice sevřel zápěstí Tejaveho a zapojil antigrav. Zdálo se, že mezi kusy stromů, které se jako chvosty komet řítily do vřavy požáru, stoupá jeden z nich vzhůru nesen ohnivým vírem.
Vítr a plameny oraly hluboké brázdy do pralesní plochy, až je zastavila řeka a ony běžely dál, směrem na východ. Za sebou nechávaly rozervanou, dýmající zemi, rozpálenou pod pokrývkou žhavého popela.
***
Nad pralesem se prostírala klenba čpavého dýmu. Na výšině na druhé straně řeky zůstaly tři zčernalé, otrhané postavy, vysílené a otřesené.
Žili…
Tejave znovu ztratil vědomí a Ray uvažoval o tom, že mu musí co nejrychleji podat analgetikum a co nejvíc tekutin. Lovcovo zhroucení však bylo pouze fyzické a úměrné posttraumatickému stavu. Pekelný let nad jezerem ohňů překonal bez psychické újmy. Jednu výhodu uvažování primitivů mělo, mimořádné jevy přijímali občas trochu rozechvěle, ale protože věřili na působení magie, vyvedlo je to z míry méně než civilizované tvory.
Nyele byla vyděšená a utrpěla několik lehčích popálenin, které určitě nezpůsobí komplikace. Paradoxně z katastrofy vyvázl v nejhorším stavu Ray. Jeho antigravitační zařízení bylo uzpůsobeno tak, aby android unesl ještě jednu osobu.

Ačkoliv dívka znamenala jen lehké břemeno, délka a náročnost vzdušné cesty v neobyčejně krutých podmínkách se zátěží o polovinu vyšší, vyčerpalo téměř všechny zásoby jeho atomového generátoru. Tady, uprostřed pralesa, neměl naději na doplnění funkční kapacity.
V porovnání s hrozbou této bezvýchodné situace bylo nepodstatné, že mimořádný výdej energie oslabil Rayovo ochranné pole. Nejen v jeho oděvu, ale také v syntetické kůži zely široké trhliny.
Spleť drátů a součástek uvnitř na pohled lidského těla Nyele ohromila.
"Ty jsi… Skoroživá Bytost?!" hlesla křehce, mandlové oči doširoka otevřené údivem.
Rayovými elektronickými neurony proběhla dosud nepoznaná, naprosto nelogická reakce.
"Jsem věc," řekl ostře. "Věc, jakých vyrábějí mnoho. Nejsem bůh, nemám živé srdce a vůbec žádnou duši."
Zavrtěla hlavou a ostýchavě k němu přistoupila. Musela si stoupnout na špičky, aby mu pohlédla do tváře. Při větách, které pro ni bylo složité vyjádřit, se její drobné ruce pohybovaly jako vzlétající ptáci.
"My Tarkíové nevěříme, že věci stvořené lesem, oblohou nebo našima rukama jsou neživé. Každá věc má duši ze živlů, ze kterých byla stvořena, z tvorů, kterým pomáhá, z příběhů, které potkává. Myslím, že…," zasmála se, protože to znělo tak podivně, "…že ty jsi Skoroživá Bytost, která žije.
A myslím," dodala pomalu, "že mezi oblaky a lůnem země není nikdo, kdo by ti byl podobný. Nemáš svůj rod ani klan. Máš jen svého přítele. Musíš jít za ním."
"Nemohu," vyhrkl ztěžka, "nedojdu k němu."
"A když ti spravím zranění? Tvoje kůže vypadá jako skutečná, ale voní jinak a není v ní krev. Možná bych ty rány dokázala spojit pryskyřicí stromu Dam-Gaol, protože je pružná a nedá se smýt ani odtrhnout, když zaschne."
"Nemám sílu a ztrácím ji chvíli co chvíli." Z jejího tázavého pohledu pochopil, že mu nerozumí, a pokusil se jí vysvětlit: "Nemám srdce jako Tarkíové nebo Živé Bytosti nebo zvířata. Mám místo něj oheň a jeho teplo je moje krev. Ten oheň se strávil a uhasíná."
Zatvářila se zamyšleně a pak se zeptala: "Čím se živí tvůj oheň? Čemu se podobá tvoje krev?"
Zaskočila ho. Aktivoval paměťovou sekci, aby vybrala něco hodně jednoduchého. "Je z malých blesků," posloužil si starým piktogramem.
"Pak ti mohu pomoci, abys nevykrvácel, jako jsi ty zachránil Tejaveho," prohlásila s typicky ženskou věcností, která mu připomněla Elsu Swensonovu.
"Přivolám bouři a blesky a ukážu ti místo, kde často sestupují do země. Chytíš je a oživíš jimi oheň svého srdce."
Bylo to absurdní. Ale řešení nepostrádalo určitou logiku. A on musel riskovat – pro Marka.
17.
Odhrne pramen hebkých kaštanových vlasů a políbí ji na ušní lalůček. Sestupuje ústy po hladké pleti jejích lící, k hrdlu a důlku mezi klíčními kostmi: klouže níž… jeho mazlení se Else vždycky líbí… vzdychá slastí a oči jak ledovcové jezero se jí třpytí…
To nejsou Elsiny oči!
"Haló, bejby, budíček!"
Mark Stone otevřel víčka a pohlédl do ústí laserové pistole.
"Je mi líto, kapitáne Stone, že jsem musela zvolit nepříliš příjemné probuzení, nicméně jste trochu zaspal po náročném včerejšku a já budu potřebovat vaši spolupráci," řekla roztomile Della.
Stačilo by odmyslet si tři ozbrojené vazbiče přede dveřmi laboratoře, tytéž srdečné hochy, kteří ho sebrali v New Yorku a dělali mu neodolatelnou společnost na cestě k Terranii III. Pak by zamhouřil oči, aby vyretušoval nevlídné prostředí několika propojených místností, plných nejrůznějších přístrojů, chemikálií, počítačů, papírů a kancelářského nepořádku. Zůstala by jen ona, sedící na okraji pracovního stolu, který vypadá jako nabídkový vzorek papírnictví po tektonickém výbuchu.
Odmyslel by si kromě rušivých psacích potřeb a pidilahviček s kdovíčím taky jiné věci… Vychutnal by si její fantastické nohy překřížené ve zvláště svůdném úhlu, zadeček, jaký inspiroval klasické malíře, a výstavní poprsí. A tvář jako úchvatnou kamej z čistého, chladného drahokamu…
"Co když tu spolupráci odmítnu, slečno Streatová?" odtušil.
"Domníváte se, že máte na výběr, kapitáne? Jsou cesty, jakými vás můžeme přinutit." Byla by krásná a okouzlující i v okamžiku, kdy by člověku promyšleně podřezávala krk.
"Já chápu," pokračovala po chvilce, "že pokládáte za zbytečné na tohle odpovídat… A informace o vás a vašich pracovních výsledcích jsou natolik rozšířené, že se pomalu stávají legendou, nevěříte? Ale já od vás nechci mnoho, stačilo by, kdybyste si nasadil na levý spánek tuhle drobnůstku, nic víc."
Vytáhla malou schránku z titanové fólie, z ní vyňala plastikový sáček a na dlaň jí vyklouzl perleťově lesklý, pružný terčík, ne větší než nehet ukazováku.
"Věřte mi, že by opravdu nebyl problém vám indukční čip nasadit. Ale vstřícný přístup je velmi důležitý, ovlivňuje kvalitu mozkových vln, a to je velmi sofistikovaná záležitost."
"Jistě, o tom něco víte, že, slečno Streatová? Profesor Rainer se celý život zajímal o psychický rozměr umělé inteligence. Podařilo se mu vybavit vás nejsilnějším psychickým zesilovačem v Galaxii. Přesto má meze. Můžete číst myšlenky a trasovat mentální komunikaci, ale nedokážete ovlivnit cizí vůli."
"Jak u koho," řekla s úsměvem Della. "Vy, kapitáne, jste proti mentálním manipulacím velmi odolný, podobně jako proti fyzickým změnám. Podařilo se vám získat neobvyklé regenerační schopnosti. Možná si to neuvědomujete, ale dokonce stárnete pomaleji, než by bylo přirozené. Navíc jste vysoce inteligentní… Zkrátka, znamenáte pro nás ideální pracovní materiál."
"Chcete říct, že můžu dopadnout jako ten nešťastník, který vám v noci utekl z posady?" ušklíbl se Mark.

"Vy ne, představujete úplně jinou kategorii," zasmála se. "Díky vám a vašemu androidovi se profesoru Rainerovi nabízejí možnosti, na které už téměř rezignoval. Projekt společnosti Paradise mu poskytl finanční prostředky a volnost ve výzkumu. Jeho výsledky jsou nanejvýš zajímavé… Věřte mi, prosím, že se po vás nikdo nebude shánět."
Markovy čelistní svaly ztvrdly. "Jistě, o to už se pan Qweell nebo někdo z vedení Random Beauty Association postará," usoudil ironicky. "Jen bych rád věděl, jak chcete řešit aplikaci indukčního čipu, když to má jít dobrovolně."
"Ale ale, Marku," prohodila koketně, "zapomínáte, že můžeme zkusit, jestli vaše mentální síla vydrží déle než vaše schopnost regenerovat fyzická poškození. Jenže to nebude nutné. Ne každý má vaši psychickou odolnost. Třeba jistý mladý muž, který zastával místo vedoucího personálních záležitostí a dostal výpověď z podniku slečny Swensonové…"
Sledovala, jak se jejímu protivníku rozšířily zorničky, jak vyskočil a vztekle zaťal ruce do kupy papírů na desce stolu, až mu zbělely klouby pěstí.
"Stačí můj pokyn, jediná soustředěná myšlenka," pokračovala nepohnutě, "a Elsa Swensonová zemře, a hodně ošklivě. Pirri Wilcox je jako moje prodloužená ruka s nůžtičkami. Cvak!"
***
"Já tu fugu neocením!" vykřikla Elsa Swensonová a nůžtičky se zastavily v oblasti tmavovlásčina žaludku. "Pirri, já… Já se musím osvěžit, rozumíte, musím se umýt a… a… musím do hygienického bloku, chápete? Jenom když posluchače nerozptylují přízemní tělesné potřeby, může vychutnat kouzlo hudebního projevu, Pirri, je vám to jasné?"
Byl to zoufalý pokus a mlčení, které zavládlo, bylo ještě zoufalejší.
Pak její únosce horlivě potřásl hlavou, s rozpačitým úsměvem zalovil vedle relaxačního lůžka a vytáhl prehistorické ruční kleště, s nimiž začal páčit hřeby v podlaze. Po celou nekonečnou dobu, co údržbářská operace trvala, Elsa si promýšlela, jak a kam Pirriho kopne nebo čím ho praští. Najednou sebou škubl a přestal s osvobozovacím procesem.
***
"Nemám žádný důkaz, že je Elsa opravdu v takovém nebezpečí," namítl Mark, který se bleskově vzpamatoval z prvního šoku.
"Ten důkaz vám mohu zprostředkovat," řekla vážně. "Moje možnosti zasahovat do lidské psychiky jsou zatím omezené, ale dokážu se napojit na mentální emise kohokoliv. Vám, který máte obdivuhodné nadání k telepatii, mohu zprostředkovat napojení na vlny, které vnímám já. Mým prostřednictvím budete moci sledovat mysl toho, koho ovládám, aniž byste měl mít možnost zasahovat do událostí."
Mark pokrčil rameny. "Nevěřím, že krásná bytost jako vy by byla schopna takové špinavosti."
Sklopila hlavu s prchavým, křehkým úsměvem jako dívka při prvním zamilování.
"Byl to můj nápad získat vás a vašeho androida," řekla zasněně. "Profesor Rainer je můj otec, můj milenec a Mistr. Je báječný, je génius, stvořitel nového světa… Pro něho bych obrátila celou Galaxii vzhůru nohama…"
Mark se vymrštil a stříkl jí do očí celý obsah plastikové lahvičky s vteřinovým lepidlem, které před pár okamžiky sebral ze stolu.
Vykřikla docela lidsky. To už stál před ní a trhal jí kombinézu z překrásně formovaných ramen. Krytka byla, jak čekal, na levém prsu a o mžik později Markovy obratné prsty androidku deaktivovaly. Dellina tvář poleptaná lepidlem zůstala zkřivená v bolestném překvapení.
Mark bleskově zabalil indukční čip a schránku strčil do kapsy. Pátravým pohledem sklouzl po místnostech, v nichž se nalézal. Byly průchozí, spojené prosklenými stěnami s otevřenými vstupy. Osvětlovaly je metalidové lampy, protože stěny byly bez oken a bez východu ven.
Jediné dveře vedly na chodbu a hlídali je tři newyorští zabijáci. Komplex budov střežili chlapíci se zbraněmi a základnu silové pole…
***
Dalo se očekávat, že po lesním požáru přijde bouře, zvlášť na planetě tak proslulé dynamickým klimatem, jako byla Sibiriada. Ray proto bral Nyelino magické zaklínání živlů s klidem, tenhle bod plánu se vyvíjel optimisticky.
Modrofialová mračna se už stahovala a sibiriadské bouře předčily ty pozemské množstvím jiskrových výbojů a délkou jejich trvání. Nyele pro potřeby operace objevila i naprosto dokonalé místo…
Z vápencového podloží mezi skalním útesem a říčkou vyrůstala mohutná moralie, zvlášť vysoká a štíhlá, větve namířené k temným nebesům. Podobně jako pozemské duby ji provázela pověst stromu, který přitahuje elektrické výboje. Její rozvětvené kořeny vytěsnily v širokém kruhu ostatní dřeviny. Nános písčité lesní prsti vytvořil vrstvu, která za lijáku nasákne jako houba. Už teď obsahovala tolik vlhkosti, že na povrchu horniny vytvořila vrstvička roztoku hydrogenouhličitanu vápenatého, který bude působit jako elektrolyt, třebaže slabší účinnosti.
Ray z posledních sil, s Nyelinou pomocí, tohle místo pro jistotu ohradil plochými kameny, které zčásti zapustil do země, takže vytvořily kolem moralie kruh zhruba o průměru pěti metrů, a k patě stromu zastrčil do měkké prsti dvě dlouhé, dužnaté liány. Našel si suché vyvýšené místo chráněné skalní římsou, před konce lián přivázal dva těžší kameny.
Tím fáze příprav končila. Zůstal seděl na vybraném místě, konce pečlivě napjatých lián ve funkci kabelů zasunuté do otvorů v předloktí, kameny držel v dlaních jako poslední pojistku – když povolí stisk, váha kmenů vytrhne liány z napojení.
Mělo to jen jediný háček, nemohl vědět, jestli jeho obvody vydrží: většinou byly stavěny na to, co technici označují jako propustný proud neopakovatelný. Pokoušel se Nyele vysvětlit jádro problému, a když ho oprostil od všech odborných výrazů, bylo to až tragicky jednoduché. Energetická kapacita jednoho výboje, i když bude probíhat déle než v pozemských podmínkách, nepostačí. Ray musí zásah bleskem podstoupit nejméně dvakrát. S plným vědomím vyzkouší, kam až sahají neprojektované meze odolnosti jeho konstrukce.
Možná to byla náhoda, možná jen Nyele podvědomě načasovala magický obřad podle svých zkušeností. Ale když se

naposledy uklonila nebesům a do misky s vodou, v níž plaval velký list moralie, upustila několik krůpějí krve ze svého zápěstí, spustil se lijavec a hrom rachotil ve stále se zkracujících intervalech. Stála s bušícím srdcem a upírala zrak k útesu pod prastarou moralií, kde seděla nehybná postava s nataženými pažemi…
Pak se zaduněním zazářil bělofialový had světla, se sykotem sjel po pni stromu a muž pod útesem vyrazil výkřik.
19.
O tři hodiny později stál na vyvýšenině poblíž základny Running Deal. Díky svým detektorům a přepojení na teleskopické vidění mohl podrobně sledovat dění v základně, aniž by byl sám zpozorován. Jeho znepokojení přesáhlo všechny limity, na které byl projektován. Zuřil jako tehdy, když gangsteři z Bratrstva Elsu a Stonea vážně postřelili a on se rozhodl svého přítele pomstít. Nepostřehl, že by se Mark vyskytoval někde na volném prostranství, zato tápavé, nejisté prosby o pomoc zesílily. Existovalo jediné vysvětlení: Mark je uvězněn a pravděpodobně zraněn.
Přes všechen vztek a strach o Marka si uvědomoval, že by bylo neefektivní vtrhnout slepě na základnu. Nasimuloval a vyhodnotil několik variant útoku. Mezi aktiva zařadil funkční laser, anestetické a výbušné minigranáty, antigrav, byť s omezeným výkonem. Pasiv se nahromadilo podstatně víc. Stál proti němu přesněji neurčený počet ozbrojenců, ale mohl kalkulovat přinejmenším s deseti bojeschopnými humanoidy včetně pozemských kolonistů. Jeho ochranné pole bylo narušeno. A nevěděl, kde Marka drží.
Za těchto okolností usoudil, že nejvhodnější bude infiltrovat se do prostoru základy, kde se v současné době pohybovalo na sto dvacet osob různého původu. Jeho dostatečně lidský vzhled, na jaký se u androidů ve službách SDPP dbalo, mu dovolí projít nepovšimnut kolem humanoidů. Androidi ho identifikují podle energetického zdroje, není však pravděpodobné, že by na něj upozornili, ledaže by byli naprogramováni, aby kontrolovali všechny cizí androidy a podávali o nich hlášení.
To musel riskovat – ale protože androidi na Sibiriadě pocházeli prakticky z jediného zdroje, přicházeli sem jedním dodavatelským kanálem, a také jejich kvalita a technologická úroveň byly velmi různorodé a většinou nevalné, nedalo se podobné bezpečnostní opatření očekávat. Určitě však byly v bráně detektory, které prověřovaly identifikační karty. Navíc Rayův vzhled nebyl nejlepší, třebaže se s Nyelinou pomocí zbavil nejznatelnějších stop předchozí noční štvanice pralesem, požáru i dobíjení blesky. Husté syntetické vlasy přežily požár jen málo ožehnuty a stačilo by jejich spálené konečky zakamuflovat rozcucháním. Šaty by zakryly pryskyřičné spoje a další poškození kůže – ale tady nastala svízel, protože z nich už mnoho nezbývalo. Takhle by budil přílišnou pozornost, a Ray měl pro odívání vyvinutý smysl.
Řešení se vždycky najde.
Ray si jen počkal v ohybu prašné silnice, až se k základně přiblíží trans se dvěma pasažéry…
***
Deneban Ulg-Sen začínal mít hlad. Do večeře ještě zbýval časek, ale oběd dneska za moc nestál, nějaká ta šlichta z automatů, co vypadá jako sekané plastikové odřezky a chutná, jako by ten umělý hnus někdo naschvál polil saponátem na záchody.
Hodil očkem na displej kontroly dokladů a odmávl dalšímu z umolousaných farmářů s rozškytaným vysloužilým transem, aby vjel do areálu. Chlap byl nejspíš sjetý kiskatem, protože jen tak kývl malátnou hlavou a nechal svého androida, aby se staral o řízení. Víc se Ulg-Sen o věc nestaral.
O dvacet metrů dál Ray předstíral poruchu transu, nechal kolonistu omámeného anestetickým granátem v kokpitu, jeho syna ve spodním prádle uspaného v nákladovém prostoru na fošnách moraliového dřeva a vyrazil pátrat po Markovi. Pro jistotu si připravil do hrsti dva zápalné granáty: pokud by došlo ke komplikacím, získají mu trochu času k úniku. Kdyby ne, alespoň bude zase u Marka, a ve dvou jejich šance vzrostou v geometrické řadě.
Procházel nepovšimnut mezi budovami a odhadoval, která z nich může sloužit jako vězení pro Marka Stonea. Nechtěl použít mentální výzvu, protože očekával, že tu stále ještě působí neznámý vetřelec, schopný zaměřit telepatické vlny. Dostal se právě k opravárenským dílnám, zdálo se mu, že slabá stopa Markova vědomí je tu o něco málo čitelnější.
"Hele! Tebe odněkud znám!" vybafl na něj drobný černovlasý mladík. "Nebyls někdy v New Yorku na Zemi? Nemáš bráchu?"
Oči se mu smály, ale Ray zcela mimo své programové vybavení pocítil nebezpečí. V mládencových rukou se objevila pistole s humpolácky tlustou hlavní, emitor elektromagnetického pole. Než Kijong zmáčkl spoušť, Rayova ruka se už pohnula, aby střelhbitě vrhla granát…
"Rayi! Rayi, pomoc!"
Androidovy reflexy se na nepatrný zlomek okamžiku zpomalily – ale i to prachové zrnko prodlevy stačilo, aby jej zasáhlo elektromagnetické vlnění dřív, než kovová kulička přilétla na Kijongův nadbřišek a při dotyku explodovala.
Ray vnímal, jak se veškeré jeho ovládací mechanismy vypínají a jak se řítí k zemi. Víc než hněv z prohry ho v tu chvíli trýznil strach o Marka a vlastní selhání. Jeho přítel jej volá a on mu nedokáže pomoci.
Ležel bezmocný a nehybný, zatímco se nad ním nakláněla mladá tmavovláska s tváří zakrytou velkými černými brýlemi. Poznal, kým je, a pochopil.
"Akustický záznam jde simulovat bez obtíží, totiž já to dokážu naprosto identicky. Co však není snadné, je napojit se na psychickou stopu kapitána Stonea," zapředla sametově.
"Bohužel ji neumím ovlivnit. Ale dokážu ji alespoň zčásti imitovat, viď? Myslím, že kromě tebe velmi naléhavě potřebujeme kapitánovu přítomnost. A také jednu maličkost, kterou si odnesl jako suvenýr. Když mne necháš vstoupit do svého mentálního pole, mohu ho vystopovat. Jsem přesvědčena, že nebudeš proti… Rayi."
***
Nemohl jen tak sedět a čekat v černé hlinité díře, až si pro něj dojdou s oceloty, Della ho vyhmátne podle kýchnutí, někdo z profesorových nebo Qweelových pohůnků o něj zakopne! Musí vědět, co se stalo Rayovi. Byl už v horších situacích a vždycky s Rayem vyvázli, jeden druhého tahali z malérů, které by žádný z nich sám nepřežil. Raději ať ohrozí

sebe, ale zlomí kruh zlé vůle, která ochromovala jeho aktivitu.
Soustředil svoji psychickou sílu a přes propast Galaxie zavolal jedinou bytost, která jim v této chvíli mohla pomoci, svou moudrou přítelkyni, gigantický, duhově kvetoucí strom. Když tuto rostlinu s nesmírnou psychickou mocí viděl podruhé a zatím naposledy, byla smrtelně ohrožena agresivními rostlinnými vetřelci, kteří ji svou rozpínavostí pomalu zbavovali životní energie. Přišel takřka v poslední chvíli, zelené invazory zničil a pro ni vykopal vodní kanál…
Hrdlo mu svírala úzkost, okamžiky pádily jako tlukot jeho srdce, a pak potichu vstoupil do Markova vědomí její jemný, laskavý hlas.
"Bál jsem se, že ses nezotavila dostatečně," řekl upřímně. "Odmlčeli jsme se navzájem na hodně dlouho. Jsem šťastný, že se ti daří dobře."
"Čas ani vzdálenost skutečné přátelství nepoškodí. Ale tobě není právě nejlépe, cítím to z tvého vnitřního hlasu. Mohu ti nějak pomoci?"
"Už jsi mne zachránila víckrát. Díky tobě jsem plně ovládl dar telepatie, nebo jsem si to aspoň pošetile myslel. Narazil jsem na někoho, kdo mě porazil na celé čáře. Má mě na mise, už teď mne nejspíš zachytila…"
"Nejsem ještě dost silná, Marku, abych tě zaštítila déle než na několik okamžiků. Ale mohu tě vést, jestli máš odvahu," zaznívalo přes desítky světelných let, jako by vedle něj v temnotách šeptaly kanoucí krůpěje vody.
Zavřel oči.
Snažil se uvolnit, ale byl příliš roztěkaný a vyčerpaný. V ramenech a nohách se mu usídlila tíže sibiriadské gravitace. Už si zoufal…
Vesmír se otevřel jako lastura.
Plul nekonečnem, kolem něj narůstal bezpočet chvějících se vláken, která se dotýkala, křížila a napojovala, hedvábně lesklá, bělostně duhová, zvonící jako mrazivá noc.
Každé z vláken byl svět sám pro sebe, universum se všemi souvislostmi, vazbami a vnitřní hloubkou, mohl je sledovat, jejich osud, důsledky jejich existence, zrod a nicotu, jejich zpěvavý hovor.
Učil se, učil se neuvěřitelně rychle, věky míjely jako zběsile přetáčené tridi…
Klečel v mokré hlinité díře a podle bludičky šedavého světla tam venku věděl, že uplynulo stěží pět minut podle pozemského času.
Odhadoval, že nejspíš nepotrvá dlouho a za zády se mu vynoří Della nebo pár ozbrojenců, pokud by se nechtěla obtěžovat sama. Ale ona chce…
Jenže už nepronikne do jeho mysli, ani do Rayových mentálních emisí. Bylo to stejné, jako když se učil šermovat nebo zvládat bojová umění. Cviky, které se jednotvárně opakovaly, zdálo se, že vůbec nepatří k věci, mu najednou dávaly smysl a vládu nad jeho tělem a psychikou.
Zaznamenal v noře nepatrnou psychickou vlnu: začal tušit, jaký trik použít, aby z Terranie III vyvázli. S Rayem by bláznivou šanci probral, teď už zase mohou komunikovat mentálně…
Začal telepatickou zprávu Rayovi ujištěním o bezpečnosti spojení. Zarazilo ho ticho. Tíživé ticho místo odpovědi…
Řev. Strašný, přerývaný řev. Vzlykavé steny. To byl Rayův hlas, chraptivý, zmrzačený. A pak: "Marku… Už nemůžu. Marku… Přijď a vypoj mě. Už nechci… Dezintegruj mě!"
20.
Ve velké patrové laboratoři svítila jen tlumená, bodová světla. Kontrolky přístrojů blikaly jako hvězdný roj. Přes modravě průzračná stínítka přejížděly trojrozměrné struktury snímaných dat a jejich odraz se míhal na ocelových kruzích, které tvořily otočnou rámovou konstrukci. Dolů obličejem, který zakrývaly rozcuchané tmavohnědé vlasy, v ní vodorovně visel mladý muž. Nehýbal se a jeho skloněná hlava zůstala natočena v křečovité pozici.
Podle sterilního bezprašného prostředí, aseptické roušky, která byla jeho jediným oděvem, asistenčního robota a dvou postav v bělostných overalech s třpytivými nástroji v rukou se zdálo, že probíhá chirurgický zásah.
"Tenhle model androidů, na rozdíl od tebe, drahá Dello, má paměťový modul tady v hrudní oblasti. Budu raději, když ty senzorické receptory zavedeš ty, Dello," řekl mužík s povadlými, pečlivě vyholenými lícemi a tenkými rty. "Je to jemná práce a ty jsi perfektně vybavena. Pozor, až budeš aplikovat laserové sondy… Ale to ti ani nemusím připomínat. A vezmi si elektrický iridiový vrtáček. Myslím, že to takhle půjde rychleji. Těžko bychom se na některé programové sekce dostávali a já bych ho nerad čtvrtil autogenem," uchechtl se suše.
"Hned budu hotov a předám ti operační pole," prohodil ještě.
Pod otevřenou zádovou krytku androida právě s nesmírným zaujetím zapojoval miniaturní instalační destičku do soustavy elektronických obvodů. Opatrně sklopil lopatku do původní polohy, ustoupil a zmáčkl ovladač.
Kovová konstrukce se bezhlučně překlopila, ale pacient si ztuhle zachoval původní držení těla. Nevidoucí oči, široce rozevřené, skelně hleděly přes hlavu mladé ženy v tmavých brýlích, která za pomoci robota s vibračním kladélkem zanořovala do jeho hrudi čip pro sledování neuronů. Zatímco se profesor Rainer sklonil k počítači, aby doladil chod nové programové aplikace, Della zručně umísťovala kontrolní sondy do různých částí androidovy anatomie.
Nečekaně sebou pokusný objet škubl, jako by jím projel zásah elektrickým proudem. Jeho tvář dostala lidský výraz zoufalého hněvu. Impulzivně zacloumal svými pouty… I kdyby měl pro své úsilí pevnou oporu a nevisel jako moucha v pavučině, magnetické náramky s virtuální pamětí ho neúprosně svíraly.
"Dovolil jsem si malý upgrade tvého systému, Rayi," řekl profesor Rainer měkce a otočil se k androidovi, aby s úsměvem čelil jeho pozornému, chmurnému pohledu. "A těší mě, že tvoje autoaktivace potvrzuje mé teorie. Myslím, že jsi dospěl do stadia velmi… hm, autonomního chování. Kdyby to odpovídalo vědeckému názoru, skoro by se chtělo říci, že jsi živý. Skoro…
Nevím, jestli znáš staré lidské příběhy. Možná ano, když pracuješ v SDPP… Pak jsi třeba slyšel o malé mořské víle? O Undině? Rusalce? Ne? Vysvětlím ti to," nabídl vlídně.

Odvrátil se znovu k počítači, jemuž začal zadávat jakýsi program, ale nepřestával přitom hovořit k Rayovi.
"Nejde tu jen o kapitána Stonea, ačkoliv poškodil mé nejdokonalejší dosavadní dílo. Byla by škoda, kdyby se svými jedinečnými předpoklady neprošel zdokonaleními, která současná avantgardní věda nabízí v průkopnickém propojení zdánlivě neživých a takzvaně životných struktur. Nehledě na to, že odešel bez rozloučení s velmi cennou součástkou z mého výzkumu."
Della dokončovala přípravy pro záznam a přenos dat z nadcházejícího experimentu, ale Ray si jí nevšímal. Nedíval se ani na profesora. Přehrával si záznamy paměti, těch dvanáct let, které byly spojeny s Markem Stonem. Celý svůj život, z lidského hlediska krátký a jednoduchý.
Jak se profesor nořil do nadšeného světa svých představ, měnil se jeho projev v poněkud suchopárnou přednášku. Pro Raye na ní nebylo mnoho zajímavého.
"Podle mé hypotézy dochází v umělé inteligenci k modifikacím, které ve svém výsledku simulují vývojové mutace živých organismů. Náhodné shlukování… datové ostrůvky… Fantomové soubory, v nichž probíhají nespecifikované cyklické změny… bludné procesy… Vysoce složité autonomní systémy…
Během chodu systému se vytvářejí drobné fluktuace, které za určitých okolností, které jsem analyzoval, začnou narůstat, až ochromí činnost systému, nebo v ní způsobí změny revolučního charakteru. Psychické odchylky… Sebeidentifikace… Osobnostní vývoj…"
Rayův kontrolní program evidoval všechny cizorodé součástky, které nyní parazitovaly na jeho obvodech, ale nebylo možné, aby přesně určil jejich funkce. Většina z nich měla přenášet informace o změnách, které v jeho systému nastanou. Raye by z čistě technických důvodů zajímalo, jakou metodu hodlá profesor zvolit.
S Markem na misích SDPP už prošel nejednou náročnou zkušeností a po procesu doplňování energetického deficitu blesky jej těžko mohlo něco překvapit. Pro jistotu cíleně utlumil aktivitu svých elektronických neuronů a uvažoval, jestli by mohl tomu, čím má v příštích chvílích projít, čelit spánkovým režimem.
Rainerův proslov vyskočil do vyšší tóniny a nabyl na intenzitě, takže Ray znovu obrátil plnou pozornost k profesorovi.
"Dostává se mi teď mimořádné příležitosti spojit vědecký výzkum s praktickými účely. Předpokládám, že jsi si vědom faktu simulovaného prahu bolesti, kterým jsou androidé preventivně vybaveni, aby nedošlo k jejich poškození. Bolest či nepříjemný stav, které vnímají, nejsou organicky začleněny do jejich nervové soustavy. Registrují pocit, který je definován jako bolest, ale neprožívají jej.
Přitom bolest je to, co dělí skutečně živé entity od umělých či iluzivních. Ony bytosti z pohádkových příběhů se staly lidmi jen cestou utrpení. Povznáším tě vývojově, dám ti reálně poznat něco, co jsi ještě nezakusil a co tě dostane dál. Intenzita vnímání bolestivých podnětů má u lidí neurofyziologický základ, do tvé základní konfigurace jsem stabilně začlenil induktor bolesti. Zbývá jen provést kalibrační test.
Modelové sekvence už byly nastaveny v počítači. Podstatné pro mou odbornou práci budou tvé reakce, co cítíš, jak se mění tvoje mentální pole, co se děje s datovými soubory v tvých paměťových krystalech…
Je tu ještě maličkost, tvůj psychický blok, který je vázán na pátrání po kapitánu Stoneovi. Jeho odstranění bude logickým vedlejším produktem ověření tvého nového programového vybavení a nebude mít vliv na průběh a délku procedury.
Rozhodně by tento postup neměl výrazněji poškodit tvou další funkčnost. Budu tě ještě velmi potřebovat, Rayi. Jsi existující důkaz mé vědecké pravdy."
Vztáhl vyhublou, žilnatou ruku k ovladači.
"Bojím se," napadlo Raye. "Tohle je strach. Cítil jsem ho kvůli Markovi. Teď se týká mne. Opravdu se dostávám dál, ušklíbl se ironicky…"
Tenký prst spočinul na rudém tlačítku.
Della se zájmem posoudila první datové výstupy a pak poznamenala kriticky: "Říkala jsem ti, Mistře, že ho máme přikurtovat důkladněji. On ty rámy úplně zprohýbá."
***
Hořel, rozpouštěl se v kyselině, mrzl na žhavé krystalky ledu.
V rudé, vířící tmě mu zůstala jediná myšlenka: "Mark." Nesmí jim ukázat cestu k Markovi. Znovu přehrál záznamy vzpomínek, rozpíjely se v oparu bolesti. Hledal záchytný bod, k němuž by ukotvil kmitající neuronové spoje.
Tak začaly přicházet k němu, aby mu vrátily díl z jejich společného potěšení.
Kyprá krčmářka na Ornice, něžná dívenka ze Sixty, Ellen z Teranie XIX, pro niž byl Rickem, člověkem, který jí vrátil chuť žít… Perla, dívka, kterou zachránili z otroctví na Zworu. Nebyla první? A roztomilá služebná na Taraku, co nechtěla spát sama. Nyele se sladkýma, temnýma očima…
Část Rayových elektronických obvodů mechanicky fungovala dál a podávala hlášení, že visí mezi kovovými kruhy, svíjí se, skučí a řve. Cítil to, ale zbytky jeho poničeného vědomí se držely vzpomínek, doteků, slov a slastí tak pevně, jako přilne kulička zápalného granátu k živé tkáni.
***
"Rayi…"
Nikdy v životě se Mark necítil tak zdeptaný a zoufalý. Do očí se mu draly slzy a šlachy mu téměř praskaly zběsilou touhou zabíjet.
Ray uvízl v pasti… Mark Stone ztratil naději, pro kterou se odvážil riskovat prozrazení. Nepochyboval, že se Della o něm dozvěděla ve chvíli, kdy volal rostlinnou přítelkyni, nebo že alespoň tuší, kde je. Jestli ho teď dostanou, jak zachrání Raye?
"Marku! Musíš… musíš se s nimi domluvit. Jsou inteligentní… a mají… mají zbraň… Zkus to, vzpomeň si, zelený palouk. .. A cvrkot…" Androidovo telepatické volání se ztrácelo.

Nářek vyjel v nové, zběsilé kadenci… a pak už Mark vnímal jen šumivé ticho chodby.
Krtonožčí nory.
Raye i jeho samotného napadlo totéž, potřeboval jen ten střípek informace, který mu předtím Ray nestačil dodat. Ale jestliže se opravdu nelišili od pozemského hmyzu…
21.
Po hmatu se plazil, šátral a přikrčen postupoval do nitra země. Postřehl přítomnost podivné bytosti, obřího hmyzu, který číhal kdesi před ním v černém labyrintu chodeb. Pokusil se oslovit ho, navázat mentální spojení. Ještě dnes ráno by to nejspíš nedokázal. Ale teď mohl zmapovat psychiku kteréhokoliv tvora tak snadno, jako by měl před očima podrobný digitální model jeho struktury, a vybrat podle toho komunikační prostředky. Co nemohl tak beze zbytku ovlivnit, byly reakce druhé strany.
"Jsi vetřelec, kořist, nebo něco, co mne ohrozí? Mohl bys být potrava… počkej, přijdu k tobě!" zaznělo z nicoty. Zdálo se mu, že gigantická krtonožka sedí o několik desítek metrů dál v noře a pomalu se přibližuje, slyšel šustot končetin, škrábání lopatovitých předních tlap a vibrace křídel, která se třela o stěny chodby.
Mark Stone v absolutní tmě nory neviděl, jak se krtonožka přisunula k němu, ale cítil její pach, směs odéru šelmy a kořenitého dechu zeminy. Zaznamenal jemné cvakání kusadel.
"Nemáš dost jídla," řekl rychle telepaticky. "Strava ve velkém lese ubývá a ty ses vypravil až sem, kde je prsť hořká a není tu dost samic."
"Jak víš, že se mi stýská po samicích?" zeptal se stejným způsobem velký hmyz. "Je nás tu pár samotářů, ale žádné matky rodu. Máme odvahu žít a lovit mezi tvory, kteří nám přerývají zemi a odhánějí žluté červy nala-nala. Nejsou tu kořeny rostlin, není tu měkké, sladce vonící uhynulé maso. Musíme na světlo, když chceme lovit. Jak to víš?"
"Vím, že když mi pomůžeš, hodně věcí se změní. Odejdou tvorové, kteří působí v hlubinách země hluk a ničí staré stromy, jejichž kořeny jsou tak chutné. Vrátí se samice a ty budeš moci zahrát svou svatební píseň," agitoval nenápadně Mark.
"Moje píseň?" hmyz se skřípavě zasmál. "Je podzim, tvore z bílého světla."
"Kdybys zazpíval, pomstíš se těm, kteří tě připravili o potravu, o mláďata a bezpečí. Oni odletí, znovu tu porostou lesy, a až pak zahraješ, přiletí dychtivé samičky a ty si namluvíš tu největší a nejkrásnější. Vetřelci jsou tu proto, že jsi už dlouho nelákal družku," tvrdil Mark s naprostým přesvědčením. V chodbě to vrzalo a šramotilo, jak se krtonožčí samec nejistě ošíval.
"Kde mám hrát?" zeptal se pak váhavě.
"U velikého doupěte tvorů denního světla, na severozápad odtud," snažil se vysvětlit Stone.
"Co je severozápad?" zajímal se hmyzák. "Tomu nerozumím. Ale vím, kde je hodně úlovků – pokud by se daly chytit. Ústí tam jedno z mých obydlí. Nemohu tam za nimi, jsou moc opatrní a koušou fialovými blesky, stojí mne mnoho sil, abych je odrážel…"
"Tentokrát nebudou," slíbil kapitán Stone ďábelsky.
***
Až když se vynořil mezi haldami zeminy, na čerstvém vzduchu a pod nebem, na kterém se objevil růžový a nazelenalý měsíc Sibiriady, došlo Markovi, jak děsivá to byla cesta čpící tmou. Zůstal přitištěn břichem k zemi a příliš nezvedal hlavu, nenápadný mezi roztroušenými balvany. Dvacet pětadvacet metrů před ním se rozkládala základna Running Deal. Tam někde trpěl Ray… A číhala na něj Della. Zmátl ji, když se ponořil do tunelů krtonožčího samce…
Ten teď obrovskýma předníma nohama rozšiřoval ústí své nory ve svahu do kulaté, trychtýřovitě tvarované rezonanční komůrky. Šlo mu to fantastickým tempem.
"Jarní zpěv!"
Pochechtával se, když se vyškrábal z hlinité vstupní jeskyňky, otočil se a zalezl znovu do chodby těsně před svou koncertní síní. Mohutným, sametovým trupem a polorozevřenými křídly vyplňoval celý nemalý prostor téměř beze zbytku.
Mark si hlasitě vydechl. A uvědomil si, že nedělá zrovna nejlépe, když zůstává venku.
"Přišla jsem si pro vás, kapitáne," řekla roztomile. "Čekala jsem, že se tu objevíte. Ten váš android vám nedá spát!"
Stála tu před ním, jak ji k němu sneslo antigravitační zařízení zabudované v jejím štíhlém, dokonale vyprofilovaném těle. Měsíční světlo ji hladilo po pyšných ňadrech, stíny zdůrazňovaly pevná stehna, jako stvořená k dlouhému, smyslnému milování.
"Uvažovala jsem, jakou zbraň si vzít k vašemu odchytu," pousmála se. Noční vítr jí čechral tmavé vlasy jako třpytivý závoj.
"Pochopte, Marku, nerada bych vás nedopatřením zabila nebo poškodila, to by mne můj Mistr nepochválil. Asi bych se vyzbrojila paralyzátorem, ale to jsem vlastně udělala."
Ucítil drtivý mentální nápor, který ho měl ochromit, zbavit vědomí nebo příčetnosti. Prošel kolem něj jako závan mlhy. Zato androidka zavrávorala, odražená psychická vlna ji srazila na kolena. Postřehla, že muselo dojít ke změně, a jako zkušený šermíř odhadla silnějšího soka. Neztrácela čas, nesena antigravem zaútočila jako dravý pták. V souboji androida a člověka, i kdyby byl sebesilnější, je výhoda na straně inteligentního stroje.
Bojovali mlčky a tvrdě. Zabila by ho snadno, ale potřebovala ho polapit, a to už tak jednoduché nebylo. Mark v obraně posiloval své výpady zkušeného rváče psychickou energií, která soupeřku zbavovala rovnováhy a odchylovala její údery. Pokud však zasáhla, odmrštila Stonea prudkostí železného mlatu. Nesměl se nechat knokautovat, musel unikat, dokud to půjde. Jeho obličej a pěsti se proměnily v krvavou masu.
Noční vzduch explodoval.
Rozveselený krtonožčí samec odstartoval bujarý hlasový projev. Přední křídla vybavená chitinovým pilníčkem a ostrou

lištou se třela a zadrhávala o sebe, rozkmitávala ozvučnou membránu křídla tak, jako rozkmitá trsátko strunu kytary. Při každém nárazu zoubku vznikla jedna zvuková vlna. Na základnu se valilo cvrčení zaseknutého gigantického elektrického zvonku o frekvenci 1,6 kHz a v intenzitě 160 dB.
Krtonožčí preludium mělo účinek sonické bomby. Některé budovy se hroutily, došlo ke zkratům, místy začalo hořet. Androidům se zahltily datové vstupy, humanoidi upadali do šoku a do bezvědomí, rezonovaly jim lebeční kosti, třely se o sebe, praskaly cévy v mozku a pukaly ušní bubínky. Lidé krváceli z nosu a uší, svíjeli se v křečích bolesti, umírali…
Mark a Della okamžitě odskočili od sebe, přesněji Mark se zhroutil, chytil se za boltce a vklouzl do ozvučné jeskyňky. Každý rezonanční prostor má kmitny a uzly s nulovou amplitudou. Stačilo najít si uzel.
"Zabiju ji!" zaječela androidka, černé brýle sejí svezly a odkryly zkázu, kterou po sobě zanechalo vteřinové lepidlo. "Nechám tu tvou děvku zabít! Poručím tomu cvokovi, aby ji umiloval k smrti!"
Ale nebylo to slyšet. Hmyzí virtuos se cele oddával své produkci. Ze svahů se řítilo kamení.
Della Streatová se propadla do světlé noci kolísavým netopýřím plachtěním.
Profesor Rainer se ocitl v laboratoři, jež se proměnila v cosi, co se kmitně velmi blížilo. Lezl po čtyřech a křičel, doplazil se na práh domu, lebka mu praštěla. A pak, jako velký, poraněný pták potácející se ve vzduchu, přistála před ním žena se seškvařenou tváří a rudě žnoucími senzory v očních důlcích. Uchopila suché tělo starého muže do náručí a trhaným, klikatým letem zmizela v pusté pláni za základnou…
Co se týkalo Raye, ten právě nevnímal nic. Už před nějakou chvílí upadl do stavu nehybné strnulosti, který je u lidí označován jako katalepsie.
***
Pirri Wilcox byl pohroužen do popisování Elsiných vznosných prsů s výrazně tvarovanými dvorci. Pirri se totiž rozkošnicky rozhodl ozdobit je notami, jako se na kopulích mešit skví svaté súry. Použil k tomu moraliovou šťávu coby záznamové médium a jako text zvolil laškovnou píseň pradávného, exotického skladatele. "Nebeští jezdci," broukal si překlad v galaktičtině, "směrujte mě k milence, ach, veďte mne…"
Temná, sytě voňavá šťáva se odrážela od hedvábné pleti, ladně vykroužené noty na ní působily stále svůdněji, stále lákavěji, Pirri cítil, jak v něm náhle vzrůstá nezvladatelná, šílená touha, nesnesitelný, mučivě dráždivý tlak v podbřišku, tak jako když poslouchal historické, ale technicky dokonalé nahrávky finále Lords of Dance…
Zaskučel a serval z Elsy zbytek kalhotek. Elsa vykřikla bolestí, jak se jí látka zařízla, do boku, a objevila se tmavá kožešinka módně sestřižená do stylizovaného tvaru kotvy.
Pirri přišel o zbytek rozvahy.
Seskočil z lůžka, šíleným tempem se odstrojil a při návratu v rozběhu zakopl o natažený kabel. Vrhl se mezi mírně rozevřená stehna zcela bezmocné mladé ženy. Zjistil, že ukotvení k zemi ji sice dokonale znehybňuje, ale poněkud omezuje jeho technické možnosti.
Mozek mu klokotal erotickou vášní.
Elsa si prokousla ret, jak už po kolikáté zaťala zuby. Nechtěla se připravit o poslední zbytek hrdosti pláčem, výkřiky a marným žebráním o slitování. "Marku," říkala si v duchu, "tohle je konec…"
Snažila se utéci k něčemu čistému, příjemnému, na co by se mohla upnout, dokud nebude po všem. Kdoví za jak dlouho a jak… Z vůně moralií se jí točila hlava. Vybavila se jí zelená planina, křišťálové vlny proudící řeky, obrovitý strom s duhovými květy, jehož široké listy útěšně šuměly…
"Symfonický orchestr je nesmyslný konglomerát naprosto nesourodých a dynamicky nevyvážených skupin nástrojů, kde navíc během let doslova přebujely smyčcové nástroje na úkor ostatních," pronesla vzrušeně Elsa.
Pirri Wilcox zamžikal. Už dávno, dávno s ním nikdo nehovořil o vážné hudbě…
"To je pravda," vyhrkl, "symfonické orchestry nebo operní soubory představují něco prehistorického, co podle mne vlastně jen utvrzuje jakési prastaré, zcela neživotné tradice."
"Přesně tak," recitovala se zaujetím mladá žena, jako by jí cosi vzdáleného našeptávalo, "a zapomíná se na klasickou polyfonii, kdy skladatel nevnímá jednotlivé nástroje hierarchicky, nýbrž je všechny zrovnoprávní, začne opět uvažovat v liniích, tedy polyfonicky, a to ve vztahu ke všem hlasům užité faktury."
Pirriho vzrušení se přesunulo do jiné roviny.
"V Haydnově tvorbě pro formaci smyčcového kvarteta došlo k propojení staršího polyfonického stylu, mnohými Haydnovými současníky tak odsuzovaného, s požadavky, které kladla hudebně-estetická teorie na hudbu své doby jako takovou," pokračovala Elsa…

…o půl hodiny později vrazilo do dveří komando Vesmírné policie. Steeman, který se nemohl dočkat Elsiných připomínek ve výzkumnému projektu, zalarmoval admirála Neumana.
Pirri Wilcox seděl na lůžku vedle vyčerpané Elsy a uchváceně s ní rozebíral Beethovenův vklad do polyfonního kompozičního stylu, jímž přispěl v kvartetech op. 59, známých jako "Razumovské", z roku 1806…
22.
"Nikdy bych si nemyslel," rozjímal kapitán Stone v pohodlné relaxační lenošce astronefu Merkur, "že budu tak nadšený z energetických pilulek, když jsou chuťově tak příšerné."
Rány, které za krátkého, ale o to dramatičtějšího pobytu na Sibiriadě nasbíral, se mimořádně rychle zajizvovaly, ať už to bylo díky Rayově zdravotnické péči nebo Markovým neobvyklým regeneračním schopnostem.
"Určitě ti poslední otoky splasknou dřív, než se na Zemi obejmeš s Elsou," zasmál se Ray z pilotního křesla.
Mark se na něj vážně zadíval. Když ho odvážel z Running Dealu, měl android strhané rysy jako člověk, který prošel děsivou zkouškou. Snad je to jen přísvitem v kabině; nebo něco zůstalo v jeho očích…

"Tys dopadl hůř, Rayi," opáčil vážně Mark. "Měls tenkrát pravdu, že naše výpravy pokaždé odneseš. Ale ty jsi zkrátka nezničitelný."
Ray pokrčil rameny. "Uvidíme, co v dílnách SDPP dokážou. Obávám se, že Rainer ten program instaloval do mých paměťových modulů napevno. Nevím, jak to zvládnu… A možná ani nechci, aby ho vyoperovali. V každém případě si hned nechám naimplantovat nějaký segment, který odstiňuje elektromagnetické pole. Doufám, že ho ve výzkumném ústavu už vyvinuli."
Rychle změnil téma:
"Poručík Benton ti tuhle dovolenou neproplatí," podotkl ironicky.
"Stálo to za to," ušklíbl se Mark. "Ministerstvo intergalaktických věcí podalo ve věci Terranie III návrh na prošetření nových souvislostí," otočil v prstech malou stříbřitou schránku s profesorovým čipem. "Ber to tak, že pro osídlence to nebyl domov, nic nekultivovali, jen vytěžit a zmizet z té mizérie. No, vypadá to, že tu a tam se najde někdo, kdo chce pomoci planetě a zůstat. Jenže začátkem léta bych všem doporučil dovolenou, to jsou krtonožčí zásnuby."
Mrkl na koordináty v počítači:
"Trajektorie je v pořádku?" Ray byl neomylný, ale rituální otázka jejich výprav dnes získala nový smysl.
"Samozřejmě," zazubil se Ray. "Otevřel jsem nám Williama Lawsona – nebo že bys dal přednost sternu?"
"Je v tom kytka ze Sibiriady!" zavrčel jeho přítel.
"Neměl bys všechny byliny z Terranie III zavrhovat." Ray kývl směrem k jejich dalšímu suvenýru, plastikové krabici se sušenými květy. Původně byly nádherně modré a byla to sibiriadská mutace ořechoplodce mongolského. "Tohle by mělo Khovovi vrátit duševní svěžest. Nyele tvrdí, že tharigsat zázračně léčí nejen jako odvar z kořene, a doporučuje, abychom jeho sušený květ přimísili nemocnému do čaje."
"Souhlasím. Podle konzultace s doktorem Sayranem by tahle léčba měla mít značnou šanci na úspěch. Říká, že u amnézie hodně pomáhá připomenout paměti nějaký příjemný zážitek z dětství, a tenhle keř voníval v mongolských stepích. Geneticky kódované vzpomínky!"
"Napijeme se na to, že Khov se konečně vrátí. Jestli ne doktoru Sayranovi, tak Nyele věřím," pousmál se Ray.
Vstal, sáhl do skříňky vedle Markovy lenošky pro láhev Lawsona a jistou rukou dolil dvě skleničky ušlechtilého, zlatohnědého nápoje.
"Tak si myslím," řekl zasněně Mark, labužnicky upíjeje oblíbenou whisky, "že se plukovník Calhoon bude muset přesunout na jinou funkci, pokud chce dál působit v řadách SDPP. Jen lituju, že neuslyším, jak si ho Khov vychutná, až se vrátí do své kanceláře plný nové energie. Třeba by ho mohl poslat na jaře na inspekční let na Sibiriadu," řekl pomstychtivě. "Peggy by to taky určitě potěšilo."
Ray pozvedl obočí: "Senátor Crayton bude muset nasadit nějaké jiné páky, ale to on určitě udělá. Jsou i příjemnější věci, nechtěl jsi někomu volat?"
"Co je s tím spojením? Naučím Elsu komunikovat telepaticky, co tomu říkáš?"
Na displeji radiotelefonu se po chvíli prodlevy objevila Elsina maličko přepadlá, ale půvabná tvář. "Marku… Měla jsem trochu problémy s výzkumným záměrem, víš?"
"Už se těším domů, miláčku," řekl něžně Mark Stone.